زبیناک

ناول

صفیه حلیم

Ketabton.com

د چاپ ځای: ایډمین پریس (پېښور)

نیټه: ۲۰۰۲ نومبر ۱۳۸۱ ل، لړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښځې په نامه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی باب

۱۹۳۸

عیسوي کال

ه د اوسپنې د جرندې(قلف) بندولو وروسته یو وارې بیا ځان
په زوره راښکله او د تندی ګونځې یې تتې شوی. د خپل کور دا
لویه زړه تمبه یې شا ته ورتیله کړه او په بل لاس یې کنجي د خپل
س په تخر کښ جوړ لوی جیب ور واچوله، هغي چې کوڅې ته
مخ ور ړو نو سترګې یې له اوښکو ډکې وې. د مني پدي
مازیګرې د کلی په کوڅه کې د زهره د چم ګاونډ ښځې راټولې
وې. هغي سترګې د بر جومات د امام په ښځې ولګیدې چې کله
به هم له خپل کوره نه راوتله. زهره لاسونه ور وړاندې کړل او
دواړه ښځې غاړه غړی شوی. نن زهره له کلی روانه وه، هرې
ې پخپل وار دې ته یو څو د تسلیت خبرې کولی، غاړه به یې
ورله ورکړه او بیا به هغې پسې روانه شوه. د ښځو دا وړه قافله
ورو ورو خوځیده. ځینې به پکې په لاره د خپلو کورونو په
دروازو ودریدې، لکه چې وړاندې تګ ور باندې حرام وو.

لی پدې کوڅه کې به هر وختې ماشومان لوبې کولی. ولې اوس
و ماشوم هم نه ښکاریدو. ا تول د زهره د ځلورو اولادونو سره
د وخته د ښند توت خواوشا راټول وو. دا د کلی د ټانګو
وروستی پړاو وو، د هغو ځلورو ټانګو چې د ورځې به دوه ځلې
ار ته تللی او پکې به د پیو(ودو) منګې بار وو. اوس د ښند

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوت سره یوه ټانګه ولاړه وه. نې پدې مازدیګرې، د مناف ماما په ټانګه یوازې د زهره د کور هاغه لوښی لرګي بار وو چې ې له ځا ه سره ښار ته وړل. ډ د هغې څلورواړه ماشومان د خوشالی نه په ټوپونو وو چې ښار ته روان وو.

ولې د زهره په زړه لکه چې لویه تیږه رالویدلې وه. هغې له سهاره ره ژړلی وو چې اوس یې اوښکې هم وچې وې. . کلي په منځ ې بهیدونکی د لویې ویالې د پله په سر د هغې ګاونډی **ورسره** خدای په اماني وکړه او زهره د ټانګې په لورې روانه شوه نو ، احساس وشو چې هغه اوس پدې ټوله نړۍ کې په رښتیا یوازې پاتې وه.

و مخامخ په ټانګه کې یې واړه ولیدل چې ښکته پورته کیدل نو زړه یې ډاډه شو. هغه ټانګی ته ور وختله او چې د پله نه ورآخوا د کورونو په وکتل خو ځینې ښځې اوس هم ولاړې وې.
ف ماما د اسپې د مخې نه د ونډې توبره لرې کړه او واګې یې د ټانګی د اوسپنې د جنګلی نه ورپرانیستلی. اسپه ورو ورو روانه شوه او مناف ماما په پایدان ودردېدو **او** اسپې ته یې د خپلې ژبې مخصوصه اشاره ورکړه. . کلي ښځو تر هغې ټانګې ته کتل تر ـ دا د ګل شرف دوې د مالتو د ونو پناه شوه.

زهره خپله سپینه بورقه کلکه له ځانه سره تاوه کړه. او مناف ماما اسپې ته یو چابک را خلاص کړو نو هغه په منډو شوه. په ټانګه د هغې دولس کلنه لور ښاپېرۍ د مور د ژړا په سوب پوهیده

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو غږ يې نه کاوو. هغه د مور نه سخته وېرېده. يوولس کلنه شفا هم د مور په خفګان خفه وه، ولې ښار ته د تللو لپاره لېواله وه. لس کلن اعظم او د شپږو کالو جانۍ د مناف ماما سره د ټانګې مخامخ سيټ کې ناست وو او دواړو سې ګڼله لکه چې اسپه ددې په اشاره روانه ده. جانۍ به کله نا کله د مناف ماما په شان د خولې ه ټکارې هم ويستل. انګه چې د کلي د کچه لارې نه د ښار لوی سړک نه راووتله نو زهره د شا د سيټ نه مناف ماما ته مخ وګرځوو او ورته يې ووئيل، " لالا، په هديره کې ايساريږو."
مناف ماماسر وخوځوو . اسپې ته يې بيا يو چابک غوځار کړو. هديره د کلی نه رې نه وه، خو په پښو ورته ډېره لاره وه. مناف ېبر وو چې زهره به په هديره کې کوم ګوټ له ورځي. هغه واګې راښکلی نو ې قدمونه ورو کړل او اخر ټانګه د بيری د يوې زړې ونې لاندې ودريده.

زهره په پائيدان پښه کېښوده او په کوزيدو يې په سخته ژبه ټولو ماشومانو ته ووييل، " ښوک دې نه راکوزيږي. زه په منډه ورځم." خو زهره چې خبريده نو جانۍ بيا د ټانګې نه ټوپ وهلی وو او په يوې وړې ګې لارې په منډه وه. د زهره له خولې بې واره يوه ښېرا راووتله.

"ملا د ، ماته شه...جانۍ...مه ځغله...پرېوزې...وه جينۍ..."

خو جانۍ د مور د غږ هيڅ پروا ونکړه. هغې ته د خپل پلار قبر معلوم وو. نېغه ولاړه او قبر ته نږدې ودريده. بيا يې خپل واړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونه پورته کړل او د مشرانو په شان یې د شونډو په منځ کې پس پسی وکړې.

زهره قبر ته را ورسیده و د خپلې لوپټې په یو پلوو کې تړلی د خپل کور د رام ېل څو ګلونه یې په قبر وشیندل. فاتحه یې وکړه، بیا یې د قبر په خازه لاس کېښودو او ورو ورو لګیا شوه، داسې لکه چې خپل مړ خاوند ورته مخې ته ولاړ وي. " ته خو پوهیږې تېر کال په ما څومره سختې تېرې شوې. مزکې درته ساتلی شمه. ، لونړو عزت به دې څوک وساتي. اعظم لا ماشوم دی... ، د عابدې مجرمه یمه...څه وکړمه. ،ې کلي کې مې ګوزاره نه کیږي... ما ته بخښنه وکړه."

زهره څو شیبې همدغسې ولاړه وه. ې جانی د نږدې قبرونو نه څو کاڼي راټول کړی وو، د خپلې نانزکې قبر یې جوړ کړی او مور ټولې خبرې یې هغه وړوکي قبر ته کولی. زهره د خواښې او خسر قبر ته هم ودریده. یا یې جانی له ګوتې ونیوله او بېرته نګې ته راغله. د ببرې د ونې لاندې ناست مناف ماما نسوار وتوکل، خوله یې د پټکی د ر څوړند پیڅکی پورې پاکه کړه او لکه د مشین ټانګی د روانولو مراسم یې پورا کړل. ټانګه د بوډنی د ږه نه چې تېریده نو جانی نابېره ناره کړه، " بي بي څه شوه؟ مورې بي بي ولې مور. سره نه راتله؟"

د زهر ، زړه کباب شو، هغې هیڅ هم ونه و ل، د جانی بي بي د نې نازولی لور عابده نن سحر مور سره د خدای په امانی لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغلی وه. د خویندو سره یې ډېر پټ رازونه وئیلی وو او چې تله
ر جانې یې د هغې د ږ مکې نوی بورقه ځان ته راښکله چې، "ښې
ښې مه ځه... مونږ ښار ته ځو...موږ سره راځه..." او عابدې ورته
وئیلی وو چې زه بیا درځمه. زهره په تصور کې لیدل چې عابده
به اوس له پنډیری اوږه راوباسي.

عابدې پخپلو وړو وړو لاسونو د پنډیری نه اوږه راوویستل او
خپلې یور ته یې په شکرې کې اړول. هغه د دلاور د نازولی زوی
. خان ناوی وه. او د ناوی توب د ورځو دا لومړی دنده وه چې
د هغې په غاړه لویدلی وه. هغې خپلې لپی شمیرلی او د مور د
کور ډوډۍ یې یادوله. خپلو لاسونو ته یې وکتل، نکریزو رنګ
اوس هم تازه وو. د هغې مړوندونه دومره نازک وو چې د صابون
کلک والی به یې نشو زغملی. هغې د ښایست درز په نږدې کلو
کې هم خپور شوی وو او با دا ښایست ورته جنجال جوړ کړو. دا
' د یوولسو کالو وه چې خلک یې غوښتلو ته را مات وو. خو د
هغې پلار سید کرم به هر چاته وئیل چې لور یې ماشومه ده.

عابده پلار ته ډېره ګرانه وه ځکه خو به یې ورته په کور کې سبق
ږښودلو. دی د خپل لی په یو څو لوستو کسانو کې و انګریزانو
به یې د پښتو درسونه ورکول. دوه کاله پخوا د شاه ګل کلی
ملک ورسره په ښار کې پیژندګلی شوی وه او سید کرم ورسره
لوظ کړې وو چې عابده د شپاړلسو کالو شي نو د هغه زوی ته به
یې ورکوي. خو د مرګ لاس پرې بر شو او دې د ملاریا(ملیریا)

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ناروغی مړشو. د زهره د سر نه لکه چې چت ليرې شو. د هرې خوا نه بادونه را والوتل او خس و خاشاک يې د دې په کور کې ورويشتل چې د دې سيلی لومړی قربانی عابده وه. د کلی خان، دلاور چې پخوا به يې د سيد کرم نه حيا کيده، د هغه په لوېښتي کې زهره ته د عابدی لپاره خواست وکړو.

هره حېرانه وه چې څه وکړي، د خاوند په غم پوهه نشوه او د لور په غم اخته شوه. يوه ۍرځ به د شاه ګل ملک له خوا پېغام راتلو او په بله ورځ د دلارو خان له ک ره. دواړه کورنۍ د يوې دغری وې او ورو ورو د واده د خولسټ سره به يو ګواښ هم مل وو چې که لور يې بل له ورکړه نو... د دې...نو...په آوريدو به زهره وارخطا شوه. سيد کرم يو ناسکه ورور وو چې له پښو معذوره او د کلی په هټۍ به ناست وو هغه هم د دلاور خان نه سخت وېريدو. زهره پخپله پدې کلی کې پردۍ وه. هغه د سوات نه راواده شوی وه. يو ورور به يې په کال چرته راچکر شو، که ، د تپوس پوښتنې يې ۍک نه وو. ې ورځو شپو کې هغه د ۍيد بابا زيارت ته روانه وه چې په لاره کې يې شمانۍ وليده او هغې ورته په غوږ کې داسې خبره وکړه چې زهره وارخطا بېرته کور ته راوګرځيده.

ابدی ته هغه ورځ ښه په زړه وه. ۍلو خويندو کور پاک کړی وو. کټوۍ په انغري باندې وه او دوې په غولی کې ناستې وې. هغې پخپله په کروشيې د کټ څادر بونلو. اپيری په وړو لاسونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارګاه ټینګه کړی وه، پرتوګاښ یې جوړوو او شفا په یو ټوکر کې د خپلې خور نه چارسوتي کښیدې چل زده کوو. کله چې مور یې وارخطا د وخت نه وړاندې کور ته را دننه شوه نو هغه پوهه شوه چې خبره ورانه وه. جانی د اعظم کور ته نه راتلل ځکه دوي هم مور سره روان وو او د دوې میله خرابه شوی وه. نور کله به زهره ورته یوه یوه خبره راخلاصه کړه، خو نن د هغې وضع ښه نه وه. نو ورته اوبه راوړی، چا ورته ببوزی وهلو او زهره په زوره زوره مریم ته ناری کړې چې د دوې سره یې دېوال په دېوال کور وو. مریم په منډه راغله، ورپسې د هغې خاوند هم اغی او بیا دوې په کوټه کې څه صلاح مصلحت وکړل چې ک ترې خبر نشول. نو په هاغه ماښام د دلاورخان په کور کې ډزې وشوې. دا د صمد خان او د عابدی د کویژدنې اعلان وو. له ورځ د دلاور خان له کوره سرې راغلل، ګوټ ووشو او سمدلاسه د عابدی د واده نېټه ټاکل شوه.

عابدی د پنډیری خوله وتړله، او ورو د خمبې نه راښکته شوه. هغه تراوسه خپل واده ته حېرانه وه، د دیارلسو کالو عابدی میاشت ځکې هم د خپلو خویندو او همزولو سره به د شپې پټ پټونې کولی. دا کومه ټکه رالویدلی وه چې مور یې د شهید بابا زیارت ته د تلو برخای، د دې د واده په غم کې شوه. په هاغه شپه دې خومره ژړلی وو، ته یې څومره زاری کړی وې چې ورته حال ووایی. که نه د ګاو بانو د کور کوهي(څاه) ته به ورودانګي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم پدې خبره ورته مو ووئیل' " ښاه ګل ملک وایي چې که عابده و رانکړه نو ووبه یې تښتوو."

د عابدې د واده په اوو ورځ زهره هوډ کړی وو چې نورې لونې به د خپل کونډتون نه، نه زاروي. د سید ۽ یو ډېر نږدې ملګرې د رشید کونډه، محبوبه په ښار کې اوسیده او د زهره د حال نه چې خبره‌شوه نو په هم هاغه محلت کې یې ورته د کرایې کور پیدا کړو چې محبوبه پکې اوسیده. ، د زهره د کلی پدې مازدیګری همدې کور ته روانه وه.

دویم باب

۱۹۳۹

زهره خپلې تولې خنداګانې کلي کې پریښې وې. به ښار کې هغه د "ببو" په نوم یادیده. دا نوم ورته د رشید اولادونو ورکړی وو. محبوبه د کابل نه را واده شوی وه. هغې به د بورقو(ادرۍ) لپاره توکر کابل ته ورلیږلو چې وربښمین جالی او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ن(چين) ورته وګنډي. نو ښځو به خپل ټوکر او وريښم ورته ورکول او محبوبې به پکې خپله ګټه اخيسته. د هغې په کور به يو څو ښځو په اجوره (اجرت) کار کوو او زهره هم د ښځو په دې ډله کې شامله وه. حبوبې ورته د جامو ګنډلو يو زوړ ين ورکړی وو او هغې ته يې چل هم ورښودلی وو. زهره به س پخپله هم د محلت د کورونو لپاره جامې په مزدورۍ ګنډلې.

نفا او ښاپيرۍ د محبوبې د لور سره د ښار د لاسي کارونو مرکز کې داخلي شوی وي چې حکومت پرانيستې و. ازديګر به دوي د مور سره لاس کوو. اعظم لا پخوا د ښار په ښوونځي کې داخل و ، اوس د کلي نه ښار ته د ځانګې سفر نه خلاص وو. له کوره به پ٭ پېښو ورتلو او ٭هره به سحر وختي شفا، ښاپيرۍ او اعظم له ډوډۍ پخوله. بيا به د جانۍ سره بازار ته ولاړه، د سود سودا نه وروسته به يې ټوه باندې کړه او بيا به يې ټوله ورځ مشين لاستی تاوولو. ازديګر به دواړو لونو ورته د خپل سټر چې دوې به ورته "څرخه سينټر" وئيل، کيسې کولې. د هغه ځای د استادانو، د نورو جينکو، . خاله، د څوکيدار، څوک به يې يادول چې د زهره په ژوند کې يې يو خوږ بدلون راوستې وو.

ښاپير ۍ به اوس کتابونه ولوستل، د څرخه سينټر نه به يې کله نا کله د کيسو کتابونه کورته راوړل. د شپې به يې د لاټين (هري کېن) په رڼا کې دا کيسې لوړغږ ولوستلی. د زهره په کور کې تر وسه بريښنا (بجلي) نه وه، خو هغه خوشاله وه. ې ورځو شپو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کلی زړې ښځې چې به ښار ته د سودا لپاره راتلی نو د
هره په کور به هم را وګرځیدی. بیا به یې ورته د عابدی او د
هغې د سخر ګنی حال ووئیلو. زهره هم د کلی د ښو بدو او د
بلې مزکې د فصل د حاصل لپاره ځو وارې کلی ته ورغلی وه.
د کلی د کور صفایي به یې وکړه خو شپه به یې پکې نه کوله.

عابدې حال به یې ولیدو نو ټوله شپه به ناارامه وه. د دلاور خان
په حجره کې به مېلمانه ډېر وو او عابدې خوابښې د کور کارونه
په انړیندو ویشلی وو. پدې ډک کور کې د عابدې ورځ بده وه.
هغه د عمر نه وړه وه او وجود یې هم نازک وو، د کور په نورو
کارونو کې به ورسره د کلی ځو ملګرو او کله نا کله خپلو یونو
مرسته کوله خو د ې خانکه اوړو د اخښلو په وار به یې ژړل.
بدې به خانک په کټ ایښې وو او پخپله به ورته په زمکه ولاړه
وه. یوه ورځ همدغسې د اوړو په دریم خانک کې یې ایله اوبه او
مبیره اړولی وو چې سر ورباندې وګرځیدو او راپریوته. په کور
، یو غوبل جوړ شو او د عابدې خوابښې هم وارخطا شوه. زهره
تېر ځل ورسره ت جنګ کړی وو چې د هغې لور د دې کارونو
نه ده. د کلی دایي شمی راغوښتل شوه او هغې په منډه د عابدې په
رابښې زیرې وکړو چې عابده د ملشوم سره وه. بیا نو عابده د
ماشوم تر زیږیدو د اوړو اخښلو نه بې غمه شوه.

د عابدې د زوی د کیدو خبر نورجانی راوړی وو. زهره ورته په
سر لوپټه واچوله عابدې ته یې ځواب وکړو چې په بله جمعه به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځلی ته ورځي. ناپېرۍ، شفا او اعظم د کلي ورتګ ته خوشاله وو. پدې تېر یو کال کې دوې عابده یو دوه وارې لیدلی وه او دا ځلې یې وروړ و خویندو زهره ته ښه په کلکه وئیلی وو چې دوې به په کلي کې لس شپې کوي. زهره چې د جوړو شوو جامو یوه لویه غوټه د محبوبې کور ته وو رسوله نو په هغې یې هم د عابدې ته زوې زیرې وکړو. محبوبې رله ژر د کوځې په ګوټ د شیام حلوایی دوکان نه شیرینۍ را وغوښتله. بیا یې په زهره ټینګار وکړو چې کلی کې دې ډېره نه پاتې کېږي. یو خو د ودونو جامې ورته ډېرې را روانې وې او بله د اعظم د سبق یادونه یې وکړه چې سالانه امتحان نۍ آزموینې) یې په سر وې.

زهره تر اوسه د ښوونځي د سبق په حساب ډېره نه پوهیده خو دومره خبره وه چې محبوبه هره خبره د هغې د ګټې لپاره کوي.
کې سپینې شین خالی محبوبې به په دریو ژبو خبرې کولی شوي.
د اردو لیک ولوست یې د خپل خاوند رشید نه زده کړی وو،
هره به یې هم کله نا کله راهڅوله چې یو څو تور کې دی ولولي. خو هغې ځان په زړو کې حساب کړی وو. د جمعې په ځ زهره د ټانګو اډې کې منف مام نه ځواب وکړو چې سپینین دی ورپسې کور ته رالشي. او په هغه مازدیګر د مناف ا ټانګه په کلی کې د شنډ توت لاندې چې ودریده نو زهره خپلو دونو ته د غوښې، چای، وریژو او د سابو غوټې په سر کړې.
ی ته یې د کور کنجیانې ورکړې چې دوې دې هر نې ځای پر کړي. پخپله د ویالی بلې غاړې ته د دلاور خان کور ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

روانه شوه. عابدې د کور ښځو ورته د سترګی مشي سره مبارکي هم وویله. زهـ مړی لور او بیا لمسي ښکل کړل او وې لیدل چې عابده نوره هم کمزوري شوی وه. یو ځو واري دروازې ته وکتل نو مور یې پوهه شوه چې د خویندو په انتظار وه. زهره ورته وویل، " نن ناوخته وو صبا به درته راشي." کور ښځې لاړې د مازدیګر تناره او د کټوې په غم کې شوې نو زهره د ډوکي نه وه غوړه کاغذي کڅوړه راوویسته او عابدې ته یې په لاس کې ورکړه. پدې کې هـ معجون(مساله) وه چې په تېرو څو ځو کې زهره پخپل لاس جوړ کړی وو. څلوېښتو توکو جوړ دا ځوندور خواړه د اعظم او د جانی ډېر خوښیدل خو زهره ایله یوه یوه چونډۍ ورله کړی وه. اعظم پدې سخت غصه وو چې د مسالې، بادام، غوزان، چارمغز او بې شمېره نور نااشنا توکي خو ده ورته له بازاره راوړی وو نو په هغه مسالې د ده حق زیات جوړیدو. هغه په دې نه پوهیدو چې مور یې هره شپه د یوې یوې پېسې په حساب کولو اوده کېده.

دې کڅوړه په یوې طاقچې کې کېښوده او مور ته یې د چایو تابیا کوله چې زهره پاڅیده. غې اوس ژر تر ژره کور ته ځان سول غوښته. عابده هسې هم پوهیده چې زهره به هیچرې د هغې کور کې ایساره نه شي. د هغې راتګ به همدغسې په منډه وو. واده راهیسې مور د هغې په کور کې بې له اوبو نور څه نه وو څښلی، زهره به وئیل چې د واده کړی لور کره ډوډۍ خوړل د بې غیرتو خلکو کاروي. ه څه هم خلکو به ورته ډېر وویل چې دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره یوازې د سړو لپاره ده خو زهره دا دود پخپله په ځای ساتلی وو. غې د سید کرم او اعظم لپاره هم سوچ کوو او ځان یې د عابدې پلار ګڼلو.

ن هم چې هغه د دلاور خان له کوره خپلې کوځې ته روانه شوه ښځو ورباندې ډېر تینګار ونکړو. د زهره د چم ګاونډ ښځې که چې د هغې ښکالو اوریدلی وه. هر چا به د خپل کور له دېواله ورته سترې مشرې وکړل او بیا به پخپلو کارونو اخته شوی. تر پل کوره چې رسیده نو د مازدیګر لمونځ ترې قضا شوی وو. غه لږه ګړندې شوه ځکه جانۍ یې هم نه لیده او خبره وه چې د هغې نه وړاندې په منډو منډو کور ته به رسیدلي وي.

به کور کې ښا ې او شفا ځای سم کړی وو او درې کټونه په غولی کې پراته وو. په انغری ، اور بل او ښاپیرۍ ورباندې د خاورو په کټوۍ کې ښه باندې کړی وه. شفا اوږه خښلی وو او اعظم د جانۍ ره د لرګي په اندره پایه(زینه) ښکته پورته کیدو. فا د لاټین(هري کېن) شیشه پاکوله او د تیلو ډېوه یې هم ځان ته دې ایښې وه. زهره ته دا هر څه ډېر ښه ایسیده خو د سید کرم ی تش وو. پداسې وخت کې به هغه خپل کتاب سرته ایښې وو په کټ به نیم ملاست وو او په آسمان به یې د الوتونکو مارغانو سیل کاوه. نا کله به ورسره اعظم او جانۍ هم ملاست وو او هغوی به یې د مارغانو نومونه ښودل. د ملا انګ، د هغې د تصور ا نړۍ ړنګه کړه. ې اودس تازه کړو او د لمونځ نه وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر ډېره وخته يې خپلې وظيفې کولې. شفا چې هريکين بل کړو نو زهره د مصلی نه را پاڅيده. هغې ته د لالټين شيشه صفا نه معلوميده خو اوس ناوخته وو. واړه وړ ي وو او خپلې لوبې يې بس کړې وې. ل د انغرې چاپېره ناست وو. ښاپيرۍ کټوه د خوړلو لپاره ابره کړې وه او مور ته په انتظار وه چې په تبۍ ډوډۍ پخه کړي.

زهره چې ډوډۍ پخولو ته کيناسته نو پام يې شو چې ټولې بسترې تراوسه دننه ي پورې څوړند اړولي کټ کې پراته وو. اوس دننه تياره وه او پداسې وخت کې اکثراً په توشکونو کې به لړم يا کربوړۍ پټ وو. پدې سوچ د زهره وجود نارامه شو او لونو ته يې ويناوې پيل کړې. د ښاپيرۍ د سترګو اوښکې ونه ليدې. ښاپيرۍ ه همدغه ګيله ترې پيدا شوه بې هغې به ټول کارونه سم کړې وو خو مور به ورته يوه خبره د آفرين نه کوله او په يوې غلطي به يې پکه کړه. دواړه جينکۍ راپاڅيدې، شفا ډېوه بله کړه او دننه خور ته يې ونيوله. پېرۍ يو يو توشک را بهر کړو، وې نډلو او بيا د يو بل پنډ نه يې د سان چاپه دار څادرونه راوويستل کټونه د خوب لپاره جوړ کړي.

ې ټول وخت کې زهره ډوډۍ هم پخوله او ځان سره بونګيده، " هره خبره زما په سر ده. ه ښځه هم يم او سړی هم... د کور او ر ټول کارونه ماته پاتې دي." د هغې پام نه و چې جانی او **اعظم** د تبخې د تودې ډوډۍ نه نمړۍ ماتولې او سپور يې خوړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زهره له دې عادت نه ډېر بد راتلل. يو وارې چې اعظم لاس وړاندې کړو نو زهره د ږګي د ځمځۍ سره ورته تياره وه او په لاس يې ووهلو، خو اعظم خپل کار کړې وو. د ډوډۍ نه وروسته ره د ماسخوتن لمونځ ته ودريده او لونو يې لوښې راټول کړل.

زهره به د ماسخوتن د ل ځ نه وروسته ډېرې اوږدې وظيفې ځولې خو نن د هغې د دعاګانو سلسله د ډمامو په شور ماته شوه د شپې پدې چپتيا کې غږ د ډېر لرې راتلو او هغې د مصلى نه خپلې ځاونډۍ مريم ته غږ وکړو. " مريمې دا د چا په کور کې تماشه ده؟" مريم د کوهي نه اوبه راويستلې چې په غولى کې تړلى مال ته يې واچوي. هغه يوه شېبه غلى وه لکه چې غوږ يې ايښې و، بيا يې هم هاغسې په لوړ غږ وويل. د دلاور خان دوى په حجره کې ا جوړې ډنګ ډونګ دى.

زهره پوه شوه چې د هغې د لمسي شاه جهان ، زيږيدو خوشالى ځکه سبا ته د ماشوم سرکلى وو. د عابدې مشرى يور ورته وئيلى وو چې نن مابنام له ښاره يوه نامتو ډله سازيان رابلل شوى وو او سبا به د دوى په حجره کې تماشه وي. خو داسې ښکاريده لکه چې تماشه هم اوس پېل شوې وه.

زهره په بله وره يو څه خوشاله معلوميده. لونو يې ، خپلې خوښې جامې اغوستې وې او دې ورته هېڅ نه وو وئيلى. اعظم سهار د چايو نه ورو ته چې په کلى کې د خپلو ملګرو سره يو اى شوى وو نو بيا تر غرمې مور نه وو ليدلى. خو هغې نن د کلى د نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په شان اولادونه هیر کړې وو. عجیبه خبره دا وه چې نن
رمه د نورو ښځو او د لور په ټینګار زهره د عابدې په کور کې
ـ لومړی ځل ډوډۍ هم وخوړه. ماښام د لمانځه نه وروسته د
دلاور خان په حجره کې تماشه وه، ښځو له کارونو ځان اوزګار
کړې وو او د حجرې خوا وشا په کوټو(بامونو) ځان ته ځایونه
نیولی وو. ماپیرۍ او شفا د خپلو خورل او عابدې سره یو ځای
ناستې وې. د زهره زړه نه کیدو چې د ماښام نه وروستو نوره
ایساره شي. مازونه په هغې هسې هم بد لګیدل خو د لونړو لپاره
ناسته وه. د هغې په شان نورو زړو ښځو د ډمو د ګډا ننداره
دومره نه کوله، څومره چې پخپلو کې خبرو ورله خوند ورکوو. د
زړه د چم ښځې هم راغلی وې او ځینو واړه ماشومان لرل چې
سر له ماښام په غیږه کې ورته اوده وو. جانۍ هم څو شپېې سیل
وکړو او بیا راغله د مور په غیږه کې اوده شوه. زهره پدې وخت
کې فیصله وکړه چې خپل کور ته به ولاړه شي.

ـ ښځو یوه جوپه راپاسیده، یوڅو تنه د لرګي په اندرپایه راښکته
کیدې چې په حجره کې شور ماشور جوړشو. هغه ټولې چې
ښکته او نیمې بره ولاړې وې د کوټې هغې دېوال ته یې منډې
کې چې ښکته ترېنه حجره ښکاریده. زهره م د ښځو د یوې
جوپې سر راپورته کړو چې ښکته په حجره کې وګوري چې څه
پېښه وه. ېرې په میدان کې ګلفام او آینې سندرې ویلې.
ـاړو به په ګډه څو مصرعې ووئیلی، بیا به یې د ډولکی په درز
پلو ګونګروګانو ته شرنګ ورکړو او د حجرې یو او بل سرته به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ې څرخ تیر کړو. زیاتو خلکو د هغوې سندرو ته غوږ نیولی وو
ږ ګلفام چې به کوم لوري ته ورغله ها خوا به ډېر جوش لیدل
کیدو. زهره د دوې دواړو جامو کالو ته ځیر شوه. دوې په سرو
اوښنو رنګونو د کوچیانو کمیسونه اغوستې وو او پرتوګونه یې
تور وو. په‌سرونو ، سرې اوږدې لوپټې وې او د وجود غړې
یې نه معلومیدل و د ګلفام سور کمیس په ملا کې تنګ وو او د
بینې غاړې نه به یې کله کله لوپټه والوتله نو د سړو له خلې به یو
زوږ راپورته شو.

زهره په تلو کې ه چې د ګلفام د یوې مصرعې په وئیلو د غلام
سخي زوی لاس ورلاوږد کړو، د غې غځیدلی لاس یې وونیولو. د
فام پښې بې تولە شوې او غه په ناستو ځوانانو پریوته. هرې
خوا ته‌شور چیغې شوې نو د غلام سخي زوی هغه نڅا ګره
راپورته کړه. هغه وخت په ښځو کې ناسته د غلام سخي ښځه
ښېل زوی ته په ښکنځلو سرشوه. زهره چې د وړاندې نه د
حجرې په حال نارامه وه، پدې حالت نوره هم ناقراره شوه. لوښو
ته یې غږ وکړو چې،" راځئ" ښفا یې په زوره پاڅوله خو ښاپیرۍ
عابدې سره ونښته او ډېرو ښځو په وینا او مینت زاریو، زهره
ښاپیرۍ نه لاس واخیستو. بیا د کلی په خاموشو لارو هغه د
خپلو دریو اولادونو سره د کور په لورې روانه شوه. زهره د
ې د دروازې زنځیز یو وارې بیا ولیدو چې له دننه کلک شوې
و. او جانی د وخته اودې وې. اعظم یې په زوره د دلاور خان
حجرې کور ته راغوښتې وو او یو څه وخت هغه پښې په ځمکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

در بولي. بیا له خپلې خور سره په لوبو شو او اوس هغه هم کوږ ووږ په خپل کټ پروت وو. زهره په تیاره کې د هغه په کټ څو شیبې کیناسته په ویښتو کې یې ورته ګوتې ووهلې او بیا ولاړه پخپل کټ پریوته.

د دلاور خان له حجرې اوس د سازونو غږ د دې تر کوره راتلو. هغې ته خپل د واده شپه رایاده شوه، په هماغه شپه هم ډمامې غږیدې. دې ژر د قران سورتونه رایاد کړل، یا یې سر د بالښت لاندې پټ کړو خو اوس ددې په ماغزو کې موسیقي غږیده. هغې د لاحول وظیفه پیل کړه نو وور ورو موسیقي بنده شوه خو اوس د هغې وجود په خوړیدو شو. دا لکه د ماهي، چې له اوبو بهر وي، اوړیده راوړیده. پدې کې د هغې د ذهن په پرده یوه ښځه رابشکاره شوه. دا ګلفام وه، د سور کمیس او تور پرتوګ د پړسه د بوډې تال رنګونو لوپټه به والوتله، د ګلفام مخ د هغې خپل مخ شو. د غلام ـي د زوی پر ځای د هغې خاوند سید کرم ناست وو، د دې لاس یې ونیولو ـ دا ړنګه بنګه د هغه غیږ ته ورپریوته. د هغې ټول احساس کاوا که شول. له خولې یې یوه کریکه راووتله، وجود ـ خولې خولې وو... ساه یې ښکته پورته کیده او د شفا غږ یې له لرې اوریدو ، " موری! ـچل دربانډې شوی دی."

د هغې د کمیس د غاړې توکمې خلاصې وې او شفا یې لاس نیولی وو. زهره اوچته راپاڅیده او خپل ځان ته یې پام شو. شفا ژړغونې وه، دې ژر ته ووئیل،" هیڅ نه دی...لکه چې خپسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راباندې ناسته وه. ۔ کوټ اوبه راکړه." شفا پاخيده و د سپوږمۍ په تتې رڼا کې يې ګړونج ته ځان ورسوو. بيا خاورې د منګي نه يې **دسلورو** جام ډک کړو او مور ته يې ونيولو. زهره اوبه ښنلی او شفا ته يې ووئيل چې ويده شه. د حجرې موسيقي اوس نه آوريدل کيده **او** د کلی سپو غپل. زهره پوهه شوه چې د حجرې خلک اوس خپلو کورنو ته روان وو.

دريم باب

۱۹۴۰

اپيرۍ د کروشيي څادر پوره کړی ۔س يې په لوی پالنګ ږولی وو چې مور يې وګوري. ۔هره د څادر يو يو کوټ پخپل کې نيولو او په مخ به يې د تسلي ښپې خپرې شوې. په تېرو ۔مياشتو کې ښاپيرۍ د کيسو د کتابونو **ولوستل** بند کړې وو او کور کې به يې پدې څادر کار **کوو**. ۔ه څرخه ۔ننتر کې ښاپيرۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښفا وړل ژمی د نورو زده کوونکو جینکو په شان ، پوځیانو لپاره د خړو وړیو نډ دستانی، جرابې او سویټرې اوبدلی. ، جنګ کې زور پیدا شوی وو او ټولو ، د هټلر خبرې کولې چې ډېر ظالم سړی وو. کله نا کله دوې به په "پربهات" او پیسه اخبار راټولی ې چې د ښوونکو له خوا ورته راغوښتل کیدو. هټلر د ځېرې سره ي ټولې اشنا وې و ښاپیرۍ ته به د هغه د غصې ډکې سترګې د خپلې مور سترګو ته ورته ښکاریدې.

ن هم هغې لکه د یو پوځي جنر ، د ښاپیرۍ د کار جاج واخیستو. ړا یې ځادر قت ړو او ښاپیرۍ ته یې ورکړو چې په لوی دوق کې یې کیږدي. د ښاپیرۍ لپاره د اوسپنې دا لوې صندوق زهره په ارزانه بیه د یو لوهار نه ا ئیستې وو چې د پیرنګیانو د کورونو د زاړو شیانو نیلامې ته به ورتللو. په صندوق کې د جانی له خوا ښاپیرۍ لپاره راوړل شوی نور ډېر سوغاتونه هم بند ږو. کله چې ښاپیرۍ دا صندوق ځلاصوو نو په جانۍ به لکه چې بوي ږلګیدو. اوس هم هغې د کر ئیی ځادر د صندوق په یوې خوا کېښودو نو جانۍ ورته ودریده او سمدلاسه یې د سپینو زرو پایزیبونه را واخیستل. ېیرۍ پوهه شوه چې جانۍ څه غواړي، هغې د دروازې شا ته وکتل نو مور یې په پخلن اخته وه. ، دواړه پایزیبونه په پښو کړل، پرتوګ دواړه پایڅې یې په لاسونو کې پورته ونیولې او په مکیز مکیز کله یوې خوا او کله بلې خوا وګرځیده. جانۍ خوشاله شوه، بیا هغې په صندوق کې ې اودي رنګه بنارسي م راښکله او خور ته یې ونیوله چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناوې شه. اپیرۍ بیا له دروازې تا کړل او بنارسي یې په سرکړه. ج له ډېرې خوشالي کټ کټ وخاندل او پدې وخت کې ناپیرۍ بهر د اع م غږ واوریدو چې د کور زنځیر یې کړنګوو. هغې ژر ژر بنارسي او پایزیبونه په صندوق کې ورواچول او سر یې بند کړو.

نې له وخته د دروازې خلاصولو لپاره د اوسپنې د جنګلې سره لی پړې رابنکلې وو. د هغې لپاره دا هم یوه لوبه وه، د کوځې د دروازې په سر کور کې دننه د رسپنې په یوې څلور ګوټیزې ټوټې دننه درې ګوټیزه پتره وه چې بنکته پورته کیده. د دې سره یو لوی پړې د کور تر ولو اوچت منزل غځیدلی وو. هر چا به دروازه وټکوله نو د کور خلکو کې یو کس به ورته د بره نه هغه ې رابنکلو. دې ته به یې "هوړه" وئیل او به بنار کې دا خبره مامه وه چې د دروازې په ټکولو، د کور د بارۍ نه یو وارې بنځو و مرو دا پوښتنه کوله چې څوک یې؟ اعظم د پښو درزارې زهر په پخلن ځې کې اوریدو. ن څه خاص خبره وه چې هغه په وڅه کې د لوبو نه وروسته داسې په منډه کور ته راننوتلو، که نه هره ورځ به مور ورته د ږ ۍ (کړکۍ) نه یو وارې غږ ضرور کوو.

اعظم چې په پونو راوختلو نو په لاس کې د کاغذ تاو شوی نل (توتوړو) نیولی وو. هغه په دالان کې یښې د لرګي په تخت کښیناستو او خویندو ته یې غږ وکړ چې راشئ. بیا هغه را تاو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې غوړ کاغذ يې ورو ورو په تخت هوار کړو او د ټولو له خولې د حيرانتيا يوه چغه را وتله. زهره نور صبر ونکړای شو، هغې ژر ژر لاسونه د کميس په لمنه وچ کړل او دالان ته راغله.
ـکو مور ته لږ ځای پريښودو ـ زهره چې په تخت څه ووليدل نو زړه يې يو درز کړو. نه پوهيده چې څه ووايي ځکه پدې لوی غوړ کاغذ ښاپيری جوړه وه.

ـاپيری ته ورته ښيره، کټ مټ هم هاغه آبي سترګې، ژېړ ويښته، په سرو شونډو هم هاغه مسکا... د ـ ښځې تصوير تر ملا جوړ وو. د نازک شيفون تکه سره ساړي تړلی وه، لږ په څنګ ـته وه او په لاس کې يې سيګرټ نيولی وو. دا نه معلوميده چې تصوير خيالي وو او که د ريښتياو ښځه وه... ورسره يو څوټکی ليکلی وو چې شفا په زوره ولوستل، " ـ بادشاه سيګرټ" زهره ـځ نه پوهيده چې څه وـ ايي، جانی به بيا بيا تصوير ته اشاره وکړه او ـاپيری ته به يې ګوته ونيوله چې، " بی دا خو ته يې." نابره د تصوير د ـکلا جادو د زهره په غږ مات شو. " دا چا درکړې دی؟" هغې په سترګو کې د شک ښامار ښکاريدو او خوله يې اعظم ته وه. " هيچا نه دی راکړی." اعظم ډېر په اعتماد ووئيل،" دا کلنډر ما په دوو پيسو د کلديپ ـګرټ وال نه اخيستی دی." زهره وارخطا شوه ، " دوه پيسې دې له کومه کړې وې؟" عظم د تخت نه راپاڅيدو، کلينډر يې راووچت کړو او مور ته يې په هم ـغه لهجه ځواب ورکړو، " نه يې وايم...زه د هر ځای نه مې چې کړې دی." ـهره خپلې څپلې ته لاس کړو ’ " ته ودريږه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زه..." اعظم کوټې ته منډې کړې او شفا د مور د لاسه ځپلې ونیوله، رپریږده مورې... زه به ترینه پوښتنه وکړم." زهره ړرته پخلن ځي ته د تللو په ځای هم هلته په تخت وغځیده او شفا ته یې وویل: "کټوی ته پام کوه." ډې جانی چې مور په تخت غځیدلی ولیده نو ژر یې ورته بالښت راوړو.

هره د ښاپیری د واده په هکله فکرونه کول، هغې نورجا ی ته انکار کړې وو او د خپل زوم صمد خان خبره یې هم نه وه منلی. خو کله چې عابدې ورته خبر رکړو چې ښاپیری پخپله هم د اکرام سره واده کول غواړي نو زهره ځان له ویښته وشوکول. دوه میاشتې وړاندې چې کوم فساد هم پدې تخت شوی و، ګاڼې یې اوس هم د زهره په غوږونو کې تازه وې. په هاغه سحر اعظم او فا ښوونځي کې وو او انی په کوڅه کې د خپلو ملګرو سره لوبې کولې. صمد خان او عابده دواړه زهره ته په جرګه راغلی وو او د خپلو خبرو نه وروسته صمد خان بازار ته د کارونو لپاره تلی وو. ې تخت عابده ښاپیری او زهره ناستې وې. د ښاپیری سر ټیټ وو او د عابدې سره جوخته ناسته وه. زهره ورته د اکرام په هکله لګیا وه. دا چې هغه ولې د ې کور ته نه راځي...دا چې ډېر کاله کیږي، سید کرم هغه د کلی د دوو نورو هلکانو سره بربنډ ی وو او ځای پر ځای یې درې واړه رټلي وو. کرم ته یې ښه ووره وره ځېږه هم ورکړې وه او ورته یې وئلی وو چې ټول کلی به ورباندې خبروي. د ، پېښې نه یواځې زهره او د اکرام مور نورجانه خبری وې. اکرام له دې وروسته د زهره کور ته نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورتلو، ان تر دې چې د سیدکرم په مرګ هم په حجره کې به یې
فاتحه ورکوله.

یو ځلې زهره هغه د کلي په لاره چې ولیدلو نو ورته یې وویل چې
دې ولې ورکړه نه راځي. اکرام په هم غه ځای زهره ته ځواب
ورکړې وو چې زما د ستاسو ټولو نه بد راځي. دا خبرې زهره
هغه وخت ښاپیرۍ ته کړې وې چې نور جانۍ ترینه د اکرام
ره د ښاپیرۍ لاس غوښتې و. ا یې څو څو واره خپلو ټولو
اولادونو ته وئیلی وو چې اکرام له دوی کرکه کوي. خو ښاپیرۍ ته
هاغه شپه په زړه وه چې د عابدې د نکریزو په موقع کله چې دوی
:لاورخان د کور په لوی انګڼ ، د نږدې خپلوانو د ځوانانو
ګوتې په نکریزو سرې کولې، نو اکرام ورته تر ټولو زیاتې پیسې
لاس ایښې وې. ې مور ته څو وارې دا خبره یاده کړې وه.
خو زهره به ورت وویل چې هغه خپلې پیسې خلکو ته ښایي. د
اپیرۍ پدې خبره به تسلي نه کیده چې اکرام او نورجانۍ دواړه د
خپلو پیسو او د مال په نمایش ښاپیرۍ او نورو ته ځان ښکاره
کوي. هاغه سحر عابدې په لومړی ځل د مور سره په لوړ غږ
خبرې کولې او زهره هم خپل زیار ایستلو چې عابدې ته قناعت
ورکړي خو اخره ستړې شوه او توره ډال یې ور ، وغورځول.
هغه د ښاپیرۍ په طبیعت پوهیده چې د هیچا خبره به یې نه منله. دا
هم خبره وه چې اعظم به د خویندو پلوي کوي ماښام د اعظم دې
برې د هغې په احساس ټاپه ولګوله چې د ښاپیر ی خوښه وي نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه به هم خوشا ، وي. د ښاپېرۍ د قسمت فيصله وشوه او زهره يو واري بيا ماتې خوړلې وه.

جانې په ټول کلي کې د خپل زوی سياله نه موندله ښاپېرۍ ورته خپله ښکاريده. زهره د هغې د معذور اخښي وريندار وه. د هغې خاوند بې تعليمه سړی وو خو په زوی اکرام يې تر شپږمه سبق ويلی وو. اوس هغه په ښار کې د پيرنګيانو په يو ګودام کې منشي وو. دې د شپاړسو کالو وو او تنخواه يې د مياشتې شل روپۍ وه. د کلي ښځو به وئ ، چې زهره کبرژنه ده چې د جنګ سختو ورځو کې يې داسې هلک ته خپله لور نه ورکوله.
نورو به ويل چې د زهره اروا اوس د کلي د خلکو سره نه ډيري.
خو اوس چې زهره واده ته غاړه ايښې وه نو نابېره د دې خبرو بڼه بدله شوه. هم هغو ښځو چې زهره يې کبرژنه بلله، ويل يې، "زهره خپله لور درنوی." بلی به ويل،" د اپېرۍ سبق ورته اوس غم جوړ شويدی."

ښاپيرۍ لپاره ژوند يو ښکلې خوب ګرځيدلی وو. نورجانه به په هره دويمه دريمه ښار ته روانه وه. خپلې نازولی امږور ته به يې زلوبی، کله بادام او پسته او کله نه کله ولايتي کلچې راوړې.
و ځلې يې د کلچو يوه ډبه ورته راوړې وه چې د ټين جوړه او پاسه پرې يوه ښکلې ښځه او يو سړ په انګريزي جامو کې يو بل سره ج خت ولاړ ښکاريدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

، پدې زمانه کې به هرڅه په راشن خرڅیدل ټولو د ګوړې
ی ځښلی. ولې د ښاپېری لپاره به نورجانی پخپله د چینو پاو دوه
وه کاغذې لفافه رواړه. نورجانی ورته د واده لپاره هم ډېر ښکلې
ان اخیستل. د کمخواب جوړه یې د بمبی نه ورته را غوښتې وه.
د سپینو او سرو زرو ګالې په اندر شیر کې تر ټولو اوچت زرګد
(رام) به لاس جوړ شوی وو. د خیال او د خیوی توکې، سرخې
ډر، عطرونه په صدر کې د پیرنګیانو له یو دکانه اکرام پخپله
اخیستی وو.

ی ته به د نورجان خوږې خوږې خبرې د یو خوږ ژوند
مه وې. هغه به تل د ښاپېری کښیده شوو شیانو نه زار و قربان
کیده. اخر د پنځلس کلنې ښاپېری د واده نېټه وټاکل شوه او زهره
د خپلو بچو سره بیا کلی ته ولاړه. هغه به ټوله ورځ لکه د لیونو
پخپلو پټو ګرځیده. غنم کرل شوې وو او د ی دهقان ګل شرف
به هر کال د اوبو ستونزه لرله، د زهره د اوبو په وار به اسلم دوی
له نا کله د اوبو مخه واړوله، او تر څو به چې زهره خبریده نو
هغوی به د یو پټي اوبه ترې غلا کړې وې. سږ کال هم دغه لانجه
وه او ـهره به پخپله اوبه څارلی. هغی بورقه غورځولی او د لیلن
پړونې کې به یې ځان نغښتی وو. د کلی ټولو خلکو د زهره
ډېر عزت کاوو. خو د ـرندې او د پټیو اوبو په سر ځان ځانې
وه. دا به په پټیو کې په منډه د یو سر نه بل ته روانه شوه، جانی
او اعظم به ورپسې وو. اعظم چې به د مجبوری مور قهر او د
ـښکو ډکې سترګې ولیدلې نو ځمکې ته به یې لغته راخلاصه کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او په چغه به یې وویل. سوری دا څمکه خرڅه کړه" زهره به د مغه په خوله لاس کېښودو، " نه بچیه داسې مه وایه... د کلي خلک پورې وخاندي دا څمکه ستا د پلار امانت دی... داستا ده... زه خو یې نشم ترځولی... او ته هم پام کوه چې دا خبره بل چاته ونکړې."

ا اعظم ښار ته ور ولیږل شو. محبوبې د زهره سره لوظ کړې وو چې تر امتحانونو به دی د هغې په کور کې اوسي. ښاپېرۍ د ده ورځ هم راغله او د نورجانۍ په کور کې د ټول کلی خلکو ډوډۍ خوړله. ت رام ورته لس ورځې وړاندې یو من(څوښت سیره) مټايي تياره کړې وه چې هغې د نكاح لپاره تربنه يوه ږکرۍ ببله کړې وه. د دوډۍ نه وروستو اکرام د خپلو ملگرو سره په حجره کې ناست وو او سور ورپسې څو وارې اب کړې وو چې کورته ورشي، خو دی د خپل ځاې نه نه خوځیدو. دلاور خان ل زوی صمد ته په غوږ کې څه وویل نو هغه اکرام د لاسه ونیولو او د خپلو دوو نورو ملگرو سره په بدرگه یې د کور په لورې بوتلو. هلته ښځو هم ډوډۍ خوړلې وه، د وریژو خانکونه د ږ بل د پاڅه اېښودل کیده، د کور محلت ټول چرگان او ماشومان ه څمکه تویو شوو وریژو اخته وو. ځوانو جینکو چې اکرام ولیدو نو تمبل یې راواخیستو او سندرې یې پیل کړې.

هلک نر چینار دی جینۍ د گلو ونه...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورجانۍ د خپ ، کچه کور په غولی کې زوی له یوه بله کوټه جوړه کړې وه او اوس د ې کوټې مخ ه یې په ځمکه د خاورو او**وه** کنډ لی په یو قطار اړولی ایښې وو. د اووم کنډولی سره خوا کې د کلی نایینه بصرۍ ببو په لاس کې چج نیولی ولاړه وه. د اکرام د ترور انړور او د زهره لیورزۍ تجلی، په لاس کې د خاورو هاغه منګوټې نیولی وو چې اوړمه ورځ یې د کلی د اوو کورونو د کوهیانو په اوبو را ډک کړی و. ی ټولې د اکرام په انتظار وې چې اوس پ ځوړند سر او سستو قدمونو د کوټې له دروازې د جینکو په بدرګه د کوټې په لورې روان و. ځو هم د جینکو **سره** غږ ګډ ږې وو او ټولې ورو ورو کوټې لوري ته روانې شوې. نورجانې خپلې زوی د خاورو د کنډولو قطار ته ودر**وو**. بیا یې ورته په غوږ کې وور ورو وو ، چې څه به کوي. اکرام هم **د** اندې نه خبر وو ځکه د کلی د ودونو دا دود هرچاته معلومه وو.

ایښې اوس خپل چج د اکرام په سر اړولی ونیولو او تجله په کټ ودریده منګوټې یې د چج د پاځه ورکوږ کړو او نورجانۍ خپل وی ورو غوندې کوټې ته ورټیله کړو. د تجلی په لاس کې د وټی اوبه په یو شړق په چج واوړېدې او هم پدې وخت کې رام په پوره زور خپله پښه لومړی کنډولی ته راخلاصه کړه، بیا له پښه او د پښو درز د ماتیدونکو کنډولو د غږ سره یو ځای، **د** تمبل په غږ کې ورک شو. ورجانې د جیب نه یوه سپینه روپۍ **راوو** سته او د تجلی په لاس یې کېښوده. بصرۍ ببو ته یې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پټاسو کځوړه ورکړه او هغې د ورا اتې ښځې په مخه کړې چې د
ـ نه تر کوځې پورې ورو ورو خوځیدې. دننه به کوټه کې
ـام ښه شیبه په پالنګ ېښو جامو ته کتل په دې نوې کوټې کې
نور سامانونه نه وو. یوې خوا ته ږنړوس پروت وو چې مړې
شمعې پکې په نکریز ، ګډې شوی وې او په منځ کې د کاغذي
ـنو د ګلدستې پاڼې په نکریزو لړلی ښکاریدې. دی هم هغسې
ولاړ وو چې شا ته یې د مور غږ واوریدو، "ښابه هلکه زر کوه...
ناوخته کیږي."

بهر غولی کې اوس لږې ښځې پاتې وې او دوی هم بورقې په
سر ورو ورو د زهره د کور په لوري روانې شوې. صمد او د ده
ـګري کوځه کې یوې خوا ته ولاړ وو او مخونه یې دېوال ته
ـو چې ښځې په ارام تېرې شي. دوی د اکرام په انتظار وو. څو
شیبې وروسته نورجانه او اکرام دواړه له کوره راووتل. اکرام د
بوسکی کمیس او سپین د سان پرتوګ اغوستـ وو، د تیلی څپلی او
په سر هم هغسې ټوپی، لاس کې یې لوی د وربښمو رومال وو.
دا د هغه خپلې جامې وې، بصرۍ ببو ورته په دروازه کې سپیلني
لوګي کړل او بیا سړي د حجرې په لورې روان شو ، او نورجانۍ
په منده د بصرۍ سره یو ځای د نورو ښځو سره مله شوه.

څلورم باب

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ه د کور دروازې ټړلی وه او د ورا (جنج) ښځې په کوڅه کې ولاړې وې. عابدې او شد ټپلې ټولې ملګرې راټولې کړې او لاره یې ورته نیولې وه. دوی د و ا د ښځو نه پیسې غوښتلې،
ې جینی تمبل(چمبه) وهلو او په ټپو کې یې د اکرام د کور ښځې یادولې.

ی مي ځوانی ته قدم کېښود- د واده غم ورته کووم چې راضي شینه

په ډول و ډال کې حمزه خان وې- کورته دی راغلم مور دې ګ وهلی وونه

نې مې وې په لاس مې نکړې- . موزیګې په خویندو راغلم تش لاسونه

د اکرام یوه زړه دای چرته د بل ى نه راغلی وه او ښځو هم هغه وړاندې کړې وه د ناوې د ملګرو سره خبرې وکړې. آخر نورجانی راښکاره شوه او ښځو مخې ته ورټیله کړه چې زمونږ پیښې په ولاړه ستړې شوې، د دې جینکو خوله بنده کړه چې دروازه خلاصه کړی. ورجانی له جیبه یوه سپینه روپۍ راواخیسته او د دروازې د یوې ویټکی نه یې جینکو ته ونیوله. بدې روپۍ واخیسته او د جینکو په شور او خنداګانو دروازه خلاصه شوه. ښځې ټولې وردننه شوی او چار چاپېره ایښو کټونو کې یې ځان ځای کړو. تمبل وهونکی جینې اوس د غوی په منځ کې ودریده او د ورا ښځو ته یې اشاره وکړه چې نڅا وکړې، یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو شېبې یې همدغسې په یو بل یې ملنډې وهلې، اخر تجله را
ـاندې شوه او څرخ یې پیل کړ.

ـاپېرۍ دننه په کوټه کې د خپلو ګوټ خیلیو سره ناسته وه. لاسونه
و پښې یې په نکریزو سره او ویښته یې په خوشبوداره تیلو
غوړوو. جینکو ورله اوربل جوړ کړې وو خو د واده جوړه یې لا
نه وه په غاړه کړې. ـ سیدانو د کور یوې ښځې د ډېوې په تته رڼا
کې د قران تلاوت کوو. کله نا کله د ښاپېرۍ په ملګرو کې به یوې
ږته په ټیټ غږ یو څه وویل او هغې به سر نور هم ټیټ کړو.
ړ ښځو اوس د ناوې شیانو ته کتل چې نورجانې د صندوق نه
راویستل. هغه د یو صندوق سره ناسته وه چې په ځمکه یې په یو
څادر ایښې وو او وار په وار ترینه یو یو شی راوتلو. تجله ولاړه
وه او هر شی به یې په لاس کې را واخیستو، چارچاپېره به یې
ـ ته ښکاره کړو او بېرته به یې ترور ته وسپارلو. د کمخواب
ړه او بنارسي د مازدیګر په لمر کې ځلیدل. د سپینو زرو کالو
ټولې ښځې ګوته په خوله وې. ا یې لاڅه کوې چې نورجانۍ
ـ له د سرو زرو دورونه او ګلوبند هم جوړ کړی وو چې په
ـول کلی کې چا سره نه وو. عابده تر اوسه به د خپلې غاړې د
سرو زر ـ زنځیر ته خوشالیده چې سخر ورته په واده کې جوړ
کړې وو خو اوس د خور کا ، چې یې ولیدل نو ځان ورته ډېر
خوار او غریب ښکاره شو. ځکه د واده په وخت د سپینو کالي د
کلي هرې ناوې ته جوړیدل خو دومره سره زر چا نه ورکول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ننداري نه وروسته خو ټولو ښځو ته هم دا موضوع په لاس
ږغله چې ښاپیرۍ ډېره خوش بخته جینۍ وه. ځینو سپین سرو
ې د سرو زرو ګلوبند یې چیرې نه وو لیدلی، غوښتنه یې کوله
چې دوی به هغه "شې" ږدې نه ګوري. د دریو تولو د سرو
زرو ګلوبند ډبې تر ډېره وخته لاس په لاس ګرځیدو. د ناوی
ندوق دننه کوټې ته یوړل شو نو هلته جینکو د یو ځادر نه پرده
جوړه کړه او ناوې جامې بدلی کړې. جینکو ورته بوټان هم په
و کړل چې د ځرمنې ای د پاسه پرې د هغې د جوړې په
ن کمخواب لګیدلی وو. اپیرۍ چې ناوی شوه نو جینکو ورته
یوه وړه هنداره مخې ته ولله چې ځان وګوري ښاپیرۍ پدې
تیار کې نه څه لیدې شول او نه یې پروا کوله. هغه خپلو کالو ته
خوشاله وه، نداره یې څو شیبې مخ ته هسې ونیوله او بیا یې
جینکو له بېرته ورکړه.

بهر د زهره په چم کې د اسلم حجره کې د ورا سړی ناست وو. د
ِمات ملا ته هم د حجرې په یو ګوټ کې ځای جوړ شوی وو.
ملا چې ی نو د نکاح په هکله یې یو څه خبرې وکړې، بیا د
دلاور خان، سره له اکرام او د هغه د دوو ګرو، حجرې نه ووتل
او د اسلم کور ته یې مخه کړه. هلته په یو کوټه کې ملا د نکاح
خطبه وویله ېې د جینۍ له خوا دلاور خان د نکاح پلار شوی وو.
هغه پخپل وار دروازې ته وکتل چې زهره یې شا ه د نورجانۍ
سره ولاړه وه. بیا یې ملا ته د ښاپیرۍ رضا وښودله. ږې ځلی
همدغسې وشول چې ملا دعا ته لاس پورته کړ نو نورجانۍ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ري مټايي يو طشت د اسلم ماشوم زوی ته ورکړو چې په ناستو کسانو يې وويشي.

هم پدې وخت کې حجره کې ناستو کسانو کې ځوان ټوپک لسم نه وونيولو او څو ډزې يې وکړې. د هرې خوا نه د مبارکۍ شور را پورته شو او ډمامې بيا پيل شوې، په حجره کې ملکانو اتڼ کوو او صمد د اکرام لاس نيولې د زهره کور ته روان شو. پېرۍ پوهه نشوه چې نکاح څنګه کېږي، دومره خبره وه چې سحر ورته مور وئيلې وو چې هغه به خپل د نکاح واک دلاور خان ته سپاري. شفا داسې فکر کوو ې ګوندې واک هم د ښاپېرۍ د نورو شيانو سره د اوسپنې په صندوق کې بند وو او ناوې يو وخت هغه بل چاته سپاري. دا چې ولې به واک اکرام ته نه او ر خان ته سپاريدو، شفا او جانۍ دواړه پرې نه پوهيدې.
هغوې چې د عابدې نه پوښتنه وکړه نو هغې دواړه ورټلې چې د مشرانو به کارونو کې خبره مه کوئ. فا وليدل چې د ښاپېرۍ لپار ، شوی نوی پالنګ دوو ښځو اوچت کړو او د کور په غولۍ کې يې کېښودو. د ګ پښې سرې وې، د لرګي کټاره يې بيله وه چې پکې دواړو غاړو ته يوه يوه ګلداره چينې خښته لګيدلې وه. د نواړو د پالنګ د پاسه د سور رنګ الوان توشک او دسور اتڼ څادر وغوړول شو چې و اندې د وريښمو مشينې ونه جوړشوی وو. برستنه د شاهي ټوکر نه جوړه وه چې ښځو په لاس کې يې جاج اخيستو. يوې خوا ته د نمانځه لپاره د لرګي نخت کېښود و او وربانډې د ميسو لوښې يې قطار کړل. کوزه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چلمچي، دوه غوري او يوجام او هم پدې تخت هاغه صندوق هم
ښي وو چې جاني به ورته خزانه ويله. پدې صندوق کې درې
جوړه جامې، د تيلی د څپليو يوه جوړه، توليه صابون او د کروشيی
در او نور واړه شيان ايښي وو. د صندوق د پاسه يې يو سپين
کبنيده شوی پلوو هم وغوړوو او ځو لا د دې شيانو ننداره کوله
ېې ماشومانو راوځغ ل چې هله ځلمی راځي.

ـرام د څلورو ځوانانو سره کور ته را دننه شوچې صمد يې لاس
نيولې و. زهره ورته مخې ته ولاړه وه، د اکرام خوله هم هاغسې
ګنډلی وه خو صمد ورته پـ تخرګ کې خپله څنګل ووهله چې
خوابنې ته سلام وکړه. اکرام زړه نا زړه وو چې زهره ورته په
ـر لاس کيښودو زور يې ورله ورکړو چې سر ټيټ کړي. په
ونو ناستو ځوانو ښځو اوس په بورقو کې مخونه پټ کړې وو.
ـ سرې پخپلو ځايونو ناستې وې او ناواده ينکی ټولی دننه د
ناوی نه چاپېره وې. ان خوانې ښځې د نکاح د مبارکيو په وخت
ت بند کړې وو او په ښاپېری يې د چف کولو نه وروسته
بنارسي يې د په سر پورا را ځورنده کړې وه. بيا يې ورته
وويل " زه ځويه...بنارسي بنـ لکه ونيسه چې څوک دی مخ ونه
ي... اوس به دا مخ يواځې خپل خاوند ته ښايي... پام کوه چې
څوک يې د هغه نه مخکې نه ګوري... ي د مخ نور به دی
ورک شي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

.ه را وړاندې شوه او ښاپېرۍ ته يې يو لوی وريښمين رومال په لاس ورکړو چې مخ ته يې ونيسي... "کله کله ښځې د ډولۍ پر خت تيل ماتيل کوي چې د ناوی مخ بربنډ شي." ناپيرۍ رومل کلک ونيولو، خو پدې وخت کې ؛ برجومات د ملا ښځې په شنه کر کې تاو يو نوی قران هم په بنارسی کې .ننه د ښاپېرۍ په لاس کې ورکړو. هغې ايله دا قرآن د سينې سره جومات نيولی وو ,سی يې په ښويدو شوه. ناڅاپه د هغې د يوې ګوټ خيلۍ ورته پام شو او پلوونه يې ورته سم کړل. هر څه په عابدې هم تېر شوې وو. غه را وړاندې شوه او ښاپېرۍ ته يې چل وښودلو چې څنګه به په يو لاس بنارسی او په بل کې ,ان تينګوي.

بهر "الا الا الا "شوه اکرام په پالنګ کيناستو نو صمد خان رته مشهدي لنګۍ وتړله. ,هره ورله په ښار کې د نسواري "کبرډين" کوټ هم جوړ کړې وو، هغه يې د جامو د پاسه واغوستو نو زهره و د سرو زرو ګوتمۍ په ګوته کړه. د پالنګ د حلوا ,تنوس نه ټولو هلکانو لږه لږه حلوا واخيسته او اکرام ته يې خوله خوږه کړه. له دې سره د حلوا پتنوس بهر حجرې ته وويستل شوه او ټولو ماشومانو هم ،غې خوا ته ور وځغستل. ورجانۍ د اکرام لاس نيولی وو او په ټولو سپين سرو ښځو يې ګرځوو چې ورته ـلام وکړي، ښځو به ورته دعا سره پخپل وس انه يا دوه آنې په س کېښودې. کان چې د اکرام سره يو ځای بهر حجرې ته ووتل نو د ښاپېرۍ کډه هم راټوله شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عابده په یو کټ ناسته وه او ټولو ته یې کتل. د هغې دویم ماشوم په نس کې وو، باور یې نه کیدو چې دوه کاله پخوا د هغې خپل واده شوې وو. د ښاپېرۍ په ځای یې ځان ولیدو چې د کوټې له ازې د خپلو ملګرو په حلقه کې ورو ورو بهر راووتله، د کوخې خوا ته دواړه تمبې خلاصې وې او ماشومان د ډولۍ چار چاپېره تاویدل را تاویدل. زهره یو سور ټادر جانۍ ته ورکړو چې ډولۍ د پاسه یې وغوړوي، یو چا د ډولۍ کې دننه سور توشکې یښې وو. جانۍ د بیګا راهیسې د مور غوړونه خوړلې وو چې غه به د خپلې خور سره ډولۍ کې ښیني او مور ورته په سخته وئ ې وو چې په ډولۍ کې دریو کسانو ځای نه وي. ښاپېرۍ ه به د هغې نږدې ملګرې شهۍ په ډولۍ کښیني. عابدی اوس ته پټه ژړا پیل کړې وه، شفا هم ژړل، زهره د کوټې نه یو پنډوکې راوویستو چې په یوه اري رنګه رومال ک وچه میوه، لونګ او قند تړلی وو. شهۍ د میوې غوټه ترې ونیوله او ښاپېرۍ ته یې پام شو چې تراوسه یې نه ژړل. هغې ګر وکړو چې صبا ته به ښځې ور پورې خاندي نو ژر یې وویل،" ناوی به رخصت شي او ورور به یې نه وي." د دې خبرې د آوریدو سره ښاپېرۍ په ساندو شوه، ای زما روکیه." اوس هغو ښځو هم ژړا پیل کړه چې تر هغې په خبرو اخته وې. یو چا ناره کړه، " مه ژاړه لورې...او په سلګیو شوه. هره سترګې وچې وې، هغه ښاپېرۍ ته نږدې شوه و د بنارسي د پاسه یې ښکل کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ې تر دروازې پورې پدې څو ګامونو کې ښاپېرۍ څو وارې
ودرول شوه، بیا چا په شکور کې غنم راوړل. ږهی د ناوی لاس
ـزګار کړو او شکور ته یې برابر کړو، ښاپېرۍ په موټې کې غنم
را واخیستل او شاته یې وشیندل. درې موټې غنم د شیندولو نه
ـروسته هغه په ډولۍ کې کښېنول شوه او شهۍ هم ورسره کیناسته.
ولۍ د پاسه د غوړیدلی څادر پلوونه را څوړند شول او دوو
ړو چې له ډېره وخت د کوڅې په سر کې یو دېوال سره ډډې
ـي ناست وو، په منډه راغلل او د ډولۍ دوه ډنډې یې وړاندې او
وروستو په اوږه کړلې او روان شول. ډرجانی د پټاسو او لاچې
انو یوه غوټه بصرۍ ببو ته ورکړې و چې د ډولۍ د پاسه یې
وشیندي. بصرۍ ـړو ته د ورو ورو تلو غږ کوو او بیا په ټوله
لاره یې پیسې او پټاسې پ، ډولۍ شیندلې. د ماشومانو جوپی وې
په ډولۍ پسې یې منډې وهلې او د پټاسو او پیسو د راټولولو
لپاره به لکه د چرګانو په زمکه پرېوتل او یو بل سره په جنګ
شول.

، زهره په کور کې یواځې د هغې لونه او محبوبه پاتې وې او
نکۍ چې د کور په پاکولو اخته شوې نو عابده دننه په کټ
سملاسته. زهره او محبوبې تر هغې ورته نه وو وئیلي چې اعظم
خپل ملګري سره په بایسکل سپور روان و چې یو موټر د شا نه
ل. دواړه ټپي شوي وو خو ماسپښین چې محبوبه د ښار نه
راغله نو هغوي ته یې دومره وویل چې د اعظم د امتحان پرچه
ماځیګر کې وه. زهره د محبوبې سره ښار ته د تلو لپاره بورقه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ا اواخیسته او لونو ته یې وویل چې سبا سهار وختي به ښېرته
ـي. د عابدې شک شو چې په اعظم څه شوي وو خو مور
ر رته وویل چې د کلي لاره ښه نه وه او محبوبه یې یواځې نه
پرېښوده چې ښار ته ولاړه شي.

نورجانۍ چې کور ته ورسیده نو د ورا ځینو ښځې د وړاندې نه په
کور کې و دا د نورجانۍ نږدې خپلواني وې او د ناوی د هرکلي
ته ولاړې وې. ډولۍ د کوڅې دروازې سره کېښودل شوه نو یوه
نوره چیلۍ یې د ناوی په پښو کې حلاله کړه. ږې ښځې د شړشمو
په درشل کې توی کړل او ښاپیرۍ چې د ډولۍ نه راوویستل
شوه نو لو ږۍ ښځې ښه یې د ې تیلو د پاسه کېښوده. تمبل
وونکي جینکۍ بیا راټولې شوې وې او ښاپیرۍ ته یې د هرکلي
سندرې ویلې. د هغې تخت ـ شوی وو او دا یې پرې کښېنوله
نو ښهۍ ئم ورسره د جوخت خپل ځای ونیولو. بیا یو ماشوم د
پرۍ غېږې ته ورکړې شو او شهۍ ورو د ښاپیرۍ په لاس
ر پۍ کېښوده چې ماشوم ته یې ورکړي. دوی په انتظار وې چې
آینه مصحف رسم به هم کیږي، خو د شپې تر ناوخته د اکرام درک
ونه لګیدو ړ ټولې ښځې خپلو خپلو کورونو ته ولاړې. د واده د
ر خلک ستړې ستومانه پخپلو ځایونو کې پریوتل، و ښاپیرۍ یې
هم کوټې ته وردننه کړ او شهۍ پخپل پالنګ کېنوله. ښاپیرۍ
سره مور یوه نایېنه هم راالیږلې وه، هغې څو وارې نورجانۍ ته غږ
وکړو چې اکرام دې له حجرې را وغواړي. خر چې شهۍ هم د
خوب لپاره د ناوی د کوټې نه ووتله نو اکرام را ښکاره شو. هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان پسې د کوټې تمبې وتړلې او د کوټې په ګوټ کې پروت د لرګي پر تخت وغځیدو.

ښاپیرۍ په پالنګ ناسته وه، د بنارسۍ د پلوونو نه یې اکرام ته پټ کتل چې کله به را پاڅي او دې ته به سترګې مه شي وایي... کله به ورسره خبرې کوي، کله به د دې پلوو له مخه لرې کوي... کله به د هغې لاس نیسي... کله... هغه په انتظار سترګې شوه، خوب ور باندې ډېر زور کړې وو او سر به یې یو خوا بل خوا ټالۍ وهلو، خو هغه له ویرې نه ویده کیده. هسې نه چې اکرام خفه شي، هغه خبره وه چې دې تند مزاجه وو. ډېر وخت واوړیدو... هغې خپلو د پینو زرو پایزیبونو ته کتل او د جانۍ ځیره ورته مخې ته ودریده. بیا یې ځلو نازکو ګلابي لاسونو ته پام شو چې پکې د سپینو او د زرو ګوټې ځلیدې، د هغې په کټه ګوته کې درې ګوتیزه شیش ګوته هم وه او د په هنداري کې به یې خپل ګلوبند ولیدو. د ې کمخواب او د بنارسۍ ، رنګ ې فرق وو خو ګلونه یې یو شان وو. د هغې په لاس کې د نکریزو ک ورو ورو د ډېوې په رڼ ې کله سور او کله تور ښکاریدو، هم پدې رنګونو کې د هغې سر د بالښت سره و ګیدو او هم ه غونډه مونډه په پالنګ یوازې اوده شوه.

پینځم باب

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاپیرۍ د خوابنې په غېږ له خوبه راوېښه شوه نو بهر سپیدې چاودیدلې وې . نورجانۍ هغې ته د لمونځ غږ کوو. هغې تخت ته وکتل خو اکرام هلته نه و. . کوټې په یو ګوټ کې د اودس لپاره ځای جوړ وو، هلته یوه نوې ـزه او چلمچې اېښودل شوې وو. ـاپیرۍ ژر ژر خپلې ګانې لیرې کړې او د لمونځ لپاره یې ځان تیاره کړو. ـور ښځې را پاڅیدلې وې خو د ـې کوټې خوا ته ـوک نه راتلل ښاپیرۍ نه پوهیده چې څه وکړي. نورجانۍ ـاغله، د کوټې دروازه یې ځان پسې وتړله او د ښاپیرۍ سره کیناسته... تر ډېره وخته یې هغې ته د راز خبرې کولې. **د لمر** خاته سره د ښاپیرۍ او اکرام د ناشتې لپاره د زهره له کوره چای پراټې او حلوا په یو لوی خوان کې راوړې شول. ـڼهی یو وارې ـیا ښاپیرۍ ناوې کړه او **دسوچا** تیلې د کار جوړه یې ورته غوسته. هغې ورته په کمڅۍ کې د رامبېل د ګلونو لړۍ هم تاو ـې و چې سهار وختي شفا او جانۍ د خپل کور د بوټي نه راشوکولي او په تار کې ورته پیئلي وو. بیا د ښاپیرۍ تخت بهر په ـلان کې کېښودل شو و ټولو د ناوې سره چاې وڅښلې. بصرۍ ـرور چې بیا راښکاره شوه **نو** ـغې په لاس کې د رنګینو کاغذونو جوړه یوه آویزه نیولې وه. . ښاپیرۍ د کـ ـټې د دروازې په سر ـدغه آویزه وځړول شوه، بیا هغې سپیلني لوګي کړل او په ټولو یې ـوګرځول، ـرجانۍ ورله څه پیسې په لاس کېښودې.

د غرمې تر ډوډۍ پورې د چم ګاونډ ټولې ښځې نورجانۍ کورته راغلې د ښاپیرۍ بنارسي به یې پورته کړه مخ به یې ورله وکتلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په لاس به يې پېسې کېښودلې. ځينو ـ پېسو پر ځ ی نورجانۍ
ـ هګۍ او کوچ کېښودل. مازديګر مهال ځينو جينکو بيا تمبل
راوخيستو او د واده سندرې يې وئيلې. ـاپېرۍ ښه خوشحاله
معلوميده او د جينکو په خبرو به يې کله نه کله بې واره وخاندل،
خو نورجانه يو څه نا څه ناکراره ښکاريده. کله چې به يې وليدل
ـې د محلت ځوانی واده کړې ښځې ښاپېرۍ سره پټې پټې خبرې
کوي نو دا په ژر تخت ته رانږدې شوه او په زوره زوره به يې د
ځو پام ځان ته کړو.

ماښام بانګونو پر وخت د ناوی تخت ـنه کړی شو، د ښاپېرۍ
ه راغلی ناينه هم پاڅيده او ښاپېرۍ ته يې تسلي وکړه چې سبا
ورپسې خويندې راځي. ـ هغې ملګرې شهۍ لا د غرمې د
ډوډۍ نه وروستو خپل کور ته تللې وه. ماښام په ډوډۍ کې درې
څلور ښځې پاتې وې چې د نورجانۍ د کور لوښې لرګي يې خپلو
ځايونو ته رسولې وو. ـ ښاپېرۍ ستړې وه او غوښتل يې چې
نورو ورځو په شان د ډوډۍ نه سمدستي وروسته اوده شي. خو
شپه هغه پخپل پالنګ يوازې نه وه ناسته نورجانۍ هم ورته
لنګې ته ډډه وهلې وه. نږور او خواښې څو شېبې د جامو او د
خبرې کولې بيا نورجانه د خپل زوی په هکله ورسره لګيا
شوه ـا چې هغه ډېر لايق وو او د کلي ټول خلک ترې سوځي.
ـاپېرۍ ورته د خپلې مور خبره او اکرام ته يې د خپل پلار د
پېړې کيسه ورياده کړه ـ نورجانۍ هغه زړې خبرې وبللې. د
کرام د قدمونو د ښکالو په آوريدو دواړه غلې شوې. دې چې را

(c) ketabton.com: The Digital Library

دننه شو نو مور ته يې په ټيټو سترګو سلام واچوو. بيا ولاړو په تخت کيناستو، نورجانۍ په ټيټ غږ زوی ته يو څو نصيحتونه وکړل او بيا پاڅيده. ام د دروازې زنځير ترلو ته هم اوچت نه شو او هرې کېن په تته رڼا کې ښاپيرۍ ته د هغه نيم مخ ښکاريدو. نن هغې بنارسي لرې کړې او شنه لوپټه يې په نيم سر ځورنده وه خو اکرام بيا هم ورته نه کتل. هغه په فکرونو کې غرق وو، بل ملګری پاينده خان ورته مخې ته ولاړ وو. بهر خاموشي خپره شوه خو دی راپاڅيدو، ښاپيرۍ هم ملا ښېغه کړه. اکرام له کوټې بهر ووتلو او ښاپيرۍ ځان سره سوال او ځواب کول چې تمبه خلاصه شوه او اکرام يې وليدو چې د غولی نه يې ټليدلی کټ را دننه کړو. هغه د کوټې په بل ګوټ کې يو څو شيان اخوا خوا کړل او کټ يې پکې ځای کړو. بيا يې خپله شړۍ ورباندې وغوړوله، ۍ يې وويستلی او په غځيدو کې يې مخ بلې خوا ته واړولو.

اپيرۍ چې دا وليدل نو زړه يې آرامه شو، هغه له خپله ځايه را پاڅيده، وازې رنځيز يې وترلو، بيا خپل ټول کالي يې وويستل، وريښمين رومال کې يې غوټه کړل غوټه يې د بالښت لاندې کېښوده. هغه پخپل نوی پالنګ په آرامه وغځيده او د ويده کيدو ړاندې يې د هری کين باتۍ مړه کړه. د هغې خوب د دروازې د زنځير په کړنګيدو مات شو، ښاپيرۍ ژر ولاړه او تمبه يې خلاصه کړه. نورجانۍ د هرې کين سره را دننه شوه، پالنګ حال او په بل کټ اوده اکرام ورته د شپې ټوله کيسه تېره کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې لا زوی ته د بدو ردو لپاره خوله جوړوله چې پدې کې ملا د حر بانګ پیل کړو. ړخ د ښاپېری لپاره د خوشحالۍ شپېې په ټولۍ کې راوړې وې. هغې ټولې خویندې راغلې وې، ورسره کلی نورې جینکۍ هم وې. ز رجانۍ ورته ډېره ښه ډوډۍ کړې وه خو ډېرې خبرې یې نه کولې. ښاپېری د زربفت جامی په غاړه کړې وې او ټولې ښځې ورته په کتلو نه مړیدې. د هغې د جامو او د کالو ذ ونه هم ډېرو په لومړی ځل اوریدلی وو، شفا د هغې د ل سنګار شیان ټولو ته ورښودل.

ډۍ نه وروسته ښاپېری خپل د پسول صندوق پرانیستو او ټولو جینکو ته یې ترینه یو یو سوغات ورکړو، د چا په لاس ریښمین پرتوګانښ، چا ه د سوچه وریښمو رومال او نورو ته یې د ګلابو د وړی وړی شیشې ورکړې چې مور ورله په ښار کې اخیستې وې. ډیګر ټول خپلو کورونو ته روان شول نو ښاپېری د لمونځ ه وروسته د قران تلاوت پیل کړو. نورجانه د پرون نه زیاته په تشویش کې ښکاریده. بې اکرام پسې ځواب کړې وو د ماښام ډوډۍ دې په کور کې وخوري، خو په حجره کې مانه ډېر وو او خوابنې انږور یوازې ډوډۍ وخوړه.

ړرجانۍ نن زوی سره د سختو خبرو لپاره تیاره ناسته وه او کله چې اکرام بیا خپل شلیدلی کټ کوټې ته دننه کړو، نو په پالنګ ناستې مور وربانډې لکه د پیشو حمله وکړه. ښاپېری کله خوابنې ته کتل او کله اکرام ته او نه پوهیده چې نورجانه ولې دومره په

(c) ketabton.com: The Digital Library

قهر وه. که د اکرام زړه نه کېږي چې د هغ سره دې په پالنګ
اوده شي نو هغې ته دا ستونزه نه ښکاریده. بیا یې د اکرام خبرې
ته یې پام شو، "ماته هیڅ مه وایه، اِنړور دې راوستله... ارمان
دې پوره شو... زه اوس دا ښځه کولی نشم... زما د ې د ټول
خاندان نه نفرت دی. ښاپیرۍ هک پک پاتې شوه. اکرام له دوې
دومره کرکه کوي...د دې اندازه ورته نه وه خو اوس د مور هغه
خبرې چې پخوا ورته مبالغه معلومیدې، د مېړه له خلې یې پخپله
واوریدې.

ورجانۍ خپل خ په ځپېږو ووهلو او په ژړا کې یې اکرام ته
ېرې کولې. ساپیرۍ نه پوهیده چې خوابښې ته تسلي ورکړي او
که اکرام سره پخپله خبرې پیل کړي. هغه ناوی وه او په کلي کې
ریو ورځو د ناوې غږ به چا نه اوریدو. نورجانۍ اوس زوی
ته جولې غوړولی وه او مینت زارۍ یې ورته کولې چې د هغې د
توب نه دې حیا وکړي. اکرام خپلې ځپلۍ له پښو وویستلې او
یوه ، په زوره په ځمکه وویشتله. "زما لپاره ښځې او پدې ځپلۍ
ې هیڅ فرق نشته... ما درنه ښځه نه وه غوښتې... اوس چې دې
راته کړیده نو خپله یې سمباله کړه.

د واده اوو و ې تیرې شوې او د اوومې د دود لپاره ښاپیرۍ تک
شین کمیس او سور پرتوګ اغوستې وو. په سر یې ژېړه د
جارجټ لوپټه وه چې په سپینو خالونو ډکه وه او پلوونو ته یې د
ریښمو ځونډې لګیدلی وو. د هغې خویندې او ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لې شوې، سندرې يې وويلې او نورجانۍ ورته بيا درنه ډوډۍ
ورکړه. له دوډۍ وروستو پېرۍ لومړی د سيدانو کور ته په
ولۍ کې او بيا خپلې مور کره د جينکو په بدرگه ولاړه. اکرام
ې ورځ په ښار کې و، د ، په دفتر کې پيرنګې افسر بدل شوی
وو او نوی افسر چې له کلکتې نه راغلی و، له ټولو سره
ژندگلوی کوله. ورجانۍ دا خبره خو وارې د کلی ښځو ته
کړې وه چې د هغې د زوې لوې افسر راتلو. جينکو به ښاپېرۍ ته
يوه شوخه خبره وکړه و ټولو به په زوره وخندل. هغې درې
ځې مور کره تيرې کړې او زهره به د ښاپيرۍ خبرو ته غوږ
ښې وو چې د اکرام په هکله څه وايي. هغې ته دا عجيبه وه چې
ۍ ټول وخت د خپلو جامو او د کالو خبرې کولی. هغه
وشاله معلوميده خو زهره ته د هغې په سترگو کې هاغه ځلا نه
کاريده چې د عابدې په سترگو کې يې د واده په دوېمه ورځ ليدلی
وه.

د اعظم امتحانونه خلاص شوی وو او هغه هم کلی ته راغلو. په
سر يې يوه پټۍ اوس هم تړلې وه چې د موټر د وهلو نښه وه. دا
ه اوس ټول کلي ته معلومه شوې وه. محبوبه هم له ډېرې
مودې وروسته د زهره په کور کې ميلمنه وه او هغه د دې په قدر
عزت اخته وه. د جمعې ورځ د اکرام د ډوډۍ لپاره وټاکل شوه خو
ورجانۍ ځواب واستوو چې اکرام د اتوار په ورځ وزگارېږي.
زهره په قهر شوه ځکه هغې قصاب ته د غوښې لپاره فرمايش

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړی وو. بیرته یې اعظم ورپسې ولیږلو چې غوښه د جمعې نه بلکه د اتوار په ورځ پکار وه.

په هغه ورځ د زهره په کور کې یو واری بیا ګڼه ګوڼه شوه، مریم خپل ـل لوښې زهره ته ورکړې وو او پخپله به یې کله نه کله په دېوال سر ـه کړو چې وګوري څوک څه کوي. محبوبی یو لوی پتنوس له خواږو او له میوې ډک کړې وو چې خپل اړخ نه یې ناپیرې سره ورلستوو. بدې له کوره حلال کړې چرګان راوړي او مور ته یې پخولو لپاره ورکړې وو. ثفا په ښار کې د ګلابي فیرني د پخولو چل زده کړې وو او د پوډرو کڅوړه یې له ـانه سره راوړې وه. جانی ټول وخت د خور نه تاو راتاو ګرځیده ـ ګوندی لږه پریکړې پسته یا بادام ورله ورکړي، خو شفا به ـرته پښې ودربولي. خر چې ګلابي فیرني د شیشو په دوو قابونو کې چکه شوه نو شفا هغه راوبلله او هغې ته یې د سپینو د ورقو پاڼې په لاس کینښودې بیا یې ورته چل ور وښودلو چې څنګه دا نازک ورق به په فیرني هواروي. انی پدې کار خوشاله شوه او چې خور ورته پرېکړې پستې او بادام په لاس ورکړل نو هغې په فیرني ودوړل.

. غرمې ډوډی تیاره وه، نورجانی راغله او د محبوبې سره په کټ اوچته ناسته وه. ښا ـی هم ورسره په څنګ کې ناسته او د دوی خبرې یې اوریدې. ورجانی د اکرام خبرې کولې، دا چې هغه څومره لایق وو ـ دا چې انګریز افسر ترینه دومره خوشاله وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ې غوښتل يې دی ګلستان ته له ځانه سره بوځي خو هغه
ورسره نه ځي. وايي چې دا کلي به نه پرېږدم. زهره په يو تخت
سترخوان هوار کړو او ټولو ته يې غږ وکړو چې ډوډۍ وخوري.
اکرام تر اوسه نه وو راغلی، نورجانۍ پسې څو وارې ماشومان
ور واستول، بيا يې اعظم ته غږ وکړ چې اوخښې راولي. هغه
ډېر وخت وروسته راغلو او سترخوان يو ګوټ کې کيناستو، بيا
يې ورو غونډې وويل، " اکرام لالا وايي چې ما ډوډۍ په حجره
کې خوړلی ده، تاسو زما انتظار مه کوئ." د ښاپېرۍ د سترګو
رکه شوه، د شفا شونډې ځورندې شوې، عابدې د خپل مشروم
زوی په ډکه خوله کې نورې وريژې هم ور ومنډلې، محبوبې د
رګ اندامونه ژر په ټولو وويشل. زهره د وريژو غورۍ د اعظم
او جا ۍ مخې ته کيښ ده او قورمې غوښه يې ورته په لاسونو کې
ورکړه.

ورجانۍ هيده چې که زوی يې نن د خوابښې کور ته رانغلو نو
کلی به ور پورې وخاندي. له ډوډۍ وروسته هغه پاځيده او
اکرام پسې حجرې ته ولاړه. هلکانو ورته وويل چې زوې يې خپل
کور ته تللی وو. ورجانۍ چې ور ته راغله نو څه ګوري چې
اکر د واده په پالنګ غځيدلی و پښو ته ورته د ده ملګرې پاينده
خان ناست وو. نورجانۍ به ليدو هغه وارخطا را پاځيدو، هغې
ته يې سترۍ مه شی وويل او په منډه له کوټې او ورپسې له کوره
ووتلو. جانۍ لا پدې خبره ځان پوهاوو چې پاينده خان د دې د
ی په کوټه کې څه کول. هم هغه وخت اکرام هم له کوټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راووتلو او د مور په سترګو کې ي قهر ولیدو. نورجانی ورته وویل، " خوابښي ر ته ولاړ شه او ښځه دې راوله." اکرام بې له ه بحث کوځې ته روان شو، مور ورته په دروازه کې ولاړه وه او کله چې وې لیدل چې اک ام ښي لاس ته د حجرې پر ځای ګس لاس ته د زهره د کور لاره ونیوله نو هغې یوه اوږده ساه واخیسته.

د زهره د کور دروازه خلاصه وه او جانی د ګاونډیانو د وړو سره په درشل ناسته پیتاوې کول. د اکرام په لیدو هغې دننه منډې کړې او مور یې خبره کړه. اڅاپه د کور په خلکو کې بیا یو حرکت پیدا شو او ږول راپاڅیدل. د اکرام هرکلی وشو او دی په یو کټ کېناستو چې ور دې نوی ګلداره څادر غوړیدلی و. مخامخ په بل کټ محبوبه او ښاپیرۍ کیناستې، د دواړو کټونو په منځ کې د دوو ګینو میزونو د پاسه چای او رنګارنګ خواړه کیښودل شول.
ږرې ښځې و ماشومان خو او شا په نورو کټونو ناست وو څوک پکې ولاړ وو او د ټولو سترګې کله ښاپیرۍ او کله به اکرام ته شوې. ثفا د چم ګاونډ ماشومان له کوره وویستل او مریم له دېواله اکرام ته سترۍ مه شي کړې وو. هغه ډېرې خبرې نه کولې او کله نا کله به یې د محبوبې د خبرو لنډ ځواب ورکړو. عابدې او ږرته څو څو وارې د کلچو او د شیرینۍ قابونه وړاندې کړل . اکرام به د چایو د پیالی نه یو ګوټ وکړو او کله به د چا په ه موسکی غوندې شو. د ښاپیرۍ او د شفا ځینې ملګرې د غولې په یو ګوټ کې پلو کې په څه صلاح مصلحت اخته وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکرام اخوا ـښخوا کتل، هغه ویزاره ښکاریدو او اخر یې عابدې ته
مخ واړوو چې، "موږ به ولاړ شو." عابدې په یوی شوخی موسکا
اکرام ته وکتل او بیا یې وویل، " ښه ده موږ به ښاپیرۍ نوره نه
ایساروو. ' اکرام پښې ښکته کړې چې څپلۍ . پښو کړي خو هلته
د ده د تیله دارو څپلیو جوړه نه وه. ـوه څپلۍ وه او بله د ناوی
ږیندو ترې پټه کړې وه. دې جینکو پټ پټ خاندل خو بیا شفا
ات وکړو او اکرام ته یې وویل، " څپلۍ خو په پیسو کیږي."
ټولو جینکو په زوره وخاندل، ښاپیرۍ تکه سره شوه او د بانړو
دې یې اکرام ته وکتل. هغه یوه څپلۍ په پښه کړه، ـله پښه یې د
کټ په بازو کېښوده او ودریدو. ـ هغه سترګې له قهره ډکې وې،
عابدې ته یې مخ واړوو او ورته یې وویل، " څپلۍ راکړه که نه
خور مو هم د سې ټول عمر له ځانه سره کښینوئ." د جینکو خندا
بنده شوه او خولې یې وازې پاتې شوې. عابدې غټې ملالی
ـترګې له اوښکو ډکې وې او زهره غو تل چې هم په هاغه څپلۍ
په اکرام راباندې کړي او دا سر ورله مات کړي. هغې د اکرام د
نرتلو لپاره خوله خلاصه کړې وه خو محبوبې ته یې پام شو چې
سترګې یې ورته برندې کړې وې. هره ځان قابو کړو، عابدې ته
یې د سترګو اشاره ـکړه، هغې یوې پیغلې ته سر وخوځوو او دې
جینۍ د خپلې لوپټې د پلوو لاندې پټه څپلۍ را وویسته. بیا ورو
غوندې ولاړه او د اکرام مخې ته یې هغه څپلۍ کېښوده.

بړۍ پدې څو شیبو کې له خپله ځایه پاڅیدلی او خدای خبر کله
محبوبې ورته بورقه په سر کړې، دوو وړو جینکو ته د هغې جامو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنډوکی او د خوړو تشت په سر ښېښي وو. اکرام نور هیڅ و نه
او د کوڅې دروازې ته روان شو. ښاپېری نه هیر وو چې د
و سره خدای په اماني وکړي، د هغې ملالو سترګو د اعظم لټه
کوله خو وروړ یې د وخته د اکرام په تندي پوهه شوې او د کلی د
ی پورې غاړې ته د یو پټي په دېوال ناست وو. هغه ډوبیدونکی
ـ ته کتل چې ټول اسمان یې د ده د زړه وینو په شان سور کړې
ږ. ښاپېری د خپلو اوښکو د پټولو لپاره په بورقه کې مخ پټ کړو
او اکرام پسې له کوره ووتله.

شپږم باب

۱۹۴۱

انی نن سحر مور ته یادونه کړې وه چې د میاشتې دویمه نېټه وه
او زهره د محبوبې کارونه ژر ژر خلاص کړې وو. ټوې یې هم
د شپې پخولی وه چې په وخت کچری ته ولاړه شي. د هرې
میاشتې په دویمه نېټه به دا کچری (محکمې) دفتر ته ورتله. سید

(c) ketabton.com: The Digital Library

م د انګرېزانو په پوځ کې چې څومره موده کار کړې وو، په هغې حساب اوس هره میاشت کونډې ته یې د پېنشن (تقاعدي) پېسې ورکولې. پورا ـه روپۍ به زهره کور ته راوړې، د اعظم ـ ښوو ي د میاشتي خرڅ به ورباندې کیدو. پدې دفتر کې د زهره ډېرو نو ـ کونډو سره پېژندګلوی شوې وه. ـ هغه ځای یو بابو(کلرک) یوسف د هر چا فایلونه ـاتل او ټول فارمونه او کاغدونه به یې ورته برابرول. کله کله به چې زهره د دویمې نېټې نه پاتې شوه نو په بله ورځ به ورتله، یوسف به ورته چای هم ـاوغوښتلی او جا ی سره به یې یوه نیمه ټوکه هم وکړه. دواړو ته یو بل د ژوند ځیني اړخونه معلوم شوې وو. زهره خبره وه چې ـف هره ورځ په بایسیکل د خپل کلي نه ښار ته راځي. په کلي کې کور او مزکې یې لرلې او د مو ـر او د ښځې خبرې به یې کولې. یوه ـځ چې زهره ترې د اولادونو پوښتنه وکړه نو هغه غلی شو، بیا یې ـه د ښځې د نري رنځ حال ورکړو چې علاج یې روان و.

زهره ډېره خفه شوه ځکه یوسف د ـلو کالو وو او پدې ځوانی کې یې ډېر په حوصله د ښځې د ـنځ علاج کوو. هغه تر اتم جومات پورې سبق ویلی و ـ زهره ته به یې یادوونه کوله چې په جانی دې سبق ووایي. ـو د زهره لپاره یوازې د اعظم سبق تر ټولو مهم وو. د کرم غوښتل چې زوی یې ډاکتر شي. هم دا وه چې عظم په ښار کې د انګرېزانو په یو داسې ښوونځي کې سبق ویلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د میاشتې فیس به یې ترې اخیستو. کال کې یو وارې به لس روپۍ د امتحانونو (آزموینې) د داخلی او د کتابونو اخیستل کیدی.

سږ کال فصل بیا ښه نه وو ری، زهره ټول غنم نه وو خرڅ کړې. ی یو هټۍ وال ورته ویلی وو چې په جنګ کې زور دا شو نوغنم به نور هم ګران شي، د زهره د کلی کوټه ټوله د غنمو په بوجیو ډکه وه. ې د پینشن روپۍ راوړې، محبوبې هم ورته د مزدورۍ درې روپۍ په لاس کینودې نو زهره په کور کې حیرانه کیناسته. د اعظم د سبق پیسې نه وې پورا تیر ځلې هغې د حبوبې نه لس روپۍ پور اخیستی وې او تراوسه د هغې دوه روپۍ ورته پاتې وې. ، پیسې یې ترې نشوای غوښتلی او لاسونه یې مروړل چې خپلو لیچو ته یې پام شو. د سرو زرو دوه نازکې کړې ورته سید کرم د اعظم په زیږیدو جوړې کړې وې او د تیرو دوو کالو په سختو کې هم زهره دا کړې نه وې زڅې کړې، خو اوس بله چاره نه وه. د اعظم د را و وخت وو، هغې جانۍ ته ډوډۍ ورکړه، پخپله یې دوه نمړې وخوړې او لور ته یې وویل، " ه بازار ته ځمه، د ورور نه بغیر بل هیچا ته دروازه خلاصه نه کړې.

زهره منزل د زرګرانو په بازار کې وو، سورج مل زرګر پخپلی ی کې ناست د یو امبل پترې شمبرل او زهره یې ولیده نو په حترام ورته پاڅیدو. هغې ږا هم څو وارې د سورج مل د دکان نه د خپلو او کلي والو لپاره کالي پترې جوړ کړې وو، نن هم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهره په لیدو سورج مل خوشاله شو او په بازار کې تیریدونکی د چای والا هلک ته یې د چای راوړو وویل. خو زهره ورته د لاس په اشاره وویل،" مه راغواړه چاې ...سورجه وروره کالي نه جوړوم. سورج مل په خندا وویل، " ه نو اوس به ته د ې ځایه ه چایو ښنکه ځې." زهره دکان ته وروختله او په فرش غوړیدلې قالین سره جوخت یې چپلکې کوزې کړې. هغې بورقه ه ځانه کلکه تاو کړه او کیناسته. سورج مل د ې د پښنو حال ولیدو، بیا یې د ه سترګو کې د فکر سیوری ورته ښکاره شول نو په لاس کې نیولی امیل یې په یو ډبي کې بند کړو او زهره ته ې مخ ووګرځوو. څه چل دی ببو؟" . سورج مل د پوښتنې سره د زهره زړه را ډک شو، خپلې شونډې یې وزبیږ ملی او د لاسونو کړې یې ورته وویستلی. " دا راته خرڅ کړه... په هر څو چې کیږي... د زوی د سبق لپاره لس روپی پکارې دي." دسورج مل مخ سورشو، بیا یې لږ په خفګان زهره ته وویل، " دا زه درته دومره بې غیرته ښد ارم چې ستا د لاس کړی به خرڅوم؟"

زهره یو څه حیرانه شوه، بیا یې ورته وویل، "سورج وروره...زه خبره یم چې د ک له امله سره زر ارزانه دي...خو ته..." د ې خبره نیمګړې پاتې شوه. سورج مل مخ واړوو او ورته یې وویل، " خپلې کړی دې په لاسونو کړه، زه به درته لس روپی درکم." زهره یو شېبه غلی وه، بیا یې ورته وویل، " که روپی ، راکوې نو سود به هم اخلې؟" سورج مل اوس رښتیا په غصه شو، لږ په زوره یې زهره ته وویل، " دومره بې عقله خو نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـکارې... ، لس روپۍ بې سوده درکوم، هر وختې چې دې پېدا کړې ماته یې راوړه." بیا غه پاڅیدو او د دوکان په بل سر کې ګیدلی د اوسپنې د سیف (لاکر) مخې ته کیناستو. زهره خپلې کـړې بېرته په لېچو کړې او د زړه درد یې ـترګو ته کډه کړې وه. سورج مل په مهربانۍ د هغې اوښکې نه ودرېدې، پوهه نشوه څه وختې یې لس روپۍ د کمیس په تخرګ کې جوړ لوی جیب ـکته کړې، کله یې چای وڅښلې او سورج مل ورته نور څه وویل، بس د هغه یوه خبره به یې بیا بیا غوږ کې اوریده. " زه دومره غېرت نه یم چې ستا د لاس کړې به خرڅوم."

په کلي کې د مایا هټۍ وه، د خپل معذوره پلار او دوو ورونو سره ۍ د هټۍ شا ته کور کې اوسیدل. د کلي ماشومانو به د مایا ـکان نه د ګوړې ځلوبۍ، املوک، چڼې او نور خواږه اخیستل. ـنګارنګ دالونه، وریژۍ،هګۍ او د موسم ـابه به یې هم خرڅول. د کلي زیات خلک خوار وو او پېسې به چا سره نه وې. دسودا لپاره به خلکو مایـ ـه غنم، جوار، هګۍ یا شوده وړل او بیه به یې مایا پخپله ټاکله. خو عجیبه خبره دا وه چې کله به یو ماشوم ورته ـسه ونیوله نو هغې به ورته ګوتې نه وروړلی. د مایا د هټۍ قانون دا وو چې پېسه به دې ورته په ځمکه ـورځوله او هغې به اندې خپله پېښه راښکله. ـه خاورو کې به یې دا پېسه وموښله نو بیا به یې راواخیسته. هغې چېرې ه . کلي د نورو ښځو سره یو ـای د ویالی نه اوبه نه وړلی نه به یې څوک خپل کور ته دننه ـېښودل. زهره چې د سورج مل د دکان نه راووتله نو د مایا

(c) ketabton.com: The Digital Library

چلند ور په زړه شو. عجیبه خبره دا وه چې د مایا دواړو وروڼو د
ي د هلکانو سره هر ځای منډې وهلې. په ودونو کې به یې
غوښې هم خوړلې. زهره په ټوله لاره د مایا او د سورج مل په
هکله سوچونه کول. ﭙلې کوځې ته رانږدې شوه نو دشفا د
ِ ې شیاما مور یې ولیده چې د دوي په ګاونډ کې یې کور و.
دواړو تر خپلو کورنو یو بل سره زړه خواله وکړه او بیا د دروازو
ځیرونه یې وشرنګول.

م نړیوال جنګ کې زور پیدا شوی وو. د انګریزانو استازي
ه په کلیو بانډو ګرځېدل او ځوانان به یې پوځ کې برتي کول خو
لاورخان خپل ټول زامن خوندي ساتلي وو. د کلي خلکو به ویل
چې هغه سرکاري کسانو ته پیسې ورکوي او پکې یې څو سره
ملګرتیا یې لرله. نورجانه سخته وېریده چې هسې نه زوی ورله
پوځ ته وربدل کړي. زهره سره هم وېره وه چې اعظم به ترېنه د
وونځي نه یوسي خو داسې ونه شول. د ښاپېرۍ د واده دوه
میاشتې پوره شوې او اکرام قبایلي سیمې ته بدل کړې شو. په بنو
کې د مدیریت په دفتر کې د یو بابو ضرورت وو، اکرام له خدای
ورځ ورکړه. هغه خپل بکس بند کړو او مور ته یې ږویل، " خوښه
دې خپله... که اِنږ ر ځان سره ساتې، وې ساته، زه یې له ځانه
سره نه بیایم." اپېرۍ اوس د جامو او د کالو د طلسم نه راوتلی
وه خو هغې ته خپل جرم نه وو څرګند. د پلار د څپېړې ګناه ګاره
وه هغې د ناویتوب ورځې اوس په تیرېدو وې. د چم ګاونډ
ځې به راتلې او نورجانه به یې په سترګو سترګو کې پوښتله چې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

انړوردې څه لري؟" مانا حامله ده که نه؟ نورجانې به د دواړو
ړنو ګوتې په هوا کې تاو راتاو کړې، شونډې به يې هم ورسره
ڼخې کړې، ـې لکه چې دا ټول د ښاپيرۍ ګناه وي.

ې به کله ناکله د ښاپيرۍ خبر اخيستو خو زهره او خويندې يې
لا ـه ددې حالاتو نه خبرې نه وې. په ښار کې د زهره زړه
جوړ وو چې د اکرام خپله سخرګنۍ نه وه خوښه، ولې ـ ښاپيرۍ
ايست ته به تينګ نه شي او پخپله به ورسره ژوند کوي. د کلي
به ښځې راتلې نو ز ـه به د ښاپيرۍ حال ترې وپوښتلو او په
ظاهره هرڅه سم وو. هغې کالي او جامې هغه څه وو چې د
ځو لپاره د خوشالۍ ا د ارامه ژوند نښې وې. عابده اوس بيا د
ماشوم د زيږولو په انتظار وه او له څو مياشو راهيسې ښار ته نه
وه تللې. زهره چې د اکرام د نوې نوکرۍ نه خبره شوه نو دا
پوښتنه ورته پيدا شوه چې ښا ېرۍ له ځانه سره بيايي او که نه.
غې د شفا سره يو څو وارې زړه خواله وکړه، خو پدې پوهه وه
چې د دې هره خبره به يې ردوله. ـ ښاپيرۍ په هکله به شفا تل د
خور پره کوله، يو وارې هغې مور ته ډېره په تونده لهجه خبره
ګرځولې وه. پداسې وخت کې به زهره دلګيره شوه او ځان به يې
واځې احساسوو. محبوبې ته به يې د اولادونو د نافرمانۍ خبره
وکړه نو هغې به هم ورته نصيحت پيل کړو چې کلي ته ډېر ک
اتګ مه کوه. شفا به د محبوبې د لور مينا سره د لاسي کارونو
مرکز ته ورتله، ی به ټوله ورځ د انګريز پوځيانو لپاره د خړو
ړيو نه سويټرې (جمپر) اوبدلې. زهره د محبوبې خبره منلې وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ږوازې مړي، ښادی له به کلي ته لله، شفا، اعظم او جانی به يې م له ځانه سره نه بيول. سحر به ولاړه ا کوز ماسپښين به د پيو خرڅوونکو ګوجرانو ه تانګه کې بېرته راغله. نن سحر زهره ځواب شوې وو چې د دلاورخان مشره ښځه مړه شوې وه، غې شفا او اعظم ته ډوډۍ پخه کړه، جانی يې له ځانه سره کلي ته بوتله.

ړی د وير او جنازې نه وروسته د کلي ښځې يو يو کټ کې څلور څلور کيناستې يو بل ته يې سرونه ټيټ کړي وو او په خبرو بوختې وې. زهره ، تادي کې وه، غوښتل يې چې ښار ته ژر ، ورسوي، خو په راپاڅيدو کې يې د يوې ښځې د خولې داسې خبره واوريدله چې د غوږونو نه يې لمبه راپورته شوه. د ښاپيرۍ په هکله خبرې کيدې چې د نورجانې سره د مړی له کوره په وتلو وه. عابده هم ورسره ولاړه وه، " ښاپيرۍ خواره وچه ده...نه نه ممی دايې ليدلی ده هغه وايي چې ښاپيرۍ خو تر اوسه جينۍ ده." زهره بورقه په سر، نېغه د مړي د کور نه ولاړه او د نورجانې مخې ته ودريده. ې او ښاپيرۍ دواړو د مور تندې وليدو نو ، شوې چې جنګ جوړيږي خو په زهره لکه چې اور بل وو. هم هلته يې د نورجانې پلار نيکونه ور ياد کړل، په چيغه يې ورته يل چې خپله لور به په ښار کې لوی ډاکتر ته د معاينې لپاره يايي چې څرګنده شي په ښاپيرۍ کې څه نقص وو. هغې ښار ته د ـ اراده پرېښوده، مناف ماما ته يې وويل چې د محبوبې کور ته ولاړ شي او ورته ووايي چې شفا او اعظم د شپې لپاره خپل کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ور وغواړي. بیا هاغه زهره چې لونو کره به یې ورځ نه
تېروله د ښاپېرۍ سره یې شپه تېره کړه چې اصل حال نه ځان خبر
کړي.

نورجانې ډېره هڅه وکړه چې په آرام او تسله خبره سره کړي، خو
. کلي ځینو ښځو زهره ته ویلی وو چې نورجانې په ښاپېرۍ تاپه
لګولی ده چې دا وچه ده. زهره ټوله شپه نارامه تېره کړه، سحر
بانګ سره راپاڅیده ښاپېرۍ خپل یو څو جوړه جامې او کالي
غوټه کړل او د لمانځه نه وروسته مور او لور د شنډ توت به لورې
روانې شوې. نورجانه پخپلې کوټې کې ملاسته وه او هیڅ خبره نه
وه چې دوی څه وختي له کوره ووتلې. سحر د چایو لپاره چې
راپاڅېده نو د ښاپېرۍ کوټې ته ، وکتل، هلته د دروازې زنځیر
ره لوی د اوسپنې قلف ځوړند وو. نورجـ د کوڅې د دروازې
به درشل کیناسته او زهره ته په ښېرو سر شوه.

"خدای دې د تورو خاورو لاندې کړه چې زما د زوی کور
ورانو دای دی زوی ځوانې مرګ کړه." د چم ګاونډ هغو
چې زهره ته یې د نورجانې خبرې کړې وې، اوس د هغې
سره د زهره په هکله په خبرو اخته وي.

اووم بلب

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهره ستړې ستومانه په تخت پرته وه، لږه شېبه وړاندې محبوبه
ينه خپل کور ته تللې وه. جانۍ او ښاپېرۍ دواړه په پخلنځي کې
اخته وې او کله نه کله به د دوی د خندا غږ د زهره د فکرونو لړۍ
ماته کړه. سې ښکارېده لکه چې ښاپېرۍ تل هغې سره وه، د
هغې د يوې خبرې نه هم داسې نه ايسيده چې د واده وې ښځې
ژوند به يې تېر کړې وي. سحر چې دوی ښار ته را ورسيدې
نو اعظم او ېرۍ يو بل ته غاړه غړې شوی وو. دواړو دومره
وژړل چې زهره ورته حيرانه وه. د ی په ټولو اولادونو کې
يوازې عابده وه چې زهره سره به يې ډېرې خبرې کولی، اعظم ن
ډېره موده وروسته خور ليدلی وه او باذ، يې کوله چې ښوونځي ته
ولاړ نشي. و زهره ورباندې سترګې راووښتې او ښاپېرۍ هم
ورته اشاره وکړه نو دی ولاړو. شفا به لږ ناوخته تلله او د مور په
ړه هغې نن له بازاره ورته غوښه او سبزي راوړی وو، بيا د
محلت د نورو جينکو سره له کوره وتلی وه.

ره پخپل زړه کې کرل ربېل چې څرنګه به د ښاپېرۍ سره
خبرې کوي. محبوبې ورته د يو کلينک پته ورکړې وه چې رام چند
ډاکټر او د هغې ښځې سيتا په ګډه پرانستی وو. ار ډېرې ښځې
به د علاج لپاره سيتا ته ورتللې، محبوبې ورته دا هم ويلی وو چې
د غرمې نه وروسته دومره بيروبار نه وي. س تر ټولو ګران
کار د زهره لپاره دا وو چې ښاپېرۍ رضا کړي. خو د غرمې د
ډوډۍ نه وروستو کله چې زهره هغې ته غږ وکړو چې کلينک ته د
ورتلو لپاره جامې بدلې کړي و ښاپېرۍ په چپه خوله د مور خبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومنله. د زهره زړه ارامه شو، داسې ښکارېده لکه چې ښاپېرۍ د ابدې ځای نیولی و. تلو کې زهره جانۍ ته یو وارې بیا تاکید وکړ چې دروازه دې هیچا نه خلاصوي تر څو بره کړکۍ نه یې راتلونکی لیدلی نه وي.

رام چند کلنیک د ښار د تانګو اډې ته نږدې و. د لوی سړک په غاړ جوړه دا ودانۍ په اصل کې یو پخوانی لوې کور وو چې د رام چند نیکه جوړ کړی وو. د ، لاندینی پوړ په دوو برخو وېشل شوی و. د لوی برنډې مخې ته یوه وړه باغچه وه چې د سړک نه ورته لاره ورغلې وه. اغچې یو خوا لاره د سړو او بله د ښځو کلنیک ته ورتله. هاغه خلک به چې د مریضانو سره راتلل بهر په برنډه ې په لویو لرګینو تختو ناست وو. زیات شمېر به یې د انګو کوچوان، د موټرو ډرېوران او د خدمت ګارو و. زهره او ناپېرۍ د بر ه دروازې د انتظار یوې کوټې کې ناستې وې. یوې نرسې په رجستر کې د ښاپېرۍ نوم،سن او نور معلومات لیکلي و. په معاینه خانه کې اوس نور یڅوک نه وو ځکه زهره ورته ویلي وو دا خبره به یوازې ډاکترې ته وای. نرسې دوی ته یوه پرچه لیکلې وه او کله چې د دوی وار راغلو نو د پرچې سره یې دننه ور واستولې.

ډاکټ ه سیتا یوه ښایسته زړه ښځه وه، عمر یې له زهره ډېر علومېدو، خو ویښته یې تک تور وو. شنه ساړي یې تړلې وه، د ه پرې سپینه چپنه او په غاړه کې یې دوربین(ستیتکسوپ) وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو قلم یې په لاس کې وو او په ځینو کاغذونو یې ژر ژر لیکل کول، ناپېرۍ یو څه وارخطا شوه. ډاکتره سیتا چې په کوم میز او چوکۍ ناسته وه، هغې نه علاوه پدې کوټه کې یو بل اوږد میز وو چې سه پرې سپین څادر غوړېدلی وو. دې میز سره په څنګ کې د اوسپنې په چوکاټ ، آبي رنګه پردې لګیدلی وې. ډاکترۍ خپل لم کېښودو او دواړو ته یې د کیناستلو اشاره وکړه، بیا یې ښتنې پیل کړې. زهره په پښتو کې لګیا وه او ښاپېرۍ په ماته ړه اردو کې د مور خبرې ورته ژباړلې. یو څو خبرو نه وروسته سیتا راپاڅېده، زهره ته یې بهر د انتظار په کوټه کې د کیناستلو وویل او زهره چې له دروازې وتله نو شا ته یې ولیدل ، سیتا ښاپېرۍ هغې لوی اوچت میز ته بیوله.

د انتظار په کوټه کې یو دوو ښځو د زهره سره د خبرو هڅه وکړه چې هغه وخت صفاي ، کوله، خو د هغې ټول حواس دننه د کټرې او ښاپېرۍ سره پاتې وو. د هغې د انتظار شېبې په پېړیو وغځیدې او چې ډاکټره یې په دروازه کې ولیده نو زهره د خپل زړه درزا آورېدی شوه. . ډاکټرې په اشاره هغه یو وارې بیا دننه ولاړه، ښاپېرۍ خپله سپینه بورقه بیا په سروله چې معاینې لپاره یې لیرې کړې وه. . سیتا پوښتنې پیل شوې، او اخر یې زهره ته ویل، " ستا په لور کې هیڅ نقص نشته...دا تر اوسه جینۍ ده، دې ته سړي لاس هم نه دې ور وړی." زهره ډېره حیرانه نشوه ځکه ډاکټرې یوازې د هغې د زړه شک لرې کړې و، د کلي ښځو او بیا ه تېره شمۍ دائی ریښتیا وئیل. د ماښام د بانګونو نه وړاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره او ښاپېرۍ په کور کې وي. د لږ دمې نه وروسته زهره بیا له کوره ووتله او اوس د دې مخه د محبوبې کور وو. .واړو ښځو تر ډېره وخته دننه په کوټه کې د یو بل سره زړه خواله وکړه او زهره پوره په تسله بېرته ـې را وګرځیده.

ښاپېرۍ او د اکرام د طلاق خبر په ټول کلی کې خپور شو، دا ځلې زهره د نورجانې د خبرو نه وړاندې د کلي عتبرو ښځو ته ټول حال وئیلې وو. دلاور خان نورجانې سره پخپله خبرې وکړې او ورته یې وویل چې پخوا له دې ـې نور د ښاپېرۍ ژوند برباد کړي زوی ته دې ووایي چې پېرۍ ترې خلع اخلي. نورجانې بیا هم پدې معامله کې مالي ګټه وکړه او د خلع په بدل کې یې د اده ټول کالي او جامې یې له ښاپېرۍ واخیستې. د اوسپنې هاغه صندوق چې هغې د زهره له کوره راوړې وو بېرته ورته ور استوو او ښاپېرۍ د خپل مهر ځمکې نه هم لاس واخیستو. زهره د زمکې او د کالو جامو په غم کې نه وه بلکه په دې خوشاله چې لور یې څه تاوان نه و کړې. په هغه ورځ چې د ښاپېرۍ د ژوند فېصله وشوه او دا د مور په کور کې کیناسته، نو زهره پرې د خپل زړه بړاس وویستو. هغه په زوره زوره لګیا وه او ښاپېرۍ ې اوښکې تویولې. شفا او اعظم غلي ناست وو او مور ته یې سو وپیلې. په لومړي ځل دوي ته احساس شوې و چې د مور زړه یې د کاڼي نه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ړی د یو څو میاشتو د ځنډ نه وروسته بیا خپل کتابونه راواخیستل. د نځم جومات(صنف) امتحانونه نږدې وو، هغې له خپلې ... نی استازې سره خبرې وکړې او په یو میاشت کې یې ...رته ځان تیار کړو. شفا او ښاپیری دواړه یو ځای د پنځم صنف نه ووتلې. د چوټی پر وخت لاره کې یې کچه شنه امونه واخیستل، ته راغلې نو ښه مرچ او مالګه یې ورباندې دوړول او په خوند خوند یې خوړل. زهره دواړو ته حیرانه وه چې دومره تراوه دوی څنګه له ستونې تېروي. د شفا داسې مساله داره شیان ... خوښ وو، کله کله به یې د محبوبې د لور سره یوځای د املي شربت جوړ کړ. کچه شنه انګور به یې وټکول، او شوملې به یې ...سره ګډې کړې، بیا به یې دا د شیپې سړې ډوډۍ سره خوړل. د ژمې سختو یخو شپو کې به یې د ګوړې شربت جوړ کړو، ...ټوری به یې پاس په کوټه کېښودو، حر به د کنګل شوي ...ړی نه وړې وړې ټوټې ټولو ته ورکولې چې واخلئ... ما خوږه واوره جوړه کړېده.

زهره به تل شفا ته ...له چې دا بلاګانې به یې ناروغه کړې، خو هغې به نه آوریدل. ...ن هم د کچه امونو د خوړلو وروسته یې ...وښې ...ل چې په خېټه کې یې درد شو. په ښار کې هېضه (کولرا) خپره وه ... زهره چې شفا بې حاله ولیده نو سمدستي یې تانګه ...اوغوښته او دا یې د رام چند کلینک ته ورسوله، ښاپیری او جانۍ دواړه ورسره وې. په کلنیک کې په دې ولا اخته ډېر نور ...مان هم راوستل شوی وو. یوې نرسې د ټولو تبه معلوموله او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ې بلې خلکو ته ستنې لګولې. ډاکټره پخپله هم ډېره بوخته وه او
 وارې د انتظار کوټې ته راغله نو زهره یې ولیده. دوی ته
ـدې شوه، ښاپېرۍ سره یې څو شېبې خبرې وکړې، بیا یې
ورته وویل د خور خیال ساته، علاج پر ځای پرهیز ضروري
وي. زهره د شفا په حال پرېشانه وه، هغې دا ونه لیدل چې سیټا
څومره ر وخت د ښاپېرۍ سره خبرې کولې. بېرته چې کور ته
 اغلې نو ښاپېرۍ مور ته وویل، " ډاکټر سیټا وایي چې د دوی یوه
نرسه په کار ده...ماته یې وئیلي دي چې که د نرسانو کورس کول
غواړم نو دوی به راته په کلنیک کې کار راکړي." خو د کار نه
وړاندې د ښاپېرۍ لپاره یو کال د نرسانو په ښوونځي کې سبق
ضرور و. د زهره دا خبره نه وه خوښه...د نرسانو کار خو به
یوازې مسیحیانو او هندوانو جینکیو کول. ـاپېرۍ سپینه بورقه په
سروله، بې له اکرام بل سړی د دې مخ هم نه وو لیدلی، خو د
محبوبې په مشوره ره د نرسانو ښوونځي ته ولاړه او وې لیدل
چې هلته ټولې ښوونکې ښځې وې. څو مسلمانې جینکۍ یې هم
یدې او چې زړه یې تسله شوه نو ښاپېرۍ یې پکې داخله کړه.

ه ښار کې به یې د انګریزانو په هېټرو (تیاتر) کې هندي فلمونه
م ښکاره کول. زهره یوه ورځ، ښاپېرۍ د نرسانو ښوونځي ته
ورسوله او له هغې مخې د سودا نه وروستو کور ته روانه وه چې
په لاره کې یې د نغارې غږ واورېدو. خلک د دې غږ په لوري
روان وو او زهره هم په خلکو کې شامله شوه. یو تن د سړک په
منځ کې نغاره ډنګوله او بل ورته په ته د یوې ښځې او سړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنګين تصوير نيولی وو. ې تخته سپين او تور ټکي هم ليکلي وو خو زهره پرې نه پوهيده. نغارچي په هندي ژبې کې اعلان کوو ، " د بمبيې نوميالي ستوري **اوس** په بايسکوپ کې ګورئ." ـغارچي په خلکو پاڼې هم وېشلې. **د** زهره ګوتو ته هم يوه پاڼه راغله چې دې سمدلاسه تاو راتاو کړه او د تخرګ په جيب کې يې داسې کېښودله، ته به وايي د روپ ـ ټ چا ورله ورکړي **وي.** محبوبې چې د زهره د لاسه پاڼه واخيسته نو په خندا شوه، پدې کې هم ښځې او د سړي د څېرو سره د بايسکوپ اعلان ليکی وو. هغه پخپله يو دوه وارې د خپلو خپلوانو سره د بايسکوپ يدو ته ورغلی وه او پخپل کور کې ناستو ټولو ښځو ته يې څو څو وارې د دې کيسې کړې وې. د زهره شوق يې چې وليدو نو لوظ ې ورسره وکړو چې بل ځلې به دا هم له ځانه سره بيايي. **خو** زهره ته دا موقع چرې پېدا نشوه.

د ـار په ډېرو کورونو کې خلکو د هرېکېن پر ځای د بجلي (برېښنا) تارونه ـګولې و. د محبوبې په کور کې خو د يخ **باد** لپاره يوه پکه هم وه **او** ـو وارې د زهره د کور خاوند سره يې خبره وکړه چې په کور کې ورته رېښنا راولي، خو هغه به ورته بانې جوړولې. اخر چې د دې کور ته هم بجلي راغله نو د کور **خاوند وربا**ندې کرايه زياته کړه. **د** پېـځو پر ځای د مياشتې کرايه ـنپږ روپۍ شوه او زهره چې د بايسکوپ لپاره کومې پېسې ببلې کړې وې هغه په کرايه کې ولاړې. **اوس** هر ماښام د اعظم، جانۍ ا پدې خبره جنګ وو چې د لوی کوټې رڼا به څوک بلوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر چا ته دي خبر خوند ورکوو چې هاغه تور بتن کته کړې چې په کړپ سره به يې په کوټه کې رڼا خپره کړه. د شپې خوب په کې به هم ناندرۍ وې چې تور بتن به ځوک بره کړي.
زهره، شفا ته مينت زارۍ وکړې چې هغه د ماشومانو چلن پرېږدي نو د اعظم او جانۍ ترمنځ دا فېصله وشوه چې يو تن به د رڼا لګولو پر وخت په چ کۍ ودرېږي او بتن به ښکته کوي، بل به رڼا بندولو پر وخت بتن پورته کوي.

ورځې نه وې تېرې چې محبوبې د بجلۍ په زور توديدونکی ي(اوتو) راوغوښتله او د محلت ټولې ښځې د هغې کور ته وار په وار ولاړې چې دا نوی "شې" ګوري. پدې محلت کې يو ځو کورونو کې ريډيو هم ، چې د غرمې به پکې پښتو سندرې آوريدل کيدې. د کومې ښځې چې به يوه بدله خوښه شوه نو د خپل کور د ړکۍ نه به يې په ګاونډۍ چغه کړه چې ،" لږ غږ يې اوچت کړه." د يو اتوار پر ورځ زهره بازار ته ووتله چې د خطاب ګل د دوکان نه "کله" (کليا) راوړي. خلکو به د خپل کور وچه ډوډۍ غه ته يوړه او ده به د پسه د پښو او سر په ښوروا کې دا ډوډۍ ښه ميده کړه. باسه به يې پرې د سرو پيازو بګار(تبۍ) هم واچوله.

زهره د جوړ شوي کله وښې را واخيستو نو د خطاب ګل په لاس يې يوه ټکه (ټنکه) کېښوده. خپلې کو ځې ته چې را دننه شوه نو په رېډيو کې د سندرو غږ يې واورېدو. ه دريو ځلورو کورونو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم هغه یوه مسته سندره غږېده چې د پېښور رېډیو ورته ایښې وه. هغه ځان سره موسکی شوه، نن د چوتې ورځ وه او خلکو په ـښتیا ېې له موسیقی خوند اخیستو. د کور مخې ته اعظم له دوو دریو هلکانو سره لوبې کولې او لویه دروازه خلاصه وه. زهره چې کور ته دننه کیده نو زوی ته یې د راتلو غږ وکړو. بیا پاس وختله پخلنځي ته ولاړه نو هلته هیڅوک نه وو. ، لوی کوټې دروازه ـه بنده وه خو دننه هر څه ښکارېدله، شفا د هغې مستې سندرې ـه موسیقی داسې ـڅا کوله چې له ځانه بې خوده وه و جانی ورته لاسونه پړکول. زهره هم هلته په برنډه کې په تخت کیناسته او په دواړه لاسونو کې یې خپل سر ونیولو.

اتم بلب
۱۹۴۲

شفا نن سحر ډېره خوشاله، څرخه سینټر ته روانه وه. د هغې د ـشالۍ سوب جانی وه چې نن ـې په ښوونځي کې لومړۍ ورځ وه. زهره د محبوبې خبره منلې وه چې جانی ټوله ورځ په کوڅه کې بېکاره لوبې کوي، که دوه نور ټکې ولولي نو ژوند به یې جوړ ـي. جانی په لاره روانه او په لاس کې نیولی غوټه یې زنګوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې پکې پراته او وریت کړې اګی تړلی وو. مور ورته ویلي وو چې دا به په نیمه چو ی کې خوري. د شفا سپینه بورقه په سر وه او د کتابونو غوټه یې په ترخ کې نیولی وه. . کوڅې په بل سر ورته شیاما، فاخره، پري او رمولا ولاړې وې، چې ټولې د هغې ـزولی وې او هره ورځ یو ځای به له محلته وتلی. رمولا یهوده ـه او د هغې کور ته جانی کله هم نه وه تللې. د شیاما او د پري کورونو ته به یې هره ورځ د څه نه څه کار لپاره خور یا مور لیږله. کله د کروشیې د نمونې کتابونه، کله وړی او سیخونه، د تارکشي کونډه ستن تار، د ګنډولو د مشین پرزې او داسې نور توکي جانی له یوې کور ل ته ځغلولې. پدې کورونو کې نورملشومان ـیاتره هلکان وو او د جانی په شان به یې د خویندو کارونه نه کول. د جانی شیاما ډېره خوښیده او کله چې به ورکره ولاړه نو هغې به ورله د خپلې مور او نیا نه پټ د خوړو لپاره څه ، څه ورکول. هغه بله ورځ شفا د اوسپنې دوه سیخونه او د شنې وړی یوه ګوله جانی ته ورکړې وه چې شیاما ته دی ورشي چې د هلکانو د سویټر یوه نمونه ورته جوړه کړي. ژمی را روان وو او زهره د اعظم لپاره وړی راوړی وه ـې شفا ورته سویټر واوبدي.

جانی په منډه منډه ولاړه خو هغه د شیاما د نیا نه ډېره ویریده، بد بد به یې ورته کتل او دا یې نه پرېښوده چې دننه کوټې ته ولاړه شي. د دوی د حویلی په انګڼ کې یوه ببله چوکی ایښې وه چې ـانی به په هغې کیناسته. هغې به هیڅ شی ته ګوتې نه ور وړلې، ـکه یو وارې شیام ورته په یو قاب کې د ګازرو حلوه ورکړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ویې خوري. نیا چې ولیده نو تر ډېره وخته یې دواړه ټرتلې، یا جانۍ چې له کوره وتله نو وې لیدل چې نیا د انغری نه ایره راواخیسته او په زوره زوره هغه قاب یې په ماشوړه پاک کړو. یاما د نیا د لاسه جانۍ ته هیڅ نه شو ورکولی، نو یوه ورځ چې هغه ورغله نو هغې ته یې ورو غوندې اشاره وکړه چې بهر دروازې شا ته دې ودریږي. جانۍ غلی ولاړه وه چې د شیاما لاس د دروازې نه را بهر شو. هغې د ګرمو شیدو کاسه ورته ولی وه چې ژر ژر یې وڅښې. پدې ورځ چې شیاما د شنې ړۍ نه نمونه جوړوله نو جانۍ د هغې لاسونو ته کتل. نمونه پیچلې وه او شیاما ورته د سیخونو او د وړۍ د کورونو، د یو بل د پاخه د تېرولو او د تار د اړولو چل ور ښودلو. یې څو وارې یې پخپله نمونه اوبدله، با یې جانۍ ته وویل چې هغه د دی په وړاندې هغه نمونه جوړه کړي. انۍ چې ځان پوهه کړو نو شیاما اخوا دېخوا وکتل. بې د ګاونډي سره په دېوال خبرې کولې. شیاما د پخلنځي نه د ځلوبیو کڅوړ راواخیسته او جانۍ ته یې ورکړه، بیا یې د لاس نه ونیوله او د کوره یې بهر کړه.

ن هم د جینکو پدې جوپه کې شفا او فاخره په بورقو کې پټې وې. ښیاما لوپټه په سر کړې وه و چې جانۍ یې ولیده نو راتیټه شوه او هغې ته یې ټینګه غاړه ورکړه. جانۍ د شیاما لاس نیولی او هغې سره یې په ماته ګوډه هندکو کې خبرې کولې. د څرخه سپینټر یوه برخه اوس د سبق لپاره بېله کړې شوی وه. به څلورو کوټو کې . څلورو بېلابېلو صنفونو د جینکو لپاره د نسواري سڼ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ې اوږدې غالۍ غوړول شوی وي. وی ته به یې ټاټ ویل او په یو ټاټ به پېړ جینکۍ یو بل پسې کیناستی.

ټولې جینکۍ د ښوونځي په تالا کې راټولې شوې، جا اوس د شفا سره ولاړه او هر چاته په ځیر وه. مشره استاده انګرېزه وه او هغې یو خبرې په هندي ژبه وکړې جانۍ پرې نه پوهیده. ولو جینکو سرونه ټیټ کړې وو او یو بل ته یې نه کتل. بیا د هریو قطار جینکۍ خپلو خپلو کوټو ته ورغلې. **شفا د جانۍ** د نوم لیکلو لپار یوې وړې کوټې ته بوتله چې سپین ږیرې سړی پکې ناست وو. د هغې نوم او د پلار نوم ولیکل شو او یو کاغذ یې ورله ورکړو چې د لومړی صنف استاذی ته یې ور **وسپاري**. دې سړي چې شفا ورته بابو صیب ویل د یوې الماری نه کتاب او تختۍ **راوو**یسته. ورسره دوه د نیچې **قلمو**نه او مشوانۍ د یو ډبی نه راواخیستل، وشنایي پونړی یې هم ورسره کېښودې او شفا ته یې **وو**یل چې د تختې لپاره به **خاوره** له بازاره پخپله واخلې. **قاعده** شلیږي نو ښه به دا وي چې بهر په کوڅه کې په کاندار یې جلد ورته وخېژوي. شفا سرو خوځوو و د جانۍ د شیانو سره صنف ته روانه شوه. لومړی صنف کې جینکۍ ې وې، ښه شور وو. استادې په تخته سیاه (تورې دړې) الف ب لیکلی وو او جینکو په زوره زوره تورې یادول. جانۍ په یوه ګه کې چې جینکۍ پکې لږ وې، کینول شوه او شفا ورته ډاډ ورکړو چې په نیمه چوټۍ به ورپسې پخپله راځي. نږدې ناستې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ې وړې جینۍ هغې ته کتل او موسکۍ شوه، جاڼ هم ورته وخاندل او بیا د نورو په شان دا هم د سبق په یادولو اخته شوه.

تر ډېره وخته ژباني سبق و، بیا استادې امر وکړو چې اوس یاد ي توري په تختۍ ولیکې. جانۍ نورو جینکو ته کتل، د هغې ځاورینه مشوانۍ تشه وه او نه پوهیده چې ر ک که جوړ کړي. ې جینۍ هغه د لاسه ونیوله او استادې ته ورغله، مشوانۍ او ې ورته ښکاره کړل چې دوې اوبو ته اړتیا لري. استادې ورته اجازه ورکړه، دوې په منډه د غولۍ نه تېرې شوې او په بل ـ کې لګیدلی بمبې ته ولاړې. ې جینۍ لږې اوبه په مشوانۍ کې واخیستې، پونړۍ رنګ یې پکې ورګډ کړو، بیا یې اخوا یخوا وکتل د جانۍ په سر د ململو لوپټه وه چې هم نن ورته مور په سر کړې وه. ز څو چې هغه خبریده، ې جینۍ د لوپټې نه یوه ټوټه شلولې او په مشوانۍ کې ور دننه کړې وه. جانۍ هکه پکه ولاړه وه او د جینۍ نه یې پوښتن ، وکړه چې ولې یې مشوانۍ کې دا ټوټه ور اچولې وه هغې ورته وویل په قلم چې ک اخلي ږ خاشکۍ بهر نه تویېږي. دوی بېرته صنف ته ولاړې او په ختۍ د تورو په لیکلو بوختې شوې. انۍ ډېر په احتیاط مخامخ کتل، د توري شکل به یې په حافظه کې کېنولو او بیا به یې ورو ورو په قلم هم هاغسې ولیکل. هغه بوخته وه چې پدې کې نابېره د هغې نه مخکې ناستې دواړه جینکۍ د یو بل د ویښتو په شوکولو لاس پورې کړو. د وی په تیل ماتیل کې د جانۍ د لاسه مشوانۍ ولویده او تول کمیس یې ورله ولړلو، استاده راپاڅیده، دواړه جینکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

له يې يوه يوه ځپېږه راخلاصه کړه خو چې د جانۍ د کميس حال ې وليدو نو هغه يې له ويښتو را ونيوله او دروازې ته يې ورټيله کړه چې " ورشه بدبختې... په لومړۍ ورځ دې مور ته کار وکتلو."

د وجود نه ډېره کمزوری وه، د استادې په ټېله په ځمکې را ېوته، سترګو لاندې يې تياره شوه او په غوږونو کې يې شغ شغ کېدل. په هوش کې راغله نو د شفا په غېږه کې پرته وه او هغې رته ژړل. دا بله کوټه وه چې پکې يوه زړه خاله ناسته وه. دې ، د جانۍ خولې ته د شودو قاشوغه ورنږدې کړه، او وې ويل، وخښه لورې طبيعت به دې ښه شي." جانۍ سخته وېرېدلې وه او په ژړا يې پيل وکړ، يوه خبره به يې بيا بيا کوله چې، " زه کورته ځمه." مشره استاده راغله، شفا ، جانۍ دواړو ته يې تسلي ورکړه او خاله ته يې امر وکړو چې دوي دې کور ته ورسوي. بهر په کوڅه کې يوه ټانګه دوی ته په انتظار وه. شفا او خاله، جانۍ راوچته کړه او د ټانګې په وروستۍ سيټ يې څملوله. شفا هم ورسره کيناسته، خاله وړاندې د کوچوان سره خبرې کولې او دشفا . کور لاره يې ورته ښودله.

هره د محبوبې په کور کې برسټنه ګنډله چې په کوڅه کې د ملشوماتوشور ملشورشو. د شفا غږ يې واورېدو نو وارخطا ځې ته يې ورمنډې کړې. د لور حال چې يې وليدو نو ژړ يې په غېږه کې وله. خاله ټانګې وال ته پيسې ورکړې او د زهره

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره د هغې کور ته ور دننه شوه. بیا خاله زهره ته ټوله کیسه وکړه، ؛ا چې استاده ملامته نه وه، ټول واړه هره ورځ و هل خوري، ،وک د جانۍ په شان بې هوشه شوی نه وو. زهره نه غوښتل چې د لونو ،اندې د خاله سره جنګ وکړي، شفا ته یې ـه وکړه، هغې یو څه مېوه د خاله مخې ته کېښوده، جانۍ نه یې و پوښتنه وکړه چې څه به خوري. ، اوس یو څه آرامه شوی وه، خود ې پوښتنې سره ورته سـ ی پراته او هګۍ ور په زړه شول. هم هغه پراته یې غوښته نو ټولو وخاندل. شفا لاړه تازه ه او هګۍ یې ورته پاخه کړل او بیا دواړو خوېندو یو ځای ډوډی وخوړه.

نهم باب

۱۹۴۳

جانۍ تعلیم پاتې شو، هغه ډېره کمزوري وه، ډاکتر ورله د طاقت د روګان لیکلی وو او زهره زیار ویستلو چې هغې ته ښه خواړه ورکړي. زیارتونو ته به یې هم بیوله، ، غاړه به یې رنګارنګ عویذونه ځورند وو. کله نا کله به یې پر مټ هم تعویذ تړلی وو. ره ته یوازې د جانۍ غم نه وو، هغه به د شفا په حالت هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړیده. تل به یې په سر کې درد وو، ډوډۍ به یې سمه نه خوړله
ګلابي رنګ یې ژیړ شوی و. په هاغه ورځ خو زهره سخته
نارام شوه کله چې یوې ګاونډي ورته وویل چې د دې په کور کې
پریان وي چې داسې دواړه جینکۍ په یو مخه ناروغې وې.
ه خبره وه چې د ښار ډېر کورونه درانه ځایونه لري خو دا یې
ر نه کیدو چې د دریو کوټو پدې وړوکې کور کې به هم داسې
ای وي. یوه شپه یې دا باور پوخ شو ځکه شفا په خوب کې په نا
اشنا ژبه خبرې کولې. هغه سخته وېرېده او په بله ورځ د نوې کور
په لټه کې شوه. محبوبې ورته ډېر وویل چې پیریان په کورونو
کې نه وي او بله دا چې که په نوې کور کې هم دا حال وو نو بیا
ه چیرته ځي، خو زهره د لور حالت نه شو زغملی.

ې ورځو کې د محبوبې د کور سره جوخت کور خالي شوی وو،
کرایه یې د زهره د اوسني کور نه ډېره وه خو زهره په هر شان
بل ځای ته کډه کوله. میاشت وروسته په نوي کور کې ځای پر
ځای شوه او زهره دېوال په دېوال د محبوبې سره خپل کار
روزګار بیا پیل کړو. د کوټې (چت) په دېوال کې یوه بارۍ وه او
به اوس د محبوبې کور ته له دې بارۍ تګ راتګ کوو.
انې، ښاپیرۍ او شفا هم خوشاله وې، خو اعظم خفه وو. د هغه
حبوبه نه وه خوښه، د هغې په کور کې د خلکو د تلو راتلو خبره
ې نه وه خوښه او دا چې محبوبه به د خپل کور په بیټک(حجره)
کې له سړو سره لیدل. د چم ګاونډ ټول خلک خبر وو چې محبوبه
تجارت کوي او د دې په کور کې راتلونکو خلکو کې زیات تره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اران وو، خو اعظم د کلي هلک وو، هغه ته دا هر څه عجيبه
کاریدل.

نوې کور کې د جانۍ صحت شو، خو شفا ورځ تر ورځه
ويلې کيده. زهره به ورله په سر . بادامو تيل لګوو، د شپې به يې
رته د ايشيدلو اوبو جام کېښودو چې لوخړه يې په سپړمو
کاږي، محبوبې ورته ويلی وو چې نزله يې بنده شويده ځکه يې
سر خوږيږي. ې هم ښه نشوه نو د خشخاشو، چارمغزو او د
بادامو شربت يې ورله ورکړو. بيا محبوبې يوه بله ټوټکه ورته
ورکړه. زهره د خيشتو شويو چارمغزو، خشخاشو او د بادامو پی
وويستل، هغه يې په توره خاورينه کټوه کې واچول، بيا يې د شفا
په سر منجيله کيښوده او د منجيلې د پاسه توره کټوه. جانۍ ته يې
يل چې دا کټوه ورته ونيسي، بيا يې په کرچې کې ژېړ غوړي
په اور سره کړل او په کټوه کې يې واړول. شربت ا وخوټکيدل
او د دې غږ شفا په خپل سر کې واوريدو، کله چې د خوټکيدو غږ
بند شو نو کټوه د شفا له سره راښکته کړې شوه. په تورې کټوی
کې هغه بدلې ګډوله يې ورته په يوه کاسه کې راويستل چې وې
څښي. جانۍ هم په منډه ځان له يوه پياله راوړه او خپله برخه يې
غړپ کړه. خو شفا جوړه نشوه، ورو ورو د هغې دسر درد د
هغې وجود ته هم وغځيدو. ونځی ترې پاتې شو او دا په زيات
وخت په کټ پرته وه. د ناپيرۍ د نرسانو زدکړې پای ته رسيدلې
وې او د امتحان تياري يې کوله. هغې د خپلې خور د علاج لپاره
ډاکټر رام چند ته ولاړه او د شفا ليدو لپاره يې کور ته راوبللو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر د شفا معاینه وکړه او زهره ته یې وویل چې ټولې الامې ښیي
چې پدې کې د لوی تبې جراثیم دی. بیا یې ورته دارو ولیکل او
ٔلکه یې وویل چې نورې ټوټکی به نه کوي، یوازې پرهیز او
ـیزي دارو به ورله ورکوي.

ښاپیرۍ د سبق نه وروستو به د خور کټ ته ناسته وه او څو اووۍ
، تېرې شوې نو شفا په ښه کیدو شوه. زهره به ورته نرم خواړه
ورکول، دارو به یې پر وخت وو. ډاکټر رام چند د هغې د حالت
نه ډ څه مطمین شو، خو زهره ته یې وویل چې نور دارو په
بازار کې نه پیداکېږي. د ، له امله ډېر شیان ورک شوي وو
او د شفا دارو به ورله . بمبۍ نه راغواړي. د کلي نه هره ورځ د
ثفا د پوښتنې لپاره ، ه ښځې را روانې وې او د زهره د کور خرڅ
سیوا شو. د هغې نه ډېر کارونه پاتې وو، پخوا به شفا هم ورسره
په ګنډلو کې لاس کوو ۍ جانۍ به هم د کمیس لمنې ورته په لاس
رغولې خو اوس به هغې ټوله ورځ د میلمنو پالنه کوله. ښاپیرۍ
د خپلې وظیفې یو څو روپۍ سمپولی او مور ته به یې ورکولې،
ـې ازموینې شوې وې او د نتیجې په انتظار یې د ډاکټر سیتا
ره کار پیل کړې وو، هغه د ښاپیرۍ له کاره خوشاله وه او د
نتیجې وروسته یې د نرسانو سپین کمیس جرابې وټان او د خولۍ
په سرولو اجازه لرله.

ـرو ورو زهره سره ټولې پیسې خلاصې شوې او په هاغه ورځ
ـېره وځورېده کله یې چې د محبوبې نه ې بیا پور وغوښتو. یوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

روپۍ د محبوبې لپاره هيڅ وه، خو د زهره له زړه وينې څڅېدې او
، بله ورځ يې ښاپيرۍ ته ووئيل، " مونږ به کلي ته ولاړ شو."
پيرۍ نه غوښتل چې خور يې بې علاجه پاتې شي. هغې اوس د
ډاکټر رام چند په کلينک کې کار پېل کړې و او ده ورته بله مياشت
د تنخواه ورکولو فيصله کړې وه، خو زهره چې حسابونه وکړل نو
پوهه شوه چې کلي کې به يې خرڅ لږ وي. ښاپيرۍ د کار نه
علاوه د اعظم دسبق ستونزه هم وه چې اوس په لسم کې و. د ده
کچه امتحانونه(ازموينې) نږدې وو، که پدې آزموينه کې پاتې
راغلی وی نو بيا د بورډ (عمومي) امتحان کې ورته د کېناستو
اجازه نه وه. زهره په دوو کې حيرانه وه. ښاپيرۍ د خپل مور
مشکل اکټرې سيتا ته وويلو او هغې ورته حل راوويستو. د رام
چند کلنيک درې نورې نرسانې د کرايې په يو کور کې اوسيدې.
په دوی کې يوه نرسه واده شوی او خپله کډه يې اوړې وه.
ـی او اعظم به پدې کور کې تر هغې اوسيدل تر څو چې شفا
ـه شوې نه وه او زهره بېرته ښار ته راغلی نه وه. خو زهره د
دې حل په آوريدو سکوت ا کار وکړو چې خلک به څه وايي.

ښاپيرۍ، محبوبې او شف ولو زهره ته دلايل وړاندې کړل. ډاکټر
سيتا د شفا د معاينې لپاره د زهره کور ته راغله نو ورته يې بلنه
ـه چې مازديګر دې هغه کور ته ورشي او پخپله وګوري چې
اپيرۍ او اعظم پکې ژوند کولې شي که نه؟ زهره د ښاپيرۍ او
اعظم سره ولاړه او چې په هغې ور کې يې دوه نورې ښځې
وليدې نو رضا شوه. په دوی کې يوه د زهره د عمر کونډه وه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ړی یې د انګریز په پوځ کې چرته بل ملک کې جنګیدو، دویمه د پوخ عمر شین خالی وه چې هېچا ته یې د ژوند حال نه وو څرګند **او** نه به یې چا سره خبرې شریکولې. هر وخت به یې وړی **او** بخونه په لاس کې وه او څه نا څه به یې اوبدل. زهره ناروغه شفا کلي ته راوستله.. لوښې لرګي یې ښاپېرۍ او اعظم ته ور نودل، د ګنډولو ماشین یې کلی ته راوړ**و** او یو وارې یې بیا پخپل پخوانی کور کې ژوند پیل کړ**و**.

ښاپېرۍ په انتظارګاه کې د وروستی ښځې نوم په رجسټر کې **ول** کلو او هغه یې ډاکټرې سیتا ته واستوله ـ په دېوال لګیدلی ګړۍ کې دوه بجې وې. لږه شېبه وروستو د هغې په ځای کار کولو لپاره بله ن ـسه راغله او ښاپېرۍ د ډوډۍ او دمی ته د کلنیک اته جوړې په یو وړوکی کوټې ور ننوتله. ـدې کوټه کې به د **و** ـې یو یا دوه وارې د نرسانو او دائیانو بنډار جوړیدو، کله نا کله به ډاکټره سیتا هم ورته راغله. رام چند به د کلینک ټولو کار کوونکو**سره** هره دویمه میاشت یوه غونډه کوله او سرکاري اعلانونه به یې ورته اورول.

ـړه خاله به هر وختې پدې کوټه کې ناسته وه او نورو ته به یې د ډوډۍ ګرمولـ ـو د لوښو د وینځلو کار ک**وو**. نن زلیخا دایي د هغې میندوارې ـځې کیسه کوله چې خاوند وهلې وه. ـناپېرۍ د داسې کیسو سره اوس عادت شوې وه. ـره له دې چې نورو ښځو ته ـعلومه وه چې په هغې د طلاق ټاپه لګیدلې وه خو هېڅوک خبر نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـو چې ښاپېرۍ تر اوسه جينۍ وه. اکټرې سيتا ورته مشوره ورکړې وه چې هېڅ‌ا ته مه وايه. لينک د ښار د ښځو لپاره ځينۍ ځای وو چې هر علاج به يې ژر او په ارزانه بيه کيدو. سرکاري روغ ، لږ لرې وو او که څه هم علاج پکې وړيا وو خو د خلکو ګڼه زياته او ډاکټرانو ته به ډېر وخت په انتظار تېرېدو. ا‌پېرۍ خپله ډوډۍ خوړله چې ډاکټره سيتا راغله او ټولو ته يې خبر ورکړو چې د دوی په درملتون کې اوس يو نوی کمپيوډر د ثار په نوم راغلی دی او د ډاکټر رام چند د مرستيال په توګه به کار کوي. ولو پدې خبره اطمينان څرګند کړو ځکه بهر د سړو مريضانو شمېره ورځ تر ورځه زياتيده. د ډاکټر مرستيال خو بل ر کيدې شو خو په دې لوې ښار کې هر نوې ډاکټربه يا خو ، روغتون کې په کار ولګيدو او يا به قبايلی سيمو کې د پوځ سره بوخت‌شو. هندوستان د نورو برخو نه به ډېر لږ ډاکټران دې سيمې ته راتلل.

نرس کامنې . سيتا نه پوښتنه کړه، " نوی کمپوډر د کوم ځای ی؟" ډاکټر سيتا ويل " د کوم کلي اوسيدونکی دی، خو تعليم يې ‌ی او څه موده په پوځ کې هم وو، اوس ورله اجازه ورکړې شويده چې ، ځای کار وکړي." د رام چند کلينک د سړو برخو لويه او هلته د کيناستو لپاره کرسۍ هم ډېرې وې. د دې او د ښځو د برخې ترمنځ لويه برنډه وه و په هغې کې به داروګان جوړيدل. . ټوخي مکسچر، سپين پوډر چې د اخبار په پوړيو کې به يې ورکول، . زخم لپاره ژېړ بوی ناک ملهم، ټول داروګان به

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لویو لویو صندوقونو او د شیشې په مرتبانیانو کې راتلل. د دې داروخانې په یوه برخه کې به د شیشې وړې بوتلې په ایشیدلو او بو پاکیدې، به ځینو وړو هلکانو وربانديې لیبلې لګولې او مریضانو ته به پدې بوتلو کې دارو ورکول کیدل. هر هاغه مریض چې خپل ِتل به یې له ځانه سره راوړو، هغه نه به د بوتل پیسې نه اخیستل کېدې. ځای کې به هر وختې درې څلور کسان په کار بوخت وو. د صفایي انتظام ډېر سخت وو او کار کوونکو به په پوزو سپین نقابونه تړلي وو. ه میاشت کې یو ځلې به نګریز افسر د دې داروخانې معاینه کوله، اکله به څوک انګریزه ښځه هم ِرسره وه او د ښځو د زېږنتون صفایي به یې کتله. ناپیرې به د هغې انګریزې ښځې جامو او بوټانو ته ځیر وه او ماښام به یې پله کوټه کې د پرتوګ پایڅې راپورته کړي، خپل ژېړ وېښته به ې په سرګوله کړې بوټان او جرا ، به یې په پښو کړې او دواړو دایږ ، ته به یې د انګریزې پیښې کولې.

یوه جمعه چې ښاپیرۍ او اعظم کلي ته ولاړل نو د شفا حال ورته نه نه معلومیدو. کور کې د ښځو ګڼه ګوڼه وه، شفا کمزورې او ژېړه ښکارېده. هاغه چوپتیا او آرام چې مریض له پکار وي، په نترګو نه لیدل کیده. مور یې خپل بنډار تود کړې وو، یوازې نانې وه چې کله به یې خور ته پښې ومږلې او کله به یې ورته ِزې خوزووو. ښاپیرۍ د شفا د تبې حرارت معلومولو لپاره د شیشې ترمامیټر راوو ، هغه یې څو وارې وځنډله او بیا یې شفا ته تر ژبې لاندې کېښوده. ټولې ښځې غلې شوې او هغوې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ېړی د داروګانو بکس، د هغې د لاسونو یو یو حرکت ته په ځیر وې. زهره له یې ډېر خوند ورکړو چې یوه لور یې ناروغه وه او بلې یې علاج کوو. د ښد ی ټول کړه وړه د ډاکټرانو وو، یواځې پینه چینه او خولې یې نه وو. د شفا تبه هم هاغسې وه، په ۹۹ ف ولاړه وه ې تېره اونۍ هم دغه درجه وه. هغې له مور پوښتل چې شفا له کوم خواړه ورکوي. مور ورته هماغه شیان شمېرل، د اوربشو اوګر شوده او د چرګ ښوروا. خو جانۍ کې را ودانګل چې، " غه بله ورځ خو شمۍ ترور ورته سره الوګان راوړې وو او شفا ترې یو څه خوړلي هم وو، شمۍ ترور وئیل چې خوله به یې پیکه شوې وي." ښاپېرۍ چې دا خبره واوریده نو د غصې نه تکه سره شوه. یا چې څه یې په خوله راتلل وې وئیل. ې ښځې ورو ورو د زهره نه را پاڅیدې او کور په یوه شېبه کې خوشې شو. زهره نه پوهیده چې څه ووایي، ښاپېرۍ په لومړۍ ځل دومره په قهر وه. هغې خو د خپل طلاق او د هغې نه وروسته حالاتو کې هم چېرې داسې غصه نه وه کړې. اعظم هم د شفا په حالت وکړېدو، مازدیګر دواړه ورور او خور چې شنډ توت ، روانیدل نو ښاپېرۍ مور ته غاړه غړې شوه، د هغې زنه یې ونیوله او وې ویل، " مورې د شفا ډېر خیال ساته... هغې ته د آرام ضرورت دی، خلک ورته مه پرېږده...لویه تبه په دارو نه بلکې په خواړو جوړیږي. .زه به ډاکټرې سیتا ته و وایم که په روغتون کې یې داخله کړي." اپېرې ولاړه نو زهره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ع ې پسې ځواب ور واستوو چې راشي ځکه نابېره هغې ځان
یوازې احساسوو.

مد خان چې عابدې ته ځېږه راخلاصه کړه نو د هغې پښو په
که خپل وجود ټینګ نه کړې شو او د کټ سره نږدې راپرېوته،
مر یې د کټ په بازو ولګیدو او د تندې نه یې وینې راماتې شوې.
ی هم هغه وخت خور ته د زهره پېغام ور وړې و. هغه هیښ
پیښ هم هلته ودرېده، دواړو ماشومانو په چغو مور ته منډه کړه.
.ریم په زانګو کې ویده وو چې هغه هم د پلار او د ورونو او خور
چیغو او ژړا راپاڅیدو، په کوټه کې محشر جوړ وو. صمد خان
ای ولاړ وو او عابدې ته یې ښکنځلې کولې. هغې چې له
ځمکې ځان راټول کړو نو د صمد خان ورته پام شو او د وینو په
یدو، پښې یې ودربولې او له کوټې ووتلو. جانۍ ترهی نیولی وه
او عابد رته څه وویل خو دې نه اوریدل. بهر نه یو څو ښځو
سر راښکاره کړو او بیا ټولې د عابدې په ملهم پټې لګیا شوې.
کوثر جانۍ په غیږ کې ان پټ کړې و او لړه شېبه وروستو اوده
شوه. شاه جهان په کټ ختلې او برستنه کې یې ځان پټ کړې وو
او وړوکی ملشوم ن مور پورې نښتې وو.

د عا ې مشره یور خوشاله معلومیده ځکه لومړی ځل وو چې
عابدې هم د سړی نه وهل خوړلی وو. اوس هغه د دلاورخان
نیازبینه انږور نه وه...د کور د نورو انږیندو په شان یوه عامه
ښځه وه. و څلورو کالو کې د عابدې نازک وجود غټ شوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو او صمد خان اوس ﺑﻪ نه څه خبره هغې ته په قهر و. په دوډۍ
ﮐﻲ مالګه ولې ډېره ده؟ ماشوم ولې ژاړي؟ ماستې ولې تروې دي؟
وښه نه ده خړینه شوی... دا عامې خبرې وې چې عابدې به هره
ورځ اورېدې. په خاصو مواقعو ورسره یو دوه بدې خبرې هم مل
شوې، "بدبختې، سپېرې، پواړې"... خو نن صمد خان ورته د پلار
ښکنځله وکړه نو عابده په قهر شوه. ﻫﻐﻲ هر څه زغمل خو د
مور او مړ پلار سپکاوی یې نشو زغملی. نن له هغې نه ﻪ خوابښې
خبره هم هیره وه چې خپلو ټولو اﻧ ﻮ ته یې څو واری کړې وه،
" ﯼ ته خبره مه ګرځوی، که نه هډوکی به درته مات کړي."
ټولو ښځو دا خبره منلی وه چې قهر او غصه د نارینه حق وي او د
ې وهل خو په قران کې راغلي دي.

اوس د ﮐ ﯥ ټولې ښځې له عابدې راچاپېره وې او د هغې د وهلو
اصل سبب یې معلوموو. عابده سرټېټې د ماشومانو په غم کې وه،
هغوی له چ ﻪ لاس کې د ګوړې چکې ورکړې وه. ﺟﺎنۍ د خور
سره په کټ ناسته وه او عابده له هغې شرمیده، نه یې غوښتل چې د
ﻮتې حال ټولو ته ووایي. په دومره وړه خبره صمد هغې ته
څپېړه ورکړې وه چې پخپله هم ترېنه هیره وه. ﺟﺎنۍ ته یې وویل
چې هغه به صبا ته مور ﻪ ورځي. ﯥ پخوا ددې چې جانۍ مور
ﺎل ویلی وای، د کلي ټولې ښځې خبرې او زهره ته یې حال
رسولی وو، اصل خبره هېچا ته نه وه څرګنده. زهره د شفا په
حال خواشینې وه اوس چې د عابدې خبر ورته راورسیدو نو صبر
ﺮې ونه شو، شفا سره یې دوه ګاوندیانې کښینولې او پخپله یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بورقه په سر کړه د دلاور خان چم ته ولاړه. عابدې مور ته خپل
حال تېر کړو.

ـان ورته پنځه روپۍ ورکړې وې چې له ښاره ځان ته د
جامو سوچه جوړه واخلي. عابدې دا پیسې مور ته ورلیږلې وي
ـې څلور نیم ګزه لیډي ملتین ورته له کابله راوغواړي. صمد خان
اوس دا خبره نه منله چې هغه عابدې ته هغه پیسې د جامو لپاره
ورکړې وي. ـپسې خو هغه د امانت په توګه عابدې ته ورکړې
وي.

ـره خبره وه چې له واده وروسته دا لومړی ځل وو چې عابدې
ورته صمد خان د پنځو روپو او د جوړې خبره کړې وه. د دې
ـې ښځې هم چرې د ځان لپاره پخپله جامې نه وې اخیستې.
ـ ټولو ته به یو اختر بل اختر جامې جوړیدې. دلاور خان به
پخپ ـ له ښاره د هر هاغسې ټوکر تانونه راوړل چې د ده په زړه او
جیب برابر وو.

د زهره کشرې خو ـه ټولو ته جوړې پرې کړې، د ململو د تان
به یې ورله لوپټې بیلې کړې او دوی به بیا پخپله خوښه
ـنګولې، ځینو به ورله اهار(نشلنده) ورکړو چې لوپټې شخې شي.

خو اوس د دویم نړۍ و جنګ اغیزه په هر شي لیدل کیده. ښار
ـه ټوکر ورک شوی وو، څو بزازانو پخپلو هټیو د کابل مال
خرڅوو ـې ډېر ګران و. ـیا د څه وخت لپاره د هندوستان ګلداره
ـټ هم ورک شو چې پخوا به دوه آنې کز خرڅیدو. د محبوبې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور کې به په دې زمانه کې هم هر رنګه وربښمین او د کتان ټوکر کېدو، هغې به د بمبۍ نه کمخواب او بنارس راغوښتل او رخچین به یې د ګیانګ د تجارانو نه اخیستل.

زهره تر ډېره وخته لور سره ناسته وه. یې د نورو ټولو ښځو په وړاندې د خپلو غوږونو**سرو زرو** ـالی **وو**یستلی، د عابدې د خوابنی په لاس یې ښودې او ورته یې وویل، " نن خو یې زما ُور د پنځو روپو لپاره وهلی ده .. دا والی زوې ته ورکړه چې په ار کې یې خرڅې کړي او خپلې پیسې واخلي. زه به لور ته په هغو پنځو روپو جوړه اخلمه، راوړمه او دا به یې اغوندي... که بیا یې زما په لور لاس اوچت کړ**و** و پښې به ورله ماتې ک**ړم**." د ـهره په وروستۍ خبر، د کور ټولې ښځې هک پک پاتې شوې. ـغې جانۍ له لاسه ونیوله او په ټوله لاره په ویناو و ښېرو کور نه ورسیده.

لسم بلب

۱۹۴۴

شفا یوه چیغه کړه او په کټ کې په لتو ټکولو شوه. ، جانۍ د لاسه ـو بوتل پرېوتو او هغې شمۍ پسې منډې کړې. زهره هغه **وخت** د منې د فصل په غم کې پټو ته ورغلې وه **او** په کور کې یې ـانۍ او شمۍ د شفا سره پرېښې وې. ی د بکیانې د ونې لاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کټ غځیدلی وه او انې د منډې نه وړاندې هغې د شفا چغه اوریدلی وه، ژر راپاڅیده. هغې ته یې په خوله کې اوبه ورکړې. با یې ورته د پښو په تلو مالش وکړو. په دم تعویذونو او زیارتونو ټولو کې هغه د زهره مشاوره وه، لویه تبه هغې ته د پیریانو کار معلومیدو. په کلي کې هر چاته یې دا کیسه کړې وه چې په شفا پیریان ناست دي. ځکه غې یوه ورځ ویښته خلاص پریښې او د ځر د ونې لاندې ناسته وه. کلي کې د اینځر دوه ونې وې، یوه په بره حجره کې او بله د اسلم دوی کور ته مخامخ. ټولو ښځو دا خبره یې بل ته کړې وه خو هیچا دا پوښتنه نه کوله چې شفا د سړو حجرې یا د اسلم دوی کور نه بهر کله ورغلی وه.

نمې د کلي باتجربه دایی وه او هیچا د هغې خبره نه شوه ردولی. ن چې هغې د څو ورځو راهیسې د زهره کره د شفا پالنه کوله و ټولو ته یې دا خبره هم کړې وه چې شفا د بې وشۍ په حال کې په بله ژبه خبرې کوي. ښځو به توبې یستلی، بیا به یو څو ښځو پکې خپل غړ.ونه ورو ورکړل، پس پس به یې وکړل، " ړی ښار یې څوک خوښ شوی وي... مور به یې ورکوي ځکه یې کلي ته راوستله." بیا به ټولو لوپټو کې خولې پټې کړې او پټ پټ به یې وخاندل.

شفا چې لږه آرامه شوه نو جانۍ مور پسې پټو ته په منډه وه. زهره یې په نیمه لاره کې ولیده چې د کور په لورې را روانه شوې وه. جانۍ چې یې ولیده نو ګړندۍ شوه او هغې په لاره د شفا حال ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېر کړو. لومړی ځل نه وو چې په شفا داسې چپه راغلی وه، تېر ځل ښاپېری په مور زېری کړې وو چې د شفا تبه اوس ختمه ده خو پرهیز به بیا هم جاري ساتي. د هغې راهیسې شفا کله کله له کټه راپاڅیده او څه نا څه په کور کې به وګرځیده، خو بیا به داسې چپه ورباندې راغله چې ژبه به یې بنده شوه. یو وارې زهره د ښاپېری په غوښتنه شفا ښار ته بیولی وه، ډاکټر رام چند په روغتون کې ولیده. د لویې تبې علاج یې شوی وو. خو د بې هوشۍ سبب یې نه وو معلوم. ی شوه چې څه دماغي کمزوری ورته پیدا شوی وي خو ډاکټر زهره ته تاکید وکړ چې نور دې په کلي کې نه ایساریږي. شفا ښه هوښیاره جینۍ وه او د سبق سره یې ډېر شوق وو، کتاب او مطالعه به د هغې ناروغی لرې کړي.
تر رانږدې وو او زهره غوښتل چې په کلي کې څو ورځې
ې واړوي نو بیا به ښار ته کډه وکړي، د محبوبې سره یې خبرې کړې وې. په هاغه محلت کې یو کور هم تش نه وو، خو د محبوبې په هلوځلو ورته دوه کوڅې اخوا بل کور پیدا شو، د زهر
ږه یو څه آرامه شو.

د رام چند په کلینک کې نن ډېره اله ګوله وه. ښار په لویې څلور کې کانګریسیان راټول شوی وو، د جواهر لال د راتګ خبره کیده چې یو چا پکې شر جوړ کړې وو. هل ټکول پکې دومره نه ووشو خو څو کسان په تیل ماتیل کې تر و لاندې راغلی وو. پد کې ځینې لوی روغتون او ځینې رام چند کلینک ته راوستل شول. له بده مرغه ډاکټره سیتا پدې ورځ پخپله ناروغه وه او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو خوا هیڅوک نه راتلل. مریضانې ې چې خبرې شوې
ووې چې مشره ډاکټره نشته نو ډېری پکې کورونو ته لاړې. رام
د چې خبر شو نو ښاپیری ته یې وویل کوم مرض چې ته پخپله
تشخیص کولی شې، دوا پرچه ورته جوړه کړه. پیچلي مرض به
کمپوډر نثار ته وروسپاری خو هغې ځې نه پوښتنه کوه؟ که نه
غواړې چې سړی یې ووینې نو کور ته دې ولاړه شې.

ی پدې خبره خوشاله شوه، پدې کلینک کې اوس د هغې یو
کال پوره شوی و. دا یې ډېر ارمان وو چې هغه هم مریض ته
پرچه ولیکې، دوربین (ستیتوسکوپ) په غاړه وځړوي او د ډاکټر
په کرسۍ کښینې.

یوه دایي ؛ میندوارو ښځو سره لګیا وه، شاه ګل هم ورسره مرسته
کوله. ښاپیرۍ د یوې ښځې سره خبرې پیل کړی چې وچ ټوخی
یې و، د هغې غاړه او سینه یې معاینه کړل، بیا یې ورته د ټوخی د
دارو نوم په پرچه ولیکلو او داروخانی ته یې ورواستوله.

داروګانو د جوړولو کوټه د هرې ورځې نه زیاته مصروفه وه، د
جلسې د ټیپانو لپاره ملهم جوړیدو، برنډو یوې خوا ته د اوسپنې په
ړنو کې لګیدلی پردې ودرول شوی وې او کمپوډر نثار هلته
په یو میز مریضان لیدل. ښاپیرۍ څو ښځې پخپله ولیدلی، نورو ته
یې د کیناستو اشاره وکړه، بیا ولاړه، د پردې نه یې سر ور ښکاره
کړه او نثار ته وویل، " ځې مریضانې په انتظار دی" نثار د
ستی مریض کاغذونه یو فایل کې ایښودل، پدې خبره یې سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـته کړ او پردې ته یې وکتل، یو څو شېبو له حیرانه پاتې شو، په
ـپین اوږد کمیس، جرابو او بوټانو کې لکه د یوې ماشومې دا
ـښینې نرسه نه ښکاریده. د هغې په سر سپینه وړې ټوپۍ د هغې
ـره ویښته پوره نه وو پټ کړې. د ښاپیرۍ اسمانې سترګې چې د
ـ سترګو ته ور برابرې شوې نو هغه وشرمیده. د اکرام نه د
بیلیدو وروسته هغې د رام چند نه علاوه چرې بل پردي سړي
سره خبرې نه وې کړې او نه یې چا ـنه په ډکه سترګه کتلې وو. د
نثار په کتلو د هغې په زړه کې لـ ـه د سمندر د څپو شور راپورته
شو. ـې د نثار ځواب ته انتظار ونه کړ او بېرته معاینه خانې ته
ړه، یوې ښځې ته یې لاره ورسمه ـړه او پخپله د ډاکټرې سیتا
ـه کرسۍ غلې کیناسته. مازدیګر وروسته به مریضان کم شول،
ـار شتمن خلک به کله ناکله راتلل، خو دوی به د راتلو نه
ندې ځواب راولیږلو چې ډاکټر به ورته وزګار وي او که نه،
داسې کسان به د رام چند او د سیتا خاص مریضان وو او بل چاته
د دوی د مرض حال هم نه و معلوم.

ار د ټولو مریضانو له لیدلو وروسته اوس کلینک ته مخامخ د
سړک پورې غاړې ته په یو چای خانه کې ناست و. مخې ته یې
ورځ پاڼه ایښې او د شنو چایو پیاله یې خولې ته نیولې وو. نثار د
کلي د هغو څو ځوانانو څخه وو چې په لومړی نړیوال جـ ـګ
ـې د انګریزانو ملازمت یې کاو. ده د یو ـوځي ډاکټر سره موټ
چلوو او د هغه په ملاتړ ـڅه سبق یې وویلو او ـ څلورم امتحان پاس
کـ ـ. انګریزې ژبه یې هم د کار په وخت کې زده کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کلي کې مور ورله خپله وربېره شاترينه واده کړه او دی د اوولسو کالو په عمر کې د لور پلارشو. خو د ده د کلي ژوند نه و خوښ ځکه د انګرېز ډاکتر په کور کې د ژوند بل اړخ يې ليدلی و. چې د کمپوډري امتحان يې هم پاس کړو نو د پوځ د ډلګيو سره به په ټول هندوستان کې ګرځيدو. يوه ورځ دی په غسل خانه کې راپرېوتو او پښه يې ماته شوه نو پوځې روغتون نه لرې کړی شو. ړې پېسې يې ورته ورکړې او نثار پدې پېسو د ښار په زړه برخه کې کور واخيستو. د ده درې زامن اوس ښوونځو ته تلل او شاترينې ته يې ډېر وړيل چې ښار ته راکډه شي، خو هغه په کلي کې خوشاله وه. د نثار د مور د مړينې نه وروسته اوس دا په کلي کې د يوشتمن سړي د ښځې په توګه اوسيده. دريو او دريو زامنو زېږول ورته دا ډاډ ورکړې وو چې د هغې ژوند پوره دی. ار نه غوښتل چې زامن يې په کلي کې له تعليمه بې برخې پاتې شي، هم دا وه چې دوی ې د ښار کور ته راوستل. شاترينه لږ وخت لپاره ار ته راغله خو ډېر ژر بېرته ولاړه.

نسحر نثار درې واړه زامن پخپله ښوونځې ته رسولی وو. هغه له دې خبر وو چې په کور کې د اخلي پخلي لپاره زمان موجود وو، د هزارې اوسيدونکی زمان ډېر ټوکي و خو د نثار لپاره په کې داسې څه نه وو چې دې ورته تللی وای.

"صيب نورې چای درته راوړم؟" نثار د خپل ژوند د روان فلم نه راووتلو او د چای خانې دروازې ها خوا د رام چند کلينک خوا ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې وکتل. ای والا ته يې په نفی سر وخوځاوو او پيسې يې ورته
ميز کېښودې، بيا هغه د کلينک په لورې روان شو. هلته يې
غوږ يې د يو غږ د اوريدو په تمه ، په کلينک کې هر څه ورته
لسما ی ښکاريدل.

پخپل کرسۍ ناست وو، انتظار يې کاوه چې ښاپيرۍ به راشي
خو هغه بيا رانغله. اکثر رام چند يو څو کسان ورته و ولېږل، ده
معاينه کړل او نسخه يې ورته وليکله. پنځو بجو به خدای خبر
ې نثار هاغه پردې ته کتلي وي چې د برنډې سره جوخت
کوټې په دروازه لګيدلې وه، خو د هغه د زړه مراد پوره نه شو. د
ينک يو څوکيدار ورته وويل چې د ښاپيرۍ خور په کلي کې
سخته ناروغه وه او هغه د خپل ورور سره د کلي په يوه ټانګه کې
د وخته تللی وه.

ېرۍ د شفا په ناروغۍ اوس لړه لړه پوهيده. هغې ته دومره
احساس شوی وو چې شفا هم څکه د نورو خويندو له موره ګيله منه
وه، هغې ليک و لوست وغوښتل، شعر سره يې مينه وه...خو مور
به ورته کتاب نه ورکاو. ا خبره عامه وه چې جينکۍ شعر نه
وايي، د خوشال ديوان چې به په کوم کور کې موجود وو، هغه به
د لوستو جينکو نه پټساتل کيدو. نفا د رحمان بابا ځينې شعرونه
ياد کړې وو. و څو د پښتو کتابونه ورته عابدې راغوښتي وو خو
په هغې کې به زيات ټکي د فارسي و او د دې د پوهې لپاره شفا
ئوک نه لرل چې ورته مانا وښايي. اعظم به کله ناکله ورسره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولوستل خو په ډېرو خبرو هغه پخپله نه پوهیدو. د هغه د ښوونځي زیات کتابونه په اردو ژبه نور په انګریزي وو.

شفا د وجود د ناروغۍ علاج کیدو خو د هغې د ماغو د رنځ علاج د چا سره نه و. ډاکټر رام چند ورته ویلي وو چې د شفا د بې شۍ چپې کیدای شي ژور خفګان وي. خلکو به ورته (میرګي) ویل. ناپیرۍ نه غوښتل چې خلک خبر شي. په کومو جینکو ې د میرګي دورې راتلی، خلکو به ورپورې ملنډې وهلې چې دا میره غواړي. ناپیرۍ کلي ته په لاره په ټانګه کې د شفا د میرګي علاج لټاوه. ثار ورته په سترګو کې ودریدو، "هغه لوستی سړی دی مور ته به وایمه .. شفا به ښار ته راولو." ېر ځلي هم هغې مور سره د شفا د واده خبره کړې وه، د نثار په هکله یې ورته ویلي وو زهره په لومړی ځل احساس وکړو چې د هغې د ملاتړ لپاره اوس یوه لور لکه د نارینه ورسره ولاړه وه. ناپیرۍ پخپل تصور کې شفا ولیده چې ناوې شوې وه. د هغې واده په ښار کیدو، دې پخپله هم ځان جوړ کړې دی او نثار ورته ګوري.

ټانګه اوس د کلي په کچه لاره روانه وه خو ناپیرۍ تر هغې هم د شفا د واده په تصور کې ډوبه وه. د کلي د جینکو سره یې تمبل وهلو او د نکریزو شمع یې بلولې. خو یو وخت پدې سندرو کې د ژړا غږ هم شامل‌شو. هغې د مور ژړا واوریده او بیا ورسره د کلي د نورو ښځو ماتم هم ګډ شو. ناپیرۍ نه پوهیده چې دا د هغې تصور و او که حقیقت. ه د شنډ توت لاندې ولاړه وه، اعظم ترې پ کړی وو او خپل کور کوڅې ته یې منډې وهلې. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاپېرۍ د تصور دنیا رنګه وه، د کلي خلک د هغې د کور په لوري روان و او تر څو چې هغه رسیده، دشفا د کټ چاپېره د ځو ویر کاوه. د هغې د قبر کیندلو لپاره د کلي یو څو تنه په حجره کې راټول وو. خو په حجره کې د دې مرګ نه علاوه د واده د ډوډۍ تابیا هم کیده.

کرام په ښار کې واده کړې وو او نورجانۍ غوښتل چې ټول کلي ته د واده ډوډۍ بیا ورکړي. اکرام د دی سخت مخالفت کړې و. هغه په ښار کې ډېرې پیسې د ښاریانو د واده په دودونو خرڅې کړې وې او اوس یې دومره توان نه لیدو. خو نورجانۍ ورته واښ وکړو چې که دې ډوډۍ ونکړه نو هغه به خپل ټول کالي او که خرڅه کړي او د کلي خلکو ته به وښایي چې د هغې زوی بد نه و.

د تېرو څو میاشتو راهیسې هغې انتظار کاوه، ښار کې د اکرام یو ملګری ورله د بل واده انتظام کړې و. ه ورجانۍ لکه د مېلمنو هغه واده ته ...ړه او د ښاریانو کړه وړه یې چې ولیدل نو هوډ یې وکړ چې په کلي کې به ارو مرو مېلمستیا کوي. د هغې نوی انږور غسې ښایسته نه وه لکه ښاپېرۍ، خو د جامو کالو فیشن یې برابر و. نورجانه د شفا د ناروغۍ نه خبره وه، ولې بیا یې هم هره شپه په کور کې جینکو تمبلونه وهل او د واده سندرې یې وئیلې.

د شفا د مړینې سره د کلي مشران ...ول شول او دوي اکرام او ...جانۍ ته نصیحت وکړ چې دا به ناروا وي چې د ځواني مرګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ا د ځلوېښتی نه وړاندې دوی د واده خوشالی وکړي. د
ورجانی ارمان په زړه کې پاتې شو.

یوولسم باب

۱۹۴۵

د شفا د مړیني دوه میاشتې پوره شوی وو، زهره خپله کډه بېرته
ښار ته اوړی وه. ظم او ښاپیرۍ یو وارې بیا د مور او وړې
خور سره ژوند پیل کړې و او ، زهره په سر کې ناڅاپه د سپینو
ویښتو شمېر زیات شوی و. ځان ، د ګندلو په ماشین اخته کړې
، خو هیڅ کار ته یې ډېره نه لګیده. کور ټول کارونه به ورته
جانی کول غه ډېره نرۍ او په ونه جګه وه خو خبرې یې اوس
هم د ماشومانو په شان کولې. عظم د سکول(ښوونځي)
وستی څو میاشتې پاتې وې، د لسم امتحانونه نږدې وو، خو هغه
ه کتاب ته ګوتې هم نه ور وړلی. په دې نوي کور کې د پخوانو
اوسیدونکو نه د کوترو یوه ځېرګې پاتې وو، اعظم ځان له یو څو
رې له بازاره راوړې او مازدیګر به یې لکه د نورو ځوانانو په
کوټه تېراو.

پیرۍ به اوس د ډاکټرې سیتا سره هغو کورونو ته هم ورتله چې
اشوم د ولادت لپاره ورپسې ځواب کیدو. ه ښار کې جلسې
سونه ډېر شوې وو، په لارو کې به کله خدایي خدمتګار، کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاکسار او کله مسلم لیگیان ښکته پورته کیدل. س له ښاره لرې
ځینو کلو باندوکې هم درملتونونه پرانیستل شوی وو. به ځینو
کې به ډاکټران نه وو او له ښاره به ورته په اوونۍ کې یو یا دوه
ې مسلکي ډاکتران او نرسان ورلیږل کیده. رام چند روغتون ته
هم دنده سپارل شوی وه چې دوی به خپل نرسان او کمپوډران کلو
ته ورلیږي او ماشومان ته به د چیچک (حکو کو) ستنې لګوي.
د دې کار پیسې اضافه وې و د ښاپیرۍ په شان هر چا د نورو
پیسو لپاره خپل نومونه ورکړې وو چې دوی به د چوټې په ورځ په
مرکاري ګاډو کې کلو ته ورځي. د زهره دا خبره خوښه نه شوه،
لې ښاپیرۍ پوهیده چې یوه ورځ په کور کې تېرول هغې ته هیڅ
ګټه نه لري. ر به یې توله ورځ یا ژړل او یا به یې د شفا خبرې
کولې. رکاري ګاډی کې به ډېر کسان وو او دوی به په لاره
کې پخپل خپل منزل کوزیدل. ه وروستۍ کلي کې به ګاډې د ډلې
سره تم شو، او بیا به یې مازدیګر خپل سفر پیل کاوه. او بیا داسې
ل چې د وروستۍ کلي په ډله کې به یوازې نثار او ښاپیرۍ
ې شول او مازدیګر بېرته راوګرځیدو پر وخت به ښاپیرۍ په
اندوینۍ سیټ ناسته وه، یو څو اونۍ چې تېرې شوې نو د
کاري ګاډی ډرایور به کله کله شا ته ناست ولیدل شو او نثار به
پخپله اډی چلولو.

اعظم په زوره زوره د پاکستان زنده باد په چیغو په کوڅو کې د
نورو هلکانو سره منډې وهلې. ده بسته په سر اېښې وه او د نورو
هلکانو په شان یو کاغذ یې په لاس کې نیولی وو. ده چې د کور په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـوازه خپرې ولګولی نو دروازه ورته انی له وړاندې خلاص کړی وه. ا د جانی مشغولتیا وه چې د کور له کاره به وزګاره شوه نو کوځې په لورې کړکی به یې خلاصه کړه او له هغې به ـې ښکته تلونکو ته کتل. د نورو کورونو په باریو کې هم کله نا ه ښځې او جینکی راښکاره شوی او د محلت مجلس به پدې کړکیو کې تود شو. ډېرو جینکو ته له کوره بهر د ورتلو اجازه نه وه، نن هم هغې د کړکی نه کتل او چې د هلکانو په ټولی کې یې ور ولیدو نو د دروازې زنځیر یې ورته راښکلو.

اعظم په یوه ساه بره وختـ او جانی ته یې کاغذ ښکاره کړو. نن په ک ګم پارک کې جلسه وه، اعظ هم د خپلو ملګرو سره ورغلی و دا پاڼې یې راوړې وې. ـانی ته د سپین کاغذ پرمخ تور ټکي ـې معنا ښکاریدل. هغه نه پوهیده چې ورور یې ولې دومره په جوش کې و، ژر ژر یې هغه ته ډوډی په یو پتنوس کې راوړه او کاغ ـې د تخت تر ځادر لاندې پټ کړوچې د مور له قهره وېرېده. عظم له ښوونځي ورو ه بې پوښتنې بل ځای ته تللی و او د زهره لپاره دا لوی جرم و خو هغه نن غرمه د محبوبې کور کې وه. د چا د واده ښه ډېرې جامې د ګنډلو لپاره دوی ته ورکړی شوی وې او زهره به هره ورځ هم هلته کار کاو. اعظم ډوډی خوړله او خور ته یې د خدایي ـدمتګارو او د مسلم لیګ د جلسو کیسه کوله. د جانی لپاره دا ټول ټکي نا اشنا وو خو هغې ورور ته غوږ ایښې وه، " اوس به پاکستان جوړیږي." اعظم ورته وویل، " ـګه به جوړیږي؟ ک به یې جوړوي؟" اعظم ورته خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

معلومات ورکول، |هندوان به په هندوستان کې اوسیږي او مسلمانان به په پاکستان کې. هندوانو پاچا به ګاندي وي او د مسلمانانو پاچا به جناح وي."

جا ی سره وخوځوو او پرېشانه شوه. ورور نه وپرېده چې د دې په پوښتنو ورسره په جنګ نه شي. بیا یې زړه ښه کړو او وې ویل، " مولا خو یهوده ده...د هغوې پاچا به څوک وي؟...او د ګیتا پ به څوک وي، هغه خو سکه ده...؟ هغې لا د خاکروب (موسلي) سلیم په هکله هم فکر کاوه چې د هغوې پاچا به څوک وي، خو اعظم ډوډۍ خوړلې او د پوښتنو د ځواب پرځای بره په کوټه خپلو کوترو ته دانه اچولو لپاره وروختلو. جانۍ ته دا ې خبرې حیرانونکې وې، هغې خو د یو پاچا څېره لیدلې وه چې په سریې اج ایښې وو او ورسره د هغه ملیکه ولاړه وه، نګرېز پاچا. هم د ې انګرېز پاچا د جشن په ورځ عظم د خپل ښوونځي نه د شیریني (مټایی) یوه ړه ټوکرۍ راوړې وه. مور یې وویل چې پکې پوره یو پاو بالو شاهي ایښې وه. اعظم . هغه یو رنګین تصویر هم راوړې و او ورته د هغه نوم م ښودلی وو، جارج ځم...او جانۍ ته به د هغه غوږونه د هغه د مخ نه ډېر غټ ښکارېدل.

ابسام ناوخته ښاپیرۍ له کاره راغله، هغه نن ډېره خوشاله معلومیده، ډوډۍ یې هم سمه ونه خوړه او په کټ څملاسته. جانۍ ډېره موده وروسته د هغې پر شونډو ګلابي رنګ لیدلی و. د واده

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرخي پوړر هغې پخوا د بکس په تـ ـې ورک کړې وو خو له څو
رځو راهیسې یو یو شی بیا دهغه وړوکی هنداري په چوکاټ کې
ښکارېدو چې د د ـې د کوټې په یو دېوال ځوړنده وه. ـه جانۍ دا
هر څه ډېر ښه لګېدل، د شفا د مړینې وروسته ددوی په کور کې
یوې ـې خاموشۍ خپل څادر غوړولی و. زهره به ډېرې لږې
ښرې کولې، خو اوس به ښاپېرۍ کله ناکله د جانۍ سره ټوکې
وکړې. اعظم به د دې له لاسه شی وتـ تولو...شوخې به یې وکړه
او ـناپېرۍ به له خندا شنه شوه.

ه ورځ جانۍ په کور کې یوازې وه، زهره د هرې ورځې په شان
محبوبې کره وه، ښاپېرۍ نابېره ـ کوځې دروازه وټکوله. جانۍ له
ـړکی ـیدل چې ښاپېرۍ سره یو سړی هم و. دوې بره کور ته
ـاوختل او ښاپېرۍ بورقه لیرې کړه، بیا یې هغه سړی ته وویل، "
دا زما تر ټولو کشره خور ده، جانۍ."

ـانۍ ته مور ویلي وه چې مېلمانه راشي نو سمدستي د چایو لپاره
اوبه په نغري باندې کېږدي. هغې ـداسې وکړل، ښاپېرۍ د خپلو
ـاروګانو بکس په کور کې هیرکړی و، هماغسې راغلی وه. د
ـناپېرۍ د خولې نه ـ ته د سړي نوم څرګند شو. جانۍ په
ـنځې کې اخته وه، خو له دروازې یې لیدله چې خور یې هغه
سړی له لاسه ـږنیوله او لویې کوټې ته یې بوتلو چې د پاچا انځور
ـرته وښایي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرڅو جانۍ چای جوړولی، مېلمه د هغې خور سره همځته په لویه کوټه کې ناست و. جا ی وارخطا وه، د هغې په کور کې چېرې پردی سړی نه و راغلی. د عابدې خاوند صمد خان هم د دوی کور ته راتلو نو په برنډه کې به یې په تخت ډوډۍ وخوړه او بیا به په ار کې ورک و. ښاپېرۍ به له هغه مخ پټوو. خو نن ښاپېرۍ د دوی د کور قانون مات کړې و. .روازې زنځیر چې وکړنګیدو د جانۍ زړه جوړ شو، زهره پاس راوختله نو وې لیدل چې نثار ِ تخت ناست وو او ښاپېرۍ د جانۍ سره د چایو شیان برابرول.

ر زهره ته راپاڅیدو، ښه تود سلام یې ورته واچوو او هم هغه خبره یې ورته وکړه چې له ښاپېرۍ د دارو بکس په کور کې پاتې شوې و. ا ښاپېرۍ د چایو پتنوس په خت کېښود او مور ته یې وویل، " ما ویل چارسدې ته لاره ډېره ده، چای به وڅښو نو بیا به روانیږو" زهره ترې ، نورو نرسانو پوښتنه وکړه نو نثار ورته وویل چې " په سرکاري ګاډي کې تللي دي، موږ به اوس په ل ګاډي کې ځو." زهره نور هیڅ ونه ویل ..ښاپېرۍ او نثار چای وڅښلې او د خدای په امان په ویلو له کوره ووتل. جانۍ لوښې راټولول چې مور ورباندې غږ وکړو، " ی څه مهال راغلي وو؟" جانۍ په انګڼ کې د لمر او د سیورې لیکې ته ودریده، بیا یې په یو ځای پښه کېښوده، " نمر په ې ځای کې و."

زهره د سیورې پلن والی ته کتل او تندی یې ګونځې شو. جا ی ږهه شوه چې ښاپېرۍ راګیره شوې وه. هغه اوس د مور په تندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پو هیده   ا زهره چې نورې پوښتنې پیل کړې نو جانی وارخطا شوه. اپیری په هغې ډېره ګرانه وه او ذ ، یې غوښتل چې مور ورسره شر وکړي. ځان د خلاصولو لپاره یې مور ته وویل، " زه نه یم خبره.   ټول وخت په نغري کې اور بلولو، لرګي لامده ، څه به مې کړې وای؟" ماښام لمونځونه شوي وو چې ناپیرۍ کور ته را ورسیده.   هره غوښتل چې ورسره خبرې وکړي څو د ښاپیرۍ په اوږدو نریو ګوتو د قلم نښې او د هغې په ورو بوټانو سپینې دوړې ورته د هغې د روزګار حال په چیغو ویل.   نی ورته د وړاندې نه اوبه تودي کړې وې. ناپیرۍ چې ځان ووم لو او مور ورته ډوډۍ راوړه نو دې بیا په بالښت سر ې او د خوب په وادۍ ورکه شوی وه.

. د زهره خوب تښتیدلی وو. د شفا مړینه یې هیره وه او ښاپیرۍ کړو وړو ته زیاته وارخطا وه. هغه خبره وه چې نثار واده شوې دی، لوی لوی اولادونه لري، یوه لور یې هم واده کړې وه. خو هغه ښیخ ډول داسې نه ښکاریدو چې د ډېر عمر به وي. د هغه جامې به د ډاکټر ام چند د جامو نه ښایسته وې. کوټ او پتلون به یې د صدر د یو اوچت درزي نه جوړول، بوټان به یې د څرمنې او د زمانې د فیشن سره سم برابر وو. سیګریټ به یې د هندي فلمونو ټر پرتوی راج په شان په لاس کې نیولو، د کوټ د لاندې د واسکټ په جیب کې به یې طلايي ګړۍ اینښی وه چې زنځیر به یې بهر ځوړند وو. س خو یې موټر هم اخیستی وو، او زهره ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ﺑﻠﻪ ﻟﻮﺭ ﻣﻌﻠﻮﻣﻪ ﻭﻩ، ﺩ ﻫﻐې ﺳﺘﺮګې ﺑﻪ ﺗﻞ ﺍﺳﻤﺎﻥ ﺗﻪ ﻭې، ﺩ ﻛﻠﻲ ﻧﻪ
ﻳﺎﺗﻪ ﭘﻪ ښار ﻛې ﺧﻮﺷﺎﻟﻪ ﻭﻩ.

ﺧﺮ ﺛﻮ ﻭﺭځې ﭼې ډېره ﻧﺎﺭﺍﻣﻪ ﺷﻮﻩ ﻳﻮﻩ ﻭﺭځ ډاکترې ﺳﻴﺘﺎ ﺗﻪ
ﻭﻻړﻩ. ﻫﻐﻪ ﺩ ﻣﺮﻳﻀﺎﻧﻮ ﺳﺮﻩ ﺑﻮﺧﺘﻪ ﻭﻩ، ﺩ ډوډۍ ﭘﻪ ﻭﻗﻔﻪ ﻛې ﻳې
ﺯﻫﺮﻩ ﺧﭙﻠې ﻛﻮټې ﺗﻪ ﺩﻧﻨﻪ ﻛړﻩ ﺍﻭ ﺗﺮ ډېره ﻭﺧﺘﻪ ﻳې ﻭﺭﺳﺮﻩ ﺧﺒﺮې
ﻭﻛړې. ﺯﻫﺮﻩ ﭼې ﻟﻪ ﻫﻐې ﻛﻮټې ﺭﺍﻭﺗﻠﻪ ﻧﻮ ﺩﺍﺳې ﺍﻳﺴﻴﺪﻩ ﻟﻜﻪ ﭼې
ﻳﻮ ﺟﻮﺍﺭګر ﺧﭙﻞ ﻫﺮ ﺧﻪ ﻯ ﻭﻱ، ﺳﺘﺮګې ﻳې ﭘﻪ ژړا ﺳﺮې ﺍﻭ
ک ﻳې ژﻳړ ﺗښتیدلی ﻭﻭ.

ﺯﻫﺮﻩ ﭘﻪ ﺑﺮﻧډه ﻛې ﺩﻭﻱ ﺍټوﻝ ﻭﻭ، ﻣﺤﺒﻮﺑﻪ ﻫﻢ ﺭﺍﻏﻠی ﻭﻩ. ښاپیرۍ
ﺩﻧﻨﻪ ﭘﻪ ﻛﻮټه ، ﺍﻭ ﺟﺎﻧۍ ﭘﻪ ﭘﺨﻠﻨځي ﻛې ﺑﻨﺪې ﻭې. ﺩﻭﺍړﻭ ﺩ
ﺑﺮﻧډې ﺧﺒﺮې ﺍﻭﺭﻳﺪې. ﻧﻦ ﭘﻪ ﻣﺠﻠﺲ ﻛې ﺩﻻﻭﺭ ﺧﺎﻥ ﻧﻪ ﻭﻭ، ﻳﻮﺍﺯې
ﻤﺪ ﺧﺎﻥ ﻧﺎﺳﺖ ﻭﻭ، ﻋﺎﺑﺪې ﺧﻠﻮﺭ ﺍﻭﻻﺩﻭﻧﻪ ﭘﻪ ﻛﻠﻲ کې ﭘﺮﻳښې ﻭﻭ،
ﻳﻮ ﻳې ﭘﻪ ﺧﭙټه ې ځان ﺳﺮﻩ ﺭﺍﻭړی ﻭ. ډاکتره ﺳﻴﺘﺎ ﺍﻭ ﺭﺍﻡ ﭼﻨﺪ ﻫﻢ
ﻏﻠﻞ ﺍﻭ ﺩ ښاپیرۍ ﺩ ﻭﺍﺩﻩ ﺧﺒﺮې ﭘﻴﻞ ﺷﻮې. ﺍﻭ ﺑﻴﺎ ﻓﻴﺼﻠﻪ ﭘﺪې
ﻭﺷﻮﻩ ﭼې ﺑﻞ ﺍﺗﻮﺍﺭ ﺗﻪ ﺑﻪ ﻧﺜﺎﺭ ﺩ ﺧﭙﻠﻮ ﺛﻮ ﻣﻠګرو ﺍﻭ ﺧﭙﻠﻮﺍﻧﻮ ﺳﺮﻩ
ﺍځي ﺍﻭ ﺩ ﻧﻜﺎﺡ ﻧﻪ ﻭﺭ ﺳﺘﻪ ﺑﻪ ښاپیرۍ ﺧﭙﻞ ﻛﻮﺭ ﺗﻪ ﺑﻴﺎﻳﻲ. ﻓﻴﺼﻠﻪ
ﻫﻢ ﻭﺷﻮﻩ ﭼې ﺩ ﺯﻫﺮﻩ ﻟﻪ ﺧﻮﺍ ﺑﻪ ﻳﻮ ﺛﻮ ﻣﺸﺮﺍﻥ ﭘﺪې ﻧﻜﺎﺡ ﻛې
ښيني ﺍﻭ ﺩ ﻣﺤﻠﺖ ﺧﻠﻜﻮ ﺗﻪ ﺑﻪ ﭘﻪ ﺑﻠﻪ ﻭﺭځ ﺷﻴﺮﻳﻨﻲ ﻭېشل کیږي.

ﻩ ﻭﺭځې ﻭﺭﻭﺳﺘﻪ ﻣﺤﺒﻮﺑﻪ ﺍﻭ ﺟﺎﻧۍ ﻭﻻړې ﭼې ﺩ ﻧﺜﺎﺭ ﻛﻮﺭ
ﻭګوري ﺍﻭ ﺩ ښاپیرۍ ﺩ ځای ځایګي ﺍﻧﺪﺍﺯﻩ ﻭﻟګوي، ﺧﻮ ﻫﻠﺘﻪ ﺩ ﻧﺜﺎﺭ
ښځه ﺷﺎﺗﺮﻳﻨﻪ ﻧﺎﺳﺘﻪ ﻭﻩ ﺍﻭ ﻣﺤﺒﻮﺑې ﺗﻪ ﻳې ﺻﻔﺎ ﻭﻭﻳﻞ ﭼې ﺩ ﻧﺜﺎﺭ

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهره وارخطا شوه او ویمه ښځه به د دې په مړي راتېرېږي. نثار پسې يې ږاب وکړو. ښام بيا د برنډې پر تخت د محبوبې، زهره او د نثار خبرې وشوې. غه ورله ډاډ ورکړو چې ښاپېرۍ بل کور اخلي، سودا شويده او په دوو ورځو کې به کيلي (کنجي) د ده په لاس کې وي. زهره يو څه تسله شوه خو د ماپېرۍ بخت ته حيرانه وه. په لومړۍ واده يې کور و، خاوند يې نه و، اوس په دويم واده کې خاوند لري او کور يې نشته. د وتن لمونځ کې يې ښه په چيغو چيغو وژړل، جانۍ او ښاپېرۍ دواړه ورسره په مصلا کيناستې او دوی هم ژړل. اعظم په کټ کې ملاست وو او د کړک ، د شيشو نه بهر اسمان ته يې کتل. هغه ټولو ته په قهر وو، مور ته، ښاپېرۍ ته، جانۍ ته، نثار ته. . . که د پلار ټوپک يې په کلي کې نه وی، نو س به يې ټول وژلی وی او پخپله به د محبوبې خپلوانو سره کابل ته تښتيدلی وی، خو داسې ونه شول. ماپېرۍ په دويم ځل واده شوه او د نثار سره د هغه وړوکی کور ته ولاړه. د دی کور په لاندينی برخه کې لا پخوا د نثار ورور او وريندارې د خپلو شپږو اولادونو سره کډه کړې وه. ه ته يې وويل چې دوی د ښاپېرۍ خدمت ته راغلي دي، خو د نثار ټولو خپلوانو په لو ی ځل دا احساس کړی و چې هغه شتمن و او د هغه د دولت وارثان يواځ . هغه اولادونه او ښځې نه دي.

هره به اوس کلي ته ډېره نه ورتله، د ښاپېرۍ د واده نه ټول خبر شوی وو. کلي ښځو ورته د مبارکۍ په بانه ډېره تسلي ورکړې ه چې د ښاپېرۍ کور بيا اباد شو. خو زهره خبره وه چې په هر

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور کې د خبرو موضوع زهره او د دې لور وه. د هغې د شپې ب هسې هم تښتيدلی و، اوس يې د نسوارو عادت اخيستی و. د غرمې او د شپې د ډوډۍ نه وروسته به يې چې نسورا په خوله کې ونيول نو دمه به شوه. ځانې سره اوس د لوبو لپاره د عابدې دوه اولادونه وو، ساه جهان د ښار په ښوونځي کې سبق ته ښينول شوی ، او کوثر به ورسره په تانګه کې تله راتله، ورځ به يې نيا کره تېره کړه.

زهره تر ډېره وخته د ښاپېرۍ کور ته نه ورتله، خو نثار به خپله ناوې هر ماښام مور کره راوستله. د اتوار ورځ به يې ټوله ورسره واړوله او پداسې يوه ورځ چې عابده او صمد هم د ښاشومانو سره راغلل نو د زهره په کور کې به ښه ګڼه ګوڼه شوه. د ماشومانو خندا او منډو ترړو د زهره د کور سکوت مات کړو او هغې ته به خپلې اندېښنې ځايه ښکاره شول.

دولسم بلب

اعظم د تخت نه سپينه توليه او پاکې جامې را واخيستې، او له پړنو ښکته کوځې ته ورکوز شو. انې هم دغسې د تخت سره نږدې ولاړه وه، هغې يو لاس پخپل اننګې اېښې وو، د بل لاس ګوتو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځير وه، چې په او ـ د صابونو پر ځګ چوديدلی وې. په غوږونو کې يې اوس هم د اعظم يوه جمله بيا بيا آوريده!

" که بيا مې په کوټه وليدې نو پښې به درله ماتې کړم." اعظم نن هغه په ځپيړه وهلې وه. خو جانۍ نه د مخ، د لاس او د زړه درد هير و. ې په تخت ايښې د چايو پيالی د تنور ډوډۍ او د پيروی کاسې ته کتل. ورور يې بې له چايو له کوره وتلی و. هغه حيرانه ه چې مور ته به څه وايي، زهره پدې مححال د محبوبې په کور کې يوې برستنې ګنډلو ته ناسته وه او د خپل زوی اعظم د بد خوی فرياد يې کاو. دي په لسم کې کامياب شوې و. خو نمبرې يې ـمره ښې نه وې چې د ډاکټرۍ په کالج کې يې داخله اخيستې وی. پېرۍ هڅه کوله چې ورور ته په رام چند کلنيک کې کار پيداکړي، نثار ورله د کمپوډري د امتحان لپاره کتابونه هم ـاغوښتي وو.

اعظم به نيمه ورځ ويده و، ماسپښين به يې کوترې الوزولې او ـاښام به د يارانو سره کله سينما او کله کيسه خانې او صدر کې ـځيدو. کوټه يې د فلمي ستورو له عکسونو ډکه وه. نن چې له خوبه را ويښ شو، نو د ده د لمبا لپاره اوبه نه وې. جانۍ له سهاره د کور ټول څادرونه او ميز پوښونه وينځلی وو. ـ کوځې مشکی هم نه ښکاريدو چې دوی ته يې يو مشک اوبه راوړی وی. پدې حال کې به اعظم د بازار سقاوې ته لاړو. ـانۍ ورور ته جامې ـ توليه پر تخت کيښودل او پخپله د کنګال شـ ـ څادرونو ډک

(c) ketabton.com: The Digital Library

بالتي سره کوټې ته وختله. اعظم ښه ډېر وخت هم هلته پر تخت ناست و، مور ورله په لسم کې له کامیابیدو وروسته د لاس ګړی اخیستې وه. .ه به هر شيبه خپلې ګړۍ ته کتل او اخر يې صبر تمام شو. دی خبر و چې د خواو شا کورونو کوتر بازان کله کله د غرمې هم په کوټه ګرځيدی، او جانې چې ډېر وخت واړولو نو دی ورپسې غلی بره وختلو. په کوټه ټوله تناوونه له تکو سپینو، شنو او ساني رنګه څادرونو ډک وو.

جانۍ تش بالتۍ د پړنو سره ایښې او د بازار په لورې د دیوال د سوريو نه يې ها خوا په لو ، سړک د لاریو موټرو ننداره کوله. غه له دې خبره نه وه چې د هغې ښې لاس ته، درې کوره لرې د وبه دار سلیم ځوی شهباز، کوتره په لاس د خپل کور د بنۍسره ولاړ او دې ته يې کتل. هغه له دې هم خبره نه شوه چې ورور يې يو ويړ شوی څادر شا ته ولاړ، ه شهباز او کله دې ته سترګې برندې کړې وې. جانۍ خو هغې موټر ته ځیر وه چې د پاسه پرې سپين او زرغون رنګه جنډې رپيدې خواوشا ترې خلک راټول وو.

موټر چې د .ی له سترګو پناه شو نو دا ښکته راکوزه شوه، تش بالتۍ يې ايله پر ځمکه ايښې وه چې اعظم ترينه په سخته لهجه ښتنې پيل کړې. نی يو څو ځوابونه ورته ورکړل او ژر تر ـ يې لوښې راټولول چې د غرمې کټوی برابره کړې. خو اعظم پاڅیدو له کمڅی يې ونیوله په مخ يې ورله څو څپيړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړې. هغه هک پک پر خپل ځاې ولاړه وه او خبره نشوه چې
ږرور يې څه وخت توليه اخيستې او سقاوی ه تللی او مور يې څه
وخت کور ته را دننه شوې وه.

زهره چې د جانی پر مخ د ګوتو نښې او هغې د سترګو اوښکې
اوليدې نو په سر يې اور بل شو. نن په لومړي ځل د هغې له
ږلې اعظم ته ښيره راوتلې وه، د سيد کرم د مرګ پرهر يې تازه
شو. ظم ورباندې ګران و، خو پخپلو لونږو يې د چا لاس اوچتول
نه شو زغملی. عابدې خاوند صمد د زهره د ګواښ نه وروسته
عابدې ته بدې ردې وئيلې خو له وهلو نه به يې ډډه کوله. د زهره
ې ژبې ته يوازې ښاپيرۍ او اعظ تينګيدی شول. جانی د خدای
مظلومه وه، ټولو به ويل د دې خبرې نه دي زده. د عابدې لور
کوثر به ترينه زياتې خبرې کولی شوی. زهره د اعظم په انتظار
وه او کله چې دی له سقاوی بيرته راغلو و د مور وينا ته يې هيڅ
پام ونه کړو. جامې يې بدلې کړي او چې زهره ورته مخې ته
وريده نو ورته يې وويل، "د کومو لونږ مينډې چې ټوله ورځ له
کوره بهر وي، وررنه يې د وهلو حق لري." پدې خبره زهره په
واړو لاسونو خپل مخ په څپيړو ووهلو، خو اعظم په منډه له کوره
او ږ له کوځې هم پناه شوی وو.

په ښار کې لويه شوی وه اوپه خوی عادت کې له خپلو
خويندو نه څه بل شان وه. ه هر کار يې سليقه له ورايه ښکاريده،
ږهره نه غوښتل چې دا لور يې هم د نورو په شان وړه واده کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عظم لپاره به يې جينکۍ کتلې، جوړې جامې به يې اخيستلې چې
هغه په کار ولګي نو په کال کې دننه به ورله واده کوي. خو اوس
اعظم چلن او د جانۍ ږدو وريښمينو ويښتو ورته ندېښنه پيدا
کړې وه او د ې حل د جانۍ په واده تماميدو. د دوی پخوانۍ
حلت کې د شفا او د ښاپيرۍ د ډېرو ملګرو کورونه اوس تش وو.
رمولا کورنۍ يوه ورځ ناڅاپه ورکه شوه، چا ويل دوی فلسطين
ته تللی دی. شياما پلار په کراچۍ کې دوکان خلاص کړې او
دوی کډه وړی وه. د هر چا په خوله د پاکستان د جوړيدو خبره
وه. اعظم به اوس ډېرو جلسو ته ورتللو او زهره د هغه له خولې
اوريدلی وو چې د هندوستان ويش به کيږي.

عابده به اوس يوازې د اختر په ورځ مور کره راتله د هغې پنځم
اولادشوی و او د دلاور خان په دې لوی کور کې به هره ورځ په
دسترخوان کاسې اوريدې. يو دوو ماشومانو به د ميندو نه وهل
خوړل، يو دوه به پکې په ژړا وو او يو دوو ښځو به پخپلو کې
خبرې بندې کړې. ميوه او شيرينی به په کوټو کې د بندو دروازه
شا ته خوړل کيده و اخر دلاور خان مجبوره شو چې د ټولو زامنو
ټوۍ او نغری بيل کړي. دې فيصلې دوه ورځې وروسته ددې
ر په انګړ کې شپږ چوترې او د خاورو نغرې جوړ شول.

زهره ډېره هڅه کړه چې د عابدې لور کوثر نږدې کلی کې د
جينکو ښوونځي کې سبق ووايي، خو د دلاور خان د کور ټولو
نرو او ښځو په يوه خله د دې مخالفت وکړو. "د خانانو لونه سبق

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه وايي." دا د هغې کور دستور و. عابدې پخپله د پلار نه په کور کې ښتو کتابونو لوستل زده کړه کړي و، خو اوس دومره وخت او توان يې نه لرلو چې خپلې لور ته سبق نودلی وی.

ره اوس پخپلو ټولو حواسو سره ځان سره کرل ريبل چې د انی د واده لپاره چا سره زړه خواله وکړي؟ محبوبه ورته په انو کې يو څو کورنی ښودلی وی خو نن هغې د ښاپېرۍ لاره څارله. ښاپېرۍ لور شوی وه او دوه مياشتې په کور کې د تېرولو نه وروسته هغې يو وارې بيا په رام چند کلنيک کې کار پيل کړې و. ه کلی کې ښځو لا د ښاپېرۍ د دويم واده په خبرو نه وې ستړې شوي چې د هغې د ماشوم خبر يې واوريدو. هرې يوې به ګوتو شمېرل چې د هغې د نکاح او د ماشومې د زېږيدو ترمنځ څومره موده تېره شوی وه. شمې دايې پدې خبره چا باور نه کاو چې ماشوم د نهو مياشتو نه وړاندې هم زيږيدلی شي. اوس تازه وضوع د ښاپېرۍ دا چلن وو چې د دوو مياشتو لور به يې خپلې مور ته پرېښوده، خپل ې (شوده) به يې نه ورکولې او د شيشې په بوتل يې ماشومه غلی کيده. هغې ښځې چې د زهره په کور کې د ماشومې د پيو د شيشې بوتل ليدلی و، ټولو ته يې د دې خبر ورکوو. دا چې هغه ږتل د کشتې په شان جوړ دی، دواړه مخه خلاص دی او د ربړ تې پرې لګيدلی وو.

ناپېرۍ نن پخپل کور کې وه او زهره خبره وه چې پداسې ورځ به دا د نثار او د ماشومې سره ماښام مور کره راتله. هر په کوڅه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې د موټر غږ په ا ریدو جانی دروازه خلاصه کړه او پخپله
پږځلنځي ته ولاړه، د هغې سترګې په ډېرې ژړا پړسیدلې وې او نه
ې غوښتل چې نثار یا ښاپېرۍ یې وګوري. ښاپېرۍ راتلو سره
اعلان وکړو، " ږې موږ فلم کتلو ته ځو." خو مور یې ولیده چې
پر تخت ملاسته او سر یې په سور رومال تړلی و نو پرېشانه شوه.
هم هلته په تخت کیناسته، نثار هم راغلو او چې د زهره نه یې د
ورځې حال واوریدو نو دواړه غلی کیناستل. د فلم پروګرام یې په
ځای پرېښودو او د زهره سره یې خبرې پیل کړې. د شپې ناوخته
پېرۍ او نثار بیرته خپل کور ته ولاړل او زهره ته یې ډاډ
ورکړو چې په بله ورځ به د اعظم سره خبرې کوي.

زهره خبره وه چې اعظم به ناوخته کور ته راتلو، هغه تر نیمې
شپې په مصله ناسته وه، نفلونه یې کول. خو داسې ښکاریده چې
اعظم په هغه شپه د کور لاره هیره کړې وه. جانی ویده وه او د
ملا د بانګ غږ سره یې د مور ژړا هم واوریده. زهره کرۍ شپه
د اعظم په انتظار تېره کړې وه، او اوس یې صبر تمام شوی و. په
کوڅه کې یې خرڅونکي به سهار ناره کوله. نن هم د هغه د نارې
سره‌سم زهره بورقه په سر له کوره ووتله. محبوبه خبره شوه او
و ورو ټول محلتیان هم خبریدل، ښاپېرۍ نثار ته په ژړا وه چې
د وروور درک یې معلوم کړي. د اعظم د ټولو معلومو او نامعلومو
ګرو په کورونو کې لټه پیل شوه، پولیس خبر شو. ر ماښامه
ده شوه چې اعظم د خپلو دریو نورو ملګرو سره یو ځای د
ار د اورګاډو استیشن کې لیدل شوې و. دوي سهار وختي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

یی په ګاډي کې سپاره شوې وو. ښاپیرۍ زړه تسله کړې و، خو مور ته یې نه وو وئیلې.

اوس چې مور کره راغله نو هغې ته یې ول حال تېر کړو او ژوند واري بیا پخپل ډګر روان شو. زهره ټول توان لکه چې په یوه شپه کې اوبه شوې وو. غې اوښکې اوس وچې وې او کله کله به یې سلګۍ وکړې، بیا به یې اسمان ته کتل او د هیچا خبرو ‌واب یې نه وئیلو. عابده د یو څو ورځو لپاره کلي ته راغله او ټوله ورځ به یې مور سره په خبرو تېره کړه.

ښانی به د محبوبې په کور د مور نیمګړی کارونه پوره کول. د هغې لاس صفا وو او محبوبې ورته تارکشي او د سیلمې ستارو کارهم ښودلی و. سږ کال زهره وریږې کرلې وې او فصل یې په ښه بیه خرڅ کړو. نه د ډوډۍ له غمه یو څه بې غمه شوی وه، خو اعظم ورته په زړه دومره لوی پر ر پرېښودو چې د رغیدو نه و. یوه میاشت چې تېره شوه نو نثار ته چا خبر راوړو چې د پېښور هغو ځلورو هلکانو د بمبیی په فلمونو کې د کار لپاره ځانونه وړاندې کړې وو. بیا اعظم کور ته یو لیک راولیږلو چې مور نه یې ښځ، غوښتې وه او دا چې ډېر ژر به دی په یو هندي فلم کې ښکاره شي. د دې لیک سره هغه یو ښکلی عکس هم و.

ښاپیرۍ چې خبره شوه نو مور سره یې ټوکی پیل کړې، چې دا به م بمبۍ ته لاړه شي او د دلیپ کمار سره به ووینې. زهره یو څه ارامه شوه چې زوی یې ژوندی او روغ و. د هغې وسوسې ختمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې د ورځې ژوند يې بيا سم شو. خو د شپې به يې ټول فکرونه د زوی په هکله وو، "خدای خبر سمه ډوډۍ به يې خوړلی وي که نه؟ جامې خو يې هم نه دي وړی...پیسې ورسره نه وې، په کوم حال کې به ژوند کوي."

په بل سهار زهره د خپل خاوند د پينشن د پيسو اخيستو لپاره کچرۍ ته ولاړه نو په دفتر کې نوی منشي ناست و. زهره د يوسف پوښتنه وکړه نو خ ه شوه چې د هغه ښځه مړه شوې وه او دې ؛ لسو ورځو لپاره په چوټۍ و. زهره خپلې پیسې واخيستې او کور ته روانه شوه. ز په لومړی ځل هغې ته احساس وشو چې د يوسف د کور اوکلي درک معلوم کړي، د ده په غم کې شريکه شي. د خپل زوی خبرې ورسره وکړي. د شفا د مړينې نه وروسته سف څو وارې د دې کور ته راغلی و. څومره کارونه يې هم ورته کړي وو، د ډېرو جنجالونو نه يې دا راويستې وه.

؛ ورځې نورې تېرې شوې نو زهره بيا د پنشن دفتر ته ولاړه. د هغې هيڅ کار نه و خو يوسف سره يې ليدل غوښتل. هغه خپل ځای ناست وو او چې زهره يې وليده نو ورته د احترام لپاره ودرېدو. هغه يوې خوا ته کيناسته او انتظار يې کاو چې يوسف له کارونو ا ؛گار شي نو دا ورسره خبرې وکړي. يا ښه ډېر وخت زهره ورسره خپلې خبرې کولې. ؛غه د ښځې په مړينې يې ومره ژړا ونه کړه څومره چې د اعظم په کيسه يې اوښکې تويولې. يوسف ورته تسلي ورکوله او د اعظم په رويه يې افسوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم کاو. ي ورته د خپل يو ملګري پته ورکړه چې د تجارت **لپاره** به کلکتې او بمبيی ته تلو راتلو. د هغه په نوم يې يو ليک ورله ورکړو چې پکې د اعظم درک او د هغه سره د مرستې خبره ليکلی وه. د زهره زړه ډاډه شوه، کور ته را غله نو جانی ته يې ول حال وويلو. اپيری هم خبره شوه، په بله ورځ دوی د اعظم ياره د جامو او د وچې ميوې يوه غوټه برابره کړه، ښاپيری د ورور په نوم يو ليک وليکلو او د بمبيی تجار ته يې ورسول.

ديارلسم باب

۱۹٤۷

اوس په بمبی کې څلور مياشتې تېرې کړې وې. ه جنګي مونو کې به ده د جنګيالو په ډلو کې کله توره بريښوله، کله به يې **دسـ** ، او خپيړې جنګ کاوه او يو نيم وخت به يې يوه جمله ډايلاګ هم **ووئيل**. . ورځې ، ورته يوه روپی ورکړې کيده، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر اوسه ورته سم کار نه وو پیدا شوی. ،ه د پیښور د یوسف خان (د لیپ کمار) او د راج کپورغوندې بخت نه لرلو. ،هسره ورغلي درې ،گري دوه میاشتې په خوا بیرته خپلو کورونو ته ورغلی وو. اوس به اعظم کله نا کله خپل کور پسې خپه شو. د مور د لاس ،وده ډوډۍ، د ښاپیرۍ سره خبرو، د کلي مازدیگرۍ به ورته ترگو ته ودریدل، خو تر اوسه یې دومره پیښې نه وې گټلې چې خپل کلي ته هسکه غړۍ ورغلی وی. خپل فلمونه به یې ځو ځو ، پخپلو پیسو کتل چې ځان پکې وگوري. خو هغومره کار چې ده به پکې کړې و، په فلم کې ،ه ښکاریدو. تر اوسه هم د ،ه د مخ له نږدې عکاسي نه وه شوی او دې پدې سخت خپه و. خو ،س پکې راگیر و ،ه پوهیدو چې ځه وکړي.

د ده سره راغلو ځوانانو ک، یو تن قیوم په ځو فلمونو کې د هیرو د ملگري رول لوبولی و. د فلمونو د اعلانونو په لویو پوسترونو د ده نوم هم لیکل کیدو. اعظم به ماښامي د خپلو نورو ملگرو سره ځای د قیوم په هکله خبرې کولې ځکه قیوم اوس دوی سره نه اوسیدو. دی د یوې ډېرې نومیالی فلمي ایکټرسې سره د هغې په کور کې مېشت و. د هغه په اړه یو خبر تود و چې ډېر ژر به دواړه واده کوي. ،ظم به پدې خبره نور هم کړیدو، ځان به یې هر وختې هنداره کې لیدو و د قیوم او ځان ترمنځ به ورته هیڅ ،وپیر نه ښکاریدو. ولې په ده تر اوسه کومه مشهوره ښځه نه وه مئینه شوی؟ د بمبی په فلمي ستوډیو گانو کې د ده په شان د ښه رول او چانس په ،ظار ډېرې ځوانې جینکۍ هم راتللی و یو ځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعظم ته ډېر نازونه هم ورکړې وو. خو د هغه سترګې اسمان ته ، او په اسمان کې ځلیدونکی ستوري د ده لاس ته نه راتلل.

د کور نه ورته د جامو او د وچې میوې سوغات را رسیدلی و، د ړرو ملګرو لیکونه به هم راتلل. س د هند د وېش خبره ښه توده‌شوې وه. ځیانې به هم پدې خبرونو ډکې وې. یوه ورځ اعظم د نورو ډېرو ځوانانو سره په یو جنګي سین کې د تورې نګ کاو. ریهرسل وشو، خو په فلمبندۍ کې به څه غلطي وشوه. ډایریکټر به "کټ" یلو او ټول به بېرته خپلو ځایونو ته ولاړل.

اعظم د فلم د مرکزي کردار جامې اغوستې وې، صل جنګ ده ورته کوو، او کیمرې د ده شا او اړخونو ته ودرول شوې وې. دی خبر و چې په فلم کې به ، داسې ښودل کېږي لکه چې هیرو له جنګ کوي. نیمه ورځ تېره شوه خو تر اوسه د ډایریکټر په خوښه سین نه و لوبول‌شوی. اعظم ستړی و، مایوسي هم ورسره وه، پدې وخت کې ډایریکټر قهر شو او د مور ښکنځله یې ورته وکړه.

عظم توره وغورځوله، د یو میز نه یې دشرابو ښښ بوتل را واخیستو او ډ ریکټر یې پرې ووهلو. د فلم ټینګ ند شو، ټول په زخمي ریکټر راټول وو چې د سر نه یې وینې دارې وهلې. اعظم په منډه د سټوډیو نه ووتلو، شاته یې نه کتل. ه خپله ځایه یې ټول بان ژر ژر راټول کړل، کوټې په سر کې یې ډاګې ولیدو چې د ده په نوم یو لیک ورسره و. اعظم په تادي کې لیک

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترې واخیستو ‌ه لوی سړک یې تش سایکل رکشه کې ځان ور واچووو. ‌ه خپله ښاره را وتلو پر وخت چې کومه تلوسه ورسره وه هم په ‌ه تلوسه اوس د بمبی له ښاره په تېښته وو. و دا ځلې م اورګاډې لکه چې د ده په انتظار ولاړ و. ده د لومړۍ درجې ټې ټ واخیستو او ګاډي ته ور وختلو. ده سره په لاره کې ځینې کسان مل شول، خو د اعظم زړه له خبرو تور و. سترګې یې پټې نیولې وې ټول فکر یې دې ته وو چې په لاره کې یې پولیس ونه نیسي. دا وهم ورسره وو چې د بوتل ګوزار سخت و، که ډایریکټر مړ وي نو د قتل د سزا نه به څنګه تښتي.

اعظم ، ورځې په لاره کې تېرې کړې او لاهور ته چې رانږدې شو نو زړه یې و څه ارامه شو. په لاهور کې یې یوه ورځ دمه وکړه او چې یې جامې بدلولې نو د کوټ په جیب کې هاغه لیک وموندلو چې د بمبی نه د را و لو پر وخت یې ډاکې نه اخیستې و. د لیک په لوستلو یې زړه بیا نارامه شو. ښاپېرۍ ورته د جانۍ د واده خبره کړې وه. د هغې واده د جمعې پر ورځ و، د اعظم نه ځې او تاریخونه خطا شوی وو. د سرای واله نه یې پوښتنه وکړه نو هغه ورته وویل صبا د زیارت ورځ وه.

ظم سهار وختي له هوټله ووتلو په زړه کې یې هوډ کړی وو چې د جمعې په سه ‌ه ارو مرو پېښور ته ځان رسوي. ګاډي ټکټ یې واخیستو او پخپله په انتظار کیناستو. په ټیشن کې یو کس نورو نه لګیا و چې په هندوستان کې د مسلمانانو وژنې پیل شویدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعظم . اخبار خرڅوونکي نه يوه ورځپاڼه واخيسته او بيا ټولې پاڼې يې ولوستلې. د .ه ګاډې چې د ډېلي نه راتلو په لاره ځنډېدلی و.

د عابدې زوی شاجهان چې له کوره وتلو نو مور ورته يو ليکلی غام په جيب کې کېښودو او ورته يې وويل، " ښاپېرۍ ترور ته يې په لاس کې ورکړي." اه جهان به داسې ځينې کاغذونه ی ته وړل، ځينې به ترې هېر شول. پدې کې به عابدې د وې يا د بلې ښځې ناروغي ليکلی وه او ښاپېرۍ به يې په ليدو ورته دارو درمل برابر کړل.

اه جهان د ټانګې کوچوان ته د رام چند کلنيک ته د ورتلو وويل، ې هلته ورسيدل نو څه ګوري چې د کلنيک مخې ته په يوې لوی لارۍ، د رام چند د کور شيان باريدل. شاه جهان ترور پسې لټه وکړه خو هغه له کوره نه وه راغلې او چا ورته وويل چې نثار او رام چند کچرو ته ورغلې دی چې دا کلنيک به اوس د نثار شي. اه جهان بېرته ټانګې ته ورمنډه کړه، کوچوان اسپې ته چابک راخلاص کړو او شاه جهان چې پخ ل ځای کيناستو نو ورته يې وويل، " زه د خيره...کانګريسان روان شول." داخبره هغه په کلينک کې د چا له خلې اوريدلې وه.

ږ څو ورځې وروسته د رام چند کلنيک بورډ لرې شو او د هغې پر ځای په شنو او سپينو رنګ ونو يوه نوی لوحه خلکو ولوستله.

" نثار کلنيک برای زنانه و مردانه"

(c) ketabton.com: The Digital Library

نثار لومړی ښځې شو چې ښځه وه، نو ځکه یې ښکلا، ښې اوس د ښاپیری وجود منلی و. یو څه
ده د ښار لوی کور ته تلله راتلله خو اخر یې فیصله وکړه چې دا
به په کلي کې اوسیږي. ښاپیری او نثار خپله کډه لوی کور ته
یوړه نو زهره هم خپل کور لوښي لرګي راټول کړل. د هغې په
ښار کې ډېر شیان نه وو، خو څه چې یې په تېرو کلونو کې په
ښار کې اخیستي وو، هغه یې د جانې لپاره کېښودل. د کلي کور
یې بارانونو وهلی و او هغې په جوړولو یې ډېرې پیسې ولګیدې.
ښاپیری به ورته وویل چې هاغه کور کې دې زمیندار کینوي چې
ښار ورله ساتي، خو زهره پخپل کور کې پردي کسان نه غوښتل.

بیا یوه ورځ چې یوسف د دې کور ته راغلو نو خپله ورینداره یې
هم راوستله. زهره یو څه شک منه شوه او د ډوډۍ نه وروسته دا
، یې په باور بدل شو کله چې د یوسف ورینداره ترینه د جانې
غوښتنه وکړه. زهره لږه حیرانه پاتې شوه، یوسف په عمر کې د
جانې نه ډېر مشر و، خو سپین ږیری نه و. د دوو دیرشو کالو و،
نوکري یې پخه وه او تنخواه یې دومره وه چې په ښار کې یې ښه
ژوند کولې شو. زهره ورته وویل چې دا به د لونړو او زوی سره
صلاح کوي.

ښاپیری او عابدې دواړو د دې مخالفت وکړو چې دوی دواړو ډېرې
وړې واده شوې وې. دوي نه غوښتل چې جانې هم د ژوند ښه
برخه د سخرګنی په خدمت تیره کړي. ښاپیری خو لا تر اوسه
جانې ماشومه ګڼله او ورته به یې نانزکې راوړلی. محبوبې هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهره ته نصیحت پیل کړو ږې یوسف تر جانۍ ډېر مشر و. خو زهره اوس د اعظم نه ناهیلی شوې وه. ځان ورته ډېر زوړ ښکاریدو، داسې یې ګڼله چې جانۍ واده کړې نو دا به بېرته کلي کې ژوند پیل کړي. یوسف یې را وبللو او ورته یې وویل، " که په ښار کې کور اخلې نو زه درله لور درکوم، ما لور په ښار کې لویه شوې ده او د کلی د کارونو نه ده." یوسف ورته غاړه ښوده، نو زهره ټول خپلوان خبر کړل.

جانۍ د لویې کوټې د دیوالونو نه د فلمي ستورو تصویرونه لرې ل او ښکته پر ځمکه یې ایښودل. رګي په یو لوی صندوق ، یې د اعظم شیان راټول کړې وو. یرو څو میاشتو راهیسې هغه بره په کوټه (چت) نه وه ختلی، په سخته ګرمی کې هم هغه ښکته په برنډه کې به اوده کیده. اعظم چې کله راهیسې بمبی ته تللی و، جـ ی به شپه او ورځ هم دا فکر کاو ږې که دې په کوټه سیل نه کولی نو اوس به یې ورور په کور کې وی. ـ مور ویښته به یې داسې په یو مخ نه وی سپین شوی.

اوس د هغې د واده لپاره تیارې کیده. مور یې د دی نیم شیان لا وا د یوسف کور ته استولی وو، د اعظم د لرګي صندوق به د ښوبې په کور کې ایښودل کیدو او زهره ورته ویلی وو چې تر ازدیګر دې د ورور ، شیان پکې کېږدي چې مزدوران یې یوسي. ی ته په دیوال لګیدلی د ټولو ستورو نومونه معلوم وو،" نسیم پرې چهره" د هغې ډېره خوښه وه. پدې تصویر کې هغه سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر ښنو ښکاریده، شهزادګۍ جامې یې پر غاړه وې او په اوږه یې یوه کوزه نیولې وه. یو ستوری "بهارت بهوشن" نومیدو، یو "سهراب مودي" و یوه ښځه "ګیتا بالی" نومیده چې د اعظم په ظر جانۍ ته ورته وه. و جانۍ به ت ، ورسره جنګ کاوه چې هغه دومره بدرنګه نه ده. د فلمونو دا ب تان اوس جانۍ ته په سجده وو د " لال پاچا سیګریټ" سره ښاپیرۍ هم له دیواله راوالوتله او د ترګو په رپ کې د لرګي د صندوق په خیټه کې ورکه شوه.
جانۍ ته د هر یو تصویر سره د خپل ژ ند ښې شیبې په ورکیدو ښکاره شوې. د صندوق سر یې بند کړو او د هغې د پاسه کیناسته. د هغې د سترګو اوښکې چې تر اوسه یې په خاموشۍ څڅې وهلې، نابېره په شور شوې. جانۍ له خولې بې واره د اعظم نوم راوتلو او هغې خپل مخ په دواړو لاسونو پټ کړو. یا تر ماښامه د دې سترګې وچې نشوې، د نکریزو جیګو ورسره ټوکې او ملنډې وهلې خو هیچا د ،ې د زړه غوټۍ ل نه کړې شوه. ناپیرۍ او عابده له موره دومره خپه وې چې نکریزو ته هم رانغلې. محبوبې د زهره سره پټ پاللې و او د تل په شان ورسره ولاړه وه. د یوسف مور مړه وه او پلار یې ډېر بوډا و.، دواړه خویندې یې واده وې.

هغه له کوره جانۍ ته په یو صندوق کې څو ړې جامې راغلې ، چې د محبوبې په نظر ټول بې ډوله وې. ګلابي کمخواب د وړې سره دوه بنارسي لوپټې وې، یو زرغون او بل اودې رنګه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شین کمیس سره ژېړ پرتوګ او نارنجي لوپټه وه. زهره یوسف ه کلکه ویلي وو چې د مړی ښځې جامې او کالي به د هغې لور ته نه راوړي. نو ځکه یوسف پخپله د ښار په بازار کې هر څه چې مناسب ولیدل اخیستي وو. زهره اوس پدې غم کې نه وه چې ور جامې یې څنګه وي، هغه پدې خوشاله وه چې د اوږو پیټي به یې سپک شي. یوسف چې کوم کور په کرایه کړې و، هغه د دې له کور غټ او پاک و، دوه کوټې یې ښکته او دوه بره وې. د ربو پمپ پکې لګیدلی و او فرشونه یې هوار وو. یوسف پدې کور ې کرسۍ میزونه او دوه غټ پالنګونه هم ایښي وو. زهره د پیړۍ په دویم واده کې له کلي هیڅوک نه وو رابللی، خو اوس د جانۍ په واده کې یې ټول خبرکړي وو.

اور ، ښار ته رانږدې و، یوسف خپل وړوکې صندوق لا پخوا تیار دروازې سره جوخت ایښي وو. تلوسه یې دومره ډېره وه ې له خدایه یې وزرې غوښتلی. خپلې ګړۍ ته به یې بیا بیا کتل، . جمعې ماسپښین و، دوه بجې وې، اورګاډی د ټیشن ـه په تانګه کې د دوی تر کوره لږ لار وه او د ده پوره باور و چې جانۍ به پله په ډولۍ کې کینوي. ـغه ته د ښار د ودونو دود معلوم و. د شپې لسو بجو نه وړاندې چا ډوډۍ نه خوړله، تر څو چې میلمنو ډوډۍ خوړله، ناوې به تیاره وه. د شپې ناوخته به یې په ډولۍ کې کینوله او د ورا خلک به په پښو ورسره تر کوره تلل. هغه ته د خپلو ځینو مـ ـرو د خپلوانو ودونه را یاد شول. ـاډی چې لږ نو ـم ورو او د تم ځای ځمکې ته برابر شو، نو اعظم یو قلي ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشاره وکړه چې په سور کميس او خر پټکي کې له پليټ فارم نه ده ته کتل. ـږې ځلور نور قليان ورو ورو ګاډی ته ور نږدې کيدل.

عظم د ګاډی د ودريدو نه وړاندې دروازه پرانيستې او ټوپ يې وهلی و، تر څو چې قلی د صندوق تانګې ته رساوه، دې د کوچوان سره مخامخ سيټ کې ناست او هغه ته يې د خپل کور لاره ښودله. په په منډه شوه نو کوچوان د اعظم نه پوښتنې پيل کړې، يې ترينه د هغه ګاډی پوښتنه وکړه چې له امرتسره لاهور ته په لاره لوټ، او ټول مسافر يې وژل شوی وو. اعظم ورته وويل، " نه يم خو پرون د لاهور نه ټول ګاډي بند وو. زه پرون دول جې پدې ګاډي کې سپور شوی وم."

اعظم درې بجې د خپل کور په کوڅه ور دننه شو او په لاره کې ساتو پټاسو او د ژېړو ګلونو پاڼو ورته په چيغه چيغه فرياد کاو چې انی پدې لاره تللی وه. ر سره جوخت په ميدانی کې ديګ ونکو خپل لوښې را ټول کړې وو، ټولی سکروټې ايرې شوې او د کوڅې يو څو ماشومانو يو بل پسې منډې وهلې، هغه د خپل کور دروازې ته ودريدو نو زړه يې يو درز وکړ، هلته جرنده ځوړنده وه. اعظم دا جرنده وپېژندله، دا د هغوې نه وه، دا د کور د خاوند وه. عظم هم هلته پښه نيولی ولاړ و او ړخوا د دې چې د دروازې سره يې ډغرې وهلې وی، چا د هغه په اوږه لاس کيښودو، دا محبوبه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـانی په سور پالنګ ناسته وه، کله کله به یې له خولې سلګی
راوتله، چې د اعظم نوم به ورسره مل وو.

ز هره د مناف په تانګه کې کلي ته روانه وه. د لور ژړا یې اوس
وریده، جانی د ناوې په شان نه ژړل، هغې چیغې وهلې، ورور
پسې یې ژړل، د مور له غیږې، نه جدا کیده. صمد او نثار په
زوره ډولی کې کینولې وه. ز هره ته اوس د خپلو اوږو پېټی نور
هم دروند معلومیدو. ـګه چې کلي ته ور نږدې شوه نو مناف
ـې پوښتنه وکړه، "هدیره کې به ایساریږو؟"

ـهره په زړه لکه چې چا نوکاري لګولی وي، هغې مناف ته مخ
وګرځوو او ورته یې وویل.

"اوس ناوخته دی...کلي ته ور درومه."

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library